

НОРА РОБЪРТС

ВРЕМЕНАТА СЕ МЕНЯТ

Част 2 от „Отново и отново“

Превод от английски: Ана Петкова, 2004

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Знаеше, че съществува риск. А той беше готов да рискува. Една погрешна стъпка или гласова команда и всичко щеше да свърши, преди да бе започнало. Но нали винаги бе смятал, че животът е игра. И често, може би дори прекалено често, се бе поддавал на изкушението да се втурне презглава в потенциално опасни ситуации. Ала сега много стриктно бе пресметнал степента на риска.

Последните две години от живота си бе прекарал в изчисления, експерименти и планиране. И най-дребните подробности бяха подложени на компютърна обработка и анализирани. Той бе изключително търпелив, когато ставаше дума за работата му. Предварително знаеше какво може да се случи. А сега беше дошло време да го провери на практика.

Колегите му бяха убедени, че отдавна бе минал границата между гениалността и лудостта. Дори онези, които на пръв поглед въодушевено приемаха неговите теории, тайно се притесняваха, че бе стигнал прекалено далече. Но той не се интересуваше какво мислят хората. А само от резултатите. Последствията от това най-дръзко начинание в живота му бяха преди всичко лични. Много лични.

Седнал пред широката дъга на контролното табло, той приличаше повече на пират на носа на своя космически кораб, отколкото на учен на ръба на велико откритие. Ала науката беше неговия живот, а с това пътуване той се превръщаше в истински изследовател, каквито са били Колумб и Магелан в миналото.

Вярваше в късмета в най-буквалния смисъл на думата — като непредсказуема възможност за съществуване.

Беше тук, за да го докаже. Освен от точни изчисления, от кораба, който беше последна дума на модерните технологии, от знания и изчислителна техника, той имаше нужда от още един елемент, необходим на всеки изследовател, за да постигне успех. Късмет.

Сега беше сам в необятния и безмълвен космически океан, отвъд редовните космически маршрути и последния квадрант, отбелязан на

картите. Тук се усещаше особена близост между човека и неговите мечти, която никога не би могла да бъде постигната в лабораторни условия. Усмихна се за пръв път, откакто бе започнало пътешествието. Отдавна не бе излизал в открития космос.

Самотата беше успокояваща, дори примамлива. Почти беше забравил какво бе да си наистина сам, сам с мислите си. Ако можеше да избира, с удоволствие би се разходил из космическото пространство, спокойно отпуснал лоста на скоростите, и да се наслаждава на самотата, докато не му омръзне.

Тук, горе, на границата на човешкия свят, където неговата родна планета проблясваше в далечината и все повече се смалваше до размерите на светеща точка, той разполагаше с време. А времето беше ключа към всички проблеми.

Устоя на изкушението и провери координатите — скорост, траектория, разстояние — всички много педантично изчислени. Дългите му опитни пръсти бързо се движеха по циферблати и бутони. Контролното табло излъчваше зелена светлина, която хвърляше мистични сенки върху острите му черти.

Съсредоточено присви очи и стисна здраво устни, когато корабът се насочи право към слънцето, но не изпита страх. Много добре знаеше какво можеше да се случи, ако бе допуснал и най-малката грешка в изчисленията си. Гравитационното поле на ярката звезда щеше да го всмуче. Само за миг и той, и корабът му, щяха да се превърнат в пара.

Това щеше да е най-големия неуспех в живота ми, помисли си, докато наблюдаваше Слънцето през защитния екран. Гледката беше величествена — трептящи и извиващи се като змии пламъци, които сякаш изпълниха кабината и го заслепиха. И извън Земята тази звезда запазваше властта си над живота и смъртта. Беше омагьосваща като страстна и ненаситна жена.

Съзнателно спусна щита на екрана. Увеличи още скоростта, без да сваля поглед от скалата, за да хване момента, в който наближи максимума, допустим за възможностите на кораба. Външната температура драматично се повишаваше. Знаеше, че силната светлина отвъд защитния екран можеше да изгори роговицата на очите му. Всеки, който се насочеше с толкова висока скорост към Слънцето,

рисуваше да ослепее или дори да загине — и никога да не достигне своето предопределение.

Изчака първия предупредителен звънец, когато корабът се гмурна надолу и затанцува, подчинявайки се на скоростта и гравитацията. Спокойният глас на компютъра тихо и монотонно продиктува скоростта, мястото и, което беше най-важното в случая, времето.

Кръвта бушуваше в ушите му, ала ръката му не трепна, когато отново натисна лоста на скоростта, за да я увеличи още повече.

Устреми се към Слънцето като мълния — знаеше, че преди него никой не го бе правил. Стисна здраво зъби и върна лоста в изходна позиция. Корабът се разтrese, подскочи и замря. Рязкото движение се повтори още веднъж, после втори и трети път. И накрая положението на корпуса се изравни. Той впи пръсти в контролното табло, а силата на инерцията го отхвърли назад в креслото. В кабината избухнаха цветове и звуци, докато успее да запази курса.

За миг пред очите му се спусна сива пелена и той си помисли: *Колко абсурдно, вместо да бъда опечен жив от горещината на Слънцето, като нищо можех да загина, смазан от неговата гравитация.* В следващия момент корабът се изтръгна от слънчевото притегляне като стрела, освободена от тетива на лък. Като се бореше за глътка въздух, той нагласи контролните уреди и се насочи към своята съдба.

Това, което най-много впечатли Джейкъб в Североизтока, беше необятния простор. Във всички посоки, докъдето се простираше погледът му, се виждаха само планини, гори и небе. И тишина — не космическо безмълвие, а просто тишина. Под храстите се стрелкаха малки пухкави животинки, над главата му с остри крясъци прелитаха птици. По снежната пелена около кораба се виждаха още следи, от което стана ясно, че наоколо бродеха и по-едри животни. И най-важното, снегът беше доказателство, че в изчисленията му имаше отклонение с няколко месеца.

Засега реши да се задоволи с обстоятелството, че се намираше приблизително там, закъдето се бе запътил. Както и че беше жив.

Методичен, както винаги, той се върна в кораба, за да отбележи в дневника своите първи впечатления. Беше виждал снимки и видеофилми от това място и време. През последната година внимателно бе проучил цялата достъпна информация за двадесетия век. Облекло, езици, обществено-политическа атмосфера, психологически нагласи. Като учен беше искрено заинтригуван. А като човек беше ужасен, отвратен и озадачен от събитията на века. Не можеше да разбере как брат му доброволно беше избрал да живее там — в онова примитивно време и място. И то заради жена.

Джейкъб отвори едно отделение в кабината си и извади снимка. Типичен образец на технологичните постижения на двацети век, помисли си, докато въртеше в ръце полароидното произведение. Първо погледна изображението на брат си. Същата весела усмивка, типична за Кейлъб. Изглеждаше съвсем на мястото си, приседнал на стъпалата на малка дървена хижа и облечен с размъкнати джинси и пуловер. Беше прегърнал една жена. Джейкъб си спомни, че се казваше Либи. Безспорно привлекателна, като повечето жени. Е, не чак ярка красавица, каквито харесваше Кал, но определено по-безобидна.

Интересно, с какво толкова бе привлякла брат му, че да се откаже заради нея от дома си, от семейството и от свободата.

Усещайки, че бе готов да я намрази, той хвърли снимката обратно в отделението. Искаше да види с очите си тази дама, Либи. И сам да прецени. След което щеше да тегли едно конско на Кал, да го срита по задника и да го прибере у дома.

Ала първо трябваше да вземе някои специални мерки.

Премести се от апаратната в личната си каюта и свали скафандъра. На пластмасова закачалка висяха джинси и памучен пуловер, за които беше платил такава астрономическа сума, че още му прилошаваше от яд. Отлична имитация, помисли си, докато навличаше панталона на дългите си крака. И ако не мислеше за цената, трябваше да признае — адски удобни.

Преоблече се и внимателно се огледа в огледалото. Ако по време на престоя си в това време — а Джейкъб се надяваше той да е максимално кратък, — се натъкнеше на местни жители, предпочиташе да не се отличава от тях. Нямахше нито време, нито желание да дава обяснения на същества, които, по неговите представи, трябваше да са

невероятно тъпи. Нито искаше да привлече вниманието на медиите, които били толкова агресивни през тази епоха.

Макар никога да не би го признал, изглеждаше много добре със сивия пуловер и сините джинси. Бяха му по мярка, кройката беше добра, а платът — приятен на пипане. И което беше най-важното, с тези дрехи изглеждаше точно като мъж от двайсети век.

Тъмната му коса стигаше до раменете. Беше гъста и винаги малко разрошена, тъй като беше свикнал да обръща повече внимание на работата си, отколкото на модните прически. Въпреки това косата му представляваше прекрасна рамка за ъгловатото лице. Гъстите му вежди обикновено бяха сурово сключени над тъмнозелените очи, а устните — мрачно стиснати, докато се занимаваше с изчисления, но придобиваха неотразим чар, когато Джейкъб си позволяваше да се усмихне.

Сега изобщо не му беше до усмивки. Метна раницата на гърба си и излезе от кораба.

Доколкото можеше да се ориентира по височината на слънцето, трябва да бе около пладне. Небето беше учудващо пусто. Просто невероятно, стоиш прав под синия купол и виждаш само една тънка бяла линия. Джейкъб предположи, че бе следа от някакво старинно въздушно превозно средство. Докато наблюдаваше как следата става все по-дълга, изведнъж си спомни, че се казваше „самолет“.

Колко спокойни трябва да бяха тези хора, щом не се притесняваха да висят в небето часове наред, натъпкани със стотици други нещастници като тях, само за да прекосят американския континент или да стигнат от Ню Йорк до Париж.

Отново си напомни, че те просто не познаваха по-добър начин за пътуване.

Откъсна поглед от небето и тръгна напред.

Извади късмет, че беше слънчево. Не беше предвидил да си вземе палто и топли дрехи. Снегът под ботушите му беше мек, ала духаше пронизващ вятър и той ускори крачка, за да се стопли.

Беше учен по призвание и понякога прекарваше часове, дори дни, задълбочено сведен над някое уравнение или опит. Но в същото време никога не бе пренебрегвал тялото си, което беше също така дисциплинирано и тренирано като ума му. Използва ръчния си компютър, за да получи точните координати на местонахождението си.

В доклада на Кал поне имаше подробно описание къде се бе приземил корабът му и къде и къде е бил изхвърлен с капсулата, когато го бе намерила Либи.

Почти след 300 години, в бъдещето, Джейкъб беше намерил мястото и бе изкопал времевата кутия, която брат му и онази жена бяха заровили в земята.

Джейкъб беше напуснал дома си през 2255 година. Беше прекосил пространството и времето, за да намери Кал. И да го върне у дома.

Докато вървеше не забеляза и следа от човешко присъствие, какво остава за луксозните курорти, които само след век, век и половина щяха да бъдат построени в този район. От всички страни го заобикаляше снежна пустош, километри празно пространство, необработено и недокоснато от човешка ръка. Слънцето хвърляше сини отблясъци по повърхността на снега, а над главата му като мълчаливи великани се извисяваха дървета.

Усети, че замръзва, въпреки всички месеци, прекарани в изчисления и разработване на методиката за приложение на теорията в практиката. Ала не се ядоса, напротив. Беше поразен от величието на своето постижение и от това, къде се намираше в момента. Стоеше на земята, под небето на своята родна планета, която сега му беше почужда и от луната. Пое си дълбоко дъх, след което издиша и се загледа в бяло облаче. Откритата кожа на лицето и ръцете му изтръпна от студа. От всички страни го заобикаляше уханье на борова смола и чист планински въздух.

А той, всъщност, още не беше роден.

Дали и брат му се бе чувствал по същия начин? Не, реши Джейкъб, надали е бил особено въодушевен, особено в началото. Кал не е знаел къде се намира, бил е ранен, объркан. Не е имал намерение да стигне точно тук. По-скоро се е мислил за жертва на съдбата и обстоятелствата. И докато е бил в това състояние, безпомощен и самотен, онази жена го е омагьосала. С мрачна решимост Джейкъб продължи напред.

Стигна до потока и си спомни. Преди две години — и векове напред в бъдещето, той бе стоял на това място. Тогава беше лято. Въпреки че потокът беше променил руслото си с течение на времето, това беше мястото.

Тогава под краката му нямаше сняг, а зелена трева. Трева, която вечно щеше да расте — година след година, лято след лято. Джейкъб разполагаше с доказателство за това. Той самият бе доказателство. А водите на потока щяха да текат много по-бързо там, където сега едва си пробиваха път сред скалите и плътните преспи.

Леко замаян, Джейкъб се наведе и взе шепа сняг.

Преди две години на това място той пак беше сам, въпреки шума на въздушното движение над главата му и съзнанието, че само на няколко километра в източна посока имаше множество малки хотелчета. Тогава беше намерил капсулата, заровена от брат му, и беше седнал замислен на тревата.

Сега стоеше прав и отново се замисли. Ако започнеше да копае, сигурно щеше да намери същата кутия. Онази, която само преди няколко дни беше оставил на родителите си. Тя съществуваше както тук, под краката му, така и в неговото време. Същото се отнасяше и за него.

Ако сега я изровеше и я занесеше на кораба, нямаше да може да я намери в онзи топъл летен ден в двайсет и трети век. А ако бе така, как можеше да се намира сега тук и да я извади от земята?

Джейкъб реши, че загадката бе изключително интересна и си заслужаваше да я обмисли, докато върви.

Видя хижата и не можа да повярва на очите си. Независимо от всички снимки и филми, които беше гледал, защото това, което се разкри пред него, беше истинско. Снегът на покрива бавно се топеше. Тъмното дърво беше само на няколко десетки години. Слънчевата светлина преминаваше над върховете на дърветата и се отразяваше в стъклата на прозорците. Истински дим — той го виждаше съвсем ясно и дори можеше да го подуши — излизаше от каменния комин и се извиваше към яркото синьо небе.

Невероятно, помисли Джейкъб и за пръв път устните му се извиха в лека усмивка. Чувстваше се като дете, намерило под елхата най-прекрасния коледен подарък. Беше само негов и имаше право да го разглоби, изследва и анализира, докато разбере как е направен.

Намести раницата на гърба си и се изкачи по заснежените стъпала. Усмихна се доволно, когато те изскърцаха под тежестта на тялото му.

Не почука на вратата. Замаян от откритието, беше забравил за добрите маниери. Отвори вратата и влезе.

— Невероятно. Просто не мога да повярвам. — Тихите му думи увиснаха във въздуха.

Навсякъде имаше дърво, истинско и масивно. При огромното огнище то се съчетаваше с камък, от онзи, който се вади направо от земята. В огнището гореше истински огън, пращеше и съскаше зад метална решетка. Миришеше прекрасно. Помещението беше тясно, претрупано с мебели, ала много приятно и весело именно поради своята причудливост.

Той беше в състояние да прекара в тази стая часове наред и да изследва всеки сантиметър. Но първо искаше да види и останалите. Промърмори нещо в диктофона и се заизкачва по стълбите.

Съни рязко изви волана на ленд роувъра и изруга. Как може да измисли подобна глупост — да остане два месеца в тази проклета хижа. Уж било мирно и тихо. Кой се интересува от подобни тъпотии? Натисна спирачките, когато колата запъпли нагоре по хълма. Идеята, че няколко седмици в усамотение ще ѝ помогнат да анализира досегашното си поведение и да реши какво иска от живота, беше просто нелепа.

Прекрасно знаеше какво иска. Да направи нещо голямо и велико. Отвратена от себе си, въздъхна дълбоко и разтърси русия си бретон. Голяма работа, че още не бе наясно какво точно представляваше това велико нещо. Когато го видеше, веднага щеше да го разпознае.

По същия начин, както винаги разбираше какво не бе за нея.

Не беше родена да кара товарни самолети, както и да скача от тях. Нито да играе балет или да обикаля страната с рок група. Не и да кара камион и да пише стихове хайку.

Малко хора на двайсет и три години знаеха толкова добре към какво не искат да насочат амбициите си, напомни си Съни. Направи широк завой и спря ленд роувъра пред входа на хижата. Ако продължеше да прилага в същия дух метода на елиминирането, след още десетина-двайсет години вече уверено щеше да върви по пътя към славата.

Забарабани с пръсти по волана и се замисли за хижата. Беше малка и достатъчно уютна, за да я помисли човек за грозна. Отпред на верандата имаше стар люлеещ се стол.

Откакто се помнеше, беше все там — и зиме, и лете. В постоянството имаше нещо успокояващо.

А редом с него винаги вървеше жаждата за новото, недокоснатото, непознатото.

Въздъхна и се облегна назад, без да обръща внимание на студа. Какво искаше всъщност, което не можеше да намери тук? Или на всички останали места, където бе била? И все пак, когато имаше нужда да помисли, винаги се връщаше в хижата.

Тя бе родена тук, тук беше прекарала първите години от живота си, като по цели дни бе тичала из околните гори. Вероятно затова постоянно се връщаше на това място, където животът ѝ бе така безгрижен. За да се възстанови, отново да се докосне до тази простота.

Съни наистина обичаше къщата. Е, не чак със същата страст, с която се отнасяше към нея сестра ѝ Либи. Нито с онова дълбоко чувство, което изпитваха нейните родители. Не. Съни се отнасяше към нея с детинска обич, като към възрастна и ексцентрична леля.

Ала не би могла да се върне да живее тук, като Либи и вторият ѝ съпруг. Ден след ден, нощ след нощ, без нито една жива душа наоколо. Ако корените на Съни бяха в гората, то сърцето ѝ принадлежеше на града с неговите ярки светлини и неограничени възможности.

Просто имам нужда от почивка, каза си. Нетърпеливо смъкна вълнената шапка и разроши късата си коса. Заслужаваше да си почине. В края на краищата, нали беше постъпила в колеж едва на шестнайсетгодишна възраст, още дете. Както обичаше да казва баща ѝ, нейното нещастие бе, че беше прекалено умна. Завърши малко преди да навърши двайсет години и започна да се хвърля от едно занимание към друго, но така и не намери удовлетворение.

Всичко, с което се захванеше, ѝ идеше отръпки. Сигурно затова обичаше да взема уроци — от уроци по степ до рисуване върху коприна. Ала да си добър в нещо съвсем не означава, че точно това искаш да работиш. Ето защо продължаваше да търси, вечно недоволна и вечно изпитваща чувство на вина, че се бе отказала от поредното начинание.

Време бе окончателно да се спре на нещо. Затова беше тук, да помисли, да прецени и да вземе решение. И това бе всичко. Не че искаше да се скрие, защото я бяха изхвърлили от последното работно място. По-точно от последните две, безмилостно си напомни тя.

Поне имаше достатъчно средства, за да изкара зимата, особено след като наоколо нямаше къде да ги харчи. Ако се поддадеше на инстинкта си и вземеше самолета за Портланд или Сиатъл, или за което и да било място, където човек можеше да се забавлява, за една седмица щеше да е напълно разорена. Дяволите да я вземат, ако после допълзи на колене като някоя блудна дъщеря при своите възмутени, но всеопрощаващи родители.

— Вече си обеща, че ще останеш тук цяла зима — промърмори тихо и отвори вратата на колата. — И никъде няма да мърдаш, докато не решиш къде ти е мястото, Съни Стоун.

Измъкна торбите с продукти, които бе купила от града, и започна да си проправя път през снега. Ако прекараше два месеца в къщата, в най-лошия случай щеше да си докаже, че бе достатъчно самостоятелна. Разбира се, ако преди това не умреше от скука.

Влезе и първо погледна към огъня. Остана доволна, че не бе угаснал. Ненапразно бе прекарала толкова години в организацията на момичетата скаути. Стовари торбите с покупките направо на кухненския плот. На нейно място Либи първо щеше да прибере всичко в шкафчетата и хладилника. За Съни обаче беше чиста загуба на време да прибиращ нещо, което рано или късно пак ще се наложи да извадиш.

Небрежно праметна палтото си на облегалката на един стол и захвърли ботушите си в ъгъла. Извади от чантата си близалка, свали опаковката и се премести в дневната. Искеше да прекара един спокоен следобед и да помисли. Напоследък все по-често се замисляше върху идеята да продължи образованието си и да завърши право. Никак нямаше да е зле да си изкарва прехраната като непрекъснато се заяжда и спори с някого. Освен дрехи, фотоапарат, скицник за рисуване, касетофон и балетни пантофки, беше си донесла още куп справочници от типа „Каква професия да си изберем“.

През първата седмица в хижата беше отхвърлила писането на сценарии, тъй като ѝ се стори несериозно, медицината — като

прекалено кошмарна, а откриването на магазин за старинни дрехи — превзето.

Ала правото предлагаше известни възможности. Спокойно се виждаше в ролята на хладнокръвен и безкомпромисен прокурор или на предан на невинните си клиенти и преуморен обществен защитник.

Заслужава си да проуча въпроса по-задълбочено, реши тя, докато се изкачваше по стълбите. Колкото по-бързо откриеше своето призвание, толкова по-скоро щеше да се върне в града, където имаше и по-вълнуващи неща от топенето на снега в улците.

Тъкмо поднасяше близалката към устата си, когато влезе в стаята си и го видя. Стоеше прав до леглото — до нейното легло! — и с любопитство разлистваше модното списание, което беше захвърлила на пода предишната вечер. Сега той го държеше в ръце и учудено опипваше гланцираната хартия, като че ли беше някакъв неизвестен материал.

Въпреки че бе с гръб към нея, забеляза, че бе висок. Най-малко десетина сантиметра над нейните метър и седемдесет и пет. Тъмната му коса беше дълга и свободно падаше върху яката на пуловера. Имаше вид на човек, пътувал дълго в открита кола. Внимателно го огледа, страхувайки се да си поеме дъх.

Беше прекалено чист, за да го вземе за заблуден скитник. Джинсите му изглаждаха чисто нови. Ботушите — без марков знак, скъпи и, доколкото можеше да прецени, изработени по поръчка. Не, изглежда не беше нито скитник, нито просто глупак, решил да се разходи в планината през зимата.

Беше слаб, но не се знаеше какви мускули се крият под свободния му пуловер. Ако беше крадец, защо тогава най-спокойно стоеше и разглеждаше прехласнат списанието, вместо да побърза да прибере малкото ценни неща в къщата.

Съни бързо отмести поглед към тоалетката, където лежеше кутията с бижутата ѝ. Не бяха скъпи, ала внимателно подбрани, независимо от цената. Освен това си бяха нейни. Също както и хижата.

Възмутена, тя захвърли близалката и сграбчи първото оръжие, което попадна пред погледа ѝ, празна бутилка. Размаха я яростно и се втурна напред.

Джейкъб усети движението. С ъгълчето на окото си забеляза размазано червено петно. Инстинктивно се обърна и отскочи встрани,

а бутилката прелетя покрай главата му и се разби в нощното шкафче. Стъклото избухна като изстрел.

— Какво, по...

Преди да си бе довършил изречението, беше сритан в краката и се просна по гръб на пода. Смаяно погледна високата слаба жена с късо подстригана руса коса и ясни сиви очи. Беше приклеknала в старинна бойна поза, със свити в лактите ръце и насочени за удар длани.

— Не мърдай — глухо го предупреди тя. — Не искам да те удрям повече, затова се изправи, но бавно. След това слез долу и се махай от къщата ми. Имаш трийсет секунди на разположение.

Без да откъсва очи от нейните, Джейкъб се изправи на лакът. Знаеше, че когато имаш работа с представител на примитивна цивилизация, най-разумно е да се действа бавно.

— Моля?

— Добре ме чу, приятел. Имам четвърти разред, черен пояс. Едно излишно движение, и без да му мисля, ще ти строша черепа като орех.

Всичко това бе изречено с ехидна усмивка. Ако беше полюбезна, той щеше да се извини и дори да потърси някакво обяснение за присъствието си. Ала жената се усмихваше гадно, а предизвикателството си беше предизвикателство.

Затова скочи, без нищо да каже и леко се приземи на пети в същата бойна поза. В очите ѝ проблесна изненада, не страх, а именно изненада. Беше блокирал първия ѝ удар, но още усещаше вибрации от лакътя до рамото. Отмести се ловко, за да избегне следващия удар — този път беше ритник, предназначен за брадичката му.

Оказа се бърза. Бърза и ловка. Парира следващите ѝ атаки, застанал в защитна поза, като я наблюдаваше внимателно. И смела, помисли си с искрено възхищение. Истинска амазонка в един свят, който още имаше нужда от бойни изкуства. А единствената слабост на Джейкъб, която той дори не криеше, беше хубавият бой.

В никакъв случай не я подценяваше. Знаеше, че в противен случай щеше да свърши повален на земята, а нейният крак щеше да е опрян до гърлото му. Доказателство за това беше точният ритник, който проби защитата му и го улучи в ребрата. През следващите пет минути здравата се поизпоти и накрая осъзна, че ставаше въпрос за

бой между равностойни партньори. Ако не се брояха неговите предимства: превъзхождаше я по височина и по тегло.

Тогава реши да се възползва от тях и направи лъжливо движение. Блокира следващия ѝ удар и я запрати на леглото. Преди да се бе съвзела, Джейкъб се просна върху нея и внимателно изви китките над главата ѝ.

Беше останала без дъх, ала не и без хъс. Не се отказваше лесно. С пламтящи очи Съни вложи цялата си сила в едно последно движение. Той успя да се отмести навреме и така се спаси от коляното ѝ, насочено към слабините му.

— Някои неща не се променят с времето — промърмори Джейкъб и я изгледа изпитателно, докато успокои дишането си.

Беше ослепителна красавица — или може би изглеждаше така след боя. Кожата ѝ се бе зачервила до нежно розово и подчертаваше слънчевия цвят на косата ѝ. Къса, почти мъжка прическа, обрамчваше изящното ѝ лице. Имаше остри скули. Той отново си помисли, че бяха като на воин — келт или викинг. Големите ѝ сиви очи с дълги мигли бяха замъглени от възмущение, но не и защото бе победена. Носът ѝ беше малък и остър, устните — сочни, а долната — леко издадена напред, като че ли непрекъснато се цупеше. Ухаеше на гора, студена, екзотична и непозната.

— Много си добра — похвали я Джейкъб. Беше му приятно да усеща силното и напрегнато тяло, затиснато от неговото.

— Мерси за комплимента. — В гласа ѝ прозвуча неприязън, ала все пак престана да се съпротивлява. Явно знаеше кога да спре. Той я превъзхождаше по тегло и я беше победил, ала тя още не беше склонна да обсъжда условията на примирието. — Адски ще съм ти признателна, ако слезеш от мен.

— След малко. Винаги ли хвърляш хората на пода вместо „добър ден“?

Изгледа го иронично.

— А ти винаги ли влизаш неканен в домовете на хората и си пъхаш носа в спалните им?

— Беше отключено — изтъкна Джейкъб. След това се намръщи. Беше сигурен, че се намира в същата къща, но това не беше жената на име Либи. — Тук ли живееш?

— Позна. А това тук е частна собственост. — Реши да не се ядосва, когато той започна да я разглежда като изключително интересен екземпляр, поставен в епруветка. — Обадох се в полицията — продължи тя, въпреки че най-близкият телефон беше на повече от петнайсет километра разстояние. — На твоето място щях да побързам да си оберат крушите.

— Ако си оберат крушите, със сигурност ще попадна в ръцете на полицаите. — Наклони глава настрани и предположи: — Ала ти не си се свързала с тях.

— Може да съм се свързала, а може и да не съм. — Издаде още малко устната си напред. — Какво искаш? Тук няма нищо за крадене.

— Не съм дошъл за това.

Сърцето ѝ замря и я прониза чисто женско чувство на страх. Но бързо отстъпи пред яда.

— Няма да се дам лесно.

— Сигурно. — Отказа се да я пита какво имаше предвид. — Коя си ти?

— Струва ми се, че е по-уместно аз да ти задам същия въпрос — възрази Съни. — Въпреки че не ме интересува кой си. — Сърцето ѝ биеше до пръсване и тя само се надяваше, че той не го чува. Лежаха на неоправеното легло с притиснати едно до друго тела, в интимна поза като любовници. Недоверчивите му зелени очи се взираха в нея и Съни отново остана без дъх.

Забеляза уплахата в погледа ѝ, макар и мимолетна, и веднага отслаби натиска върху китките ѝ. Усети ускорения ѝ пулс, което предизвика неочаквана реакция в тялото му. Радостно чувство запя в кръвта му, когато премести поглед към устните ѝ.

Какво беше това, помисли Джейкъб. Само едно докосване, един експеримент. Устата ѝ бе толкова мека и сочна, сякаш създадена, за да съблазнява мъжете. Дали щеше да продължи да се бори, или накрая все пак щеше да отстъпи? И в двата случая си заслужаваше да се провери. Ядосан от тези си глупави мисли, които само го разсейваха, отново впи поглед в очите ѝ. Беше си поставил голяма цел и нямаше намерение да се отклонява от нея.

— Извинявай, ако съм те уплашил. Не исках да нарушавам твоето уединение. Търся един човек.

— Тук не живее никой, освен... — Усети се какво приказва и мислено се наруга. — Кого търсиш?

Той прецени, че бе по-добре да говори уклончиво. Ако беше изчислил неправилно времето или в доклада на Кал имаше грешка, както се бе случвало и преди, не беше разумно да навлиза в подробности.

— Един човек. Мислех, че живее тук, ала вероятно информацията ми е невярна.

Съни издуха бретона от очите си.

— Как се казва?

— Хорнблоуър. Името му е Кейлъб Хорнблоуър. — Изненадата в очите ѝ бе напълно достатъчна. Инстинктивно я стисна за китките. — Значи го познаваш?

През съзнанието ѝ бързо преминаха всички онези неща, в които бе подозирала тайнствения съпруг на сестра си. Мислеше го за шпионин, за нарушител, който се крие от закона или за ексцентричен милионер, избягал от дома си. Ала семейната лоялност бе толкова дълбоко вкоренена в нея, че би предпочела да ѝ забиват бамбукови клечки пол ноктите, отколкото да издаде свой близък.

— От къде на къде трябва да го познавам?

— Познаваш го — настойчиво повтори Джейкъб. Тя вдигна гордо брадичка и той въздъхна тихо. — Изминах доста път, за да се срещна с него. — Устните му се извиха горчиво. — Идвам отдалече. Моля те, кажи ми къде е.

Съни усети, че започва да се размеква и отново решително вирна брадичка.

— Сам виждаш, че го няма.

— Добре ли е? — Той пусна китките ѝ и я разтърси за раменете. — Да не му се е случило нещо лошо?

— Не. — Искрената загриженост в гласа му я накара да постави успокояващо ръка върху неговата. — Не исках да... — И отново усети, че се готви да каже нещо излишно. Ако непознатият ѝ готвеше капан, тя сама скачаше в него, и то с двата крака. — За да получиш информация от мен, първо трябва да ми кажеш кой си и защо питаш.

— Аз съм Джейкъб, неговият брат.

Очите ѝ се разшириха. Притеснено въздъхна. Братът на Кал? Напълно бе възможно, помисли си Съни. Същият цвят на косата и на

очите, а и формата на лицето бе същата. Този човек определено повече приличаше на зет ѝ, отколкото тя на Либи.

— Е, да — каза Съни след кратка вътрешна борба. — Светът наистина е малък, нали?

— Много по-малък, отколкото си мислиш. Значи познаваш Кал?

— Да. И след като е женен за сестра ми, значи ние сме... Не съм много сигурна как точно се казваше, но предлагам да станем и да поговорим в изправено положение.

Той кимна, но не се помръдна.

— А ти коя си?

— Аз ли? — Награди го с широка и щастлива усмивка. — О, аз съм Сънбийм. — Все така усмихната, уви пръсти около палеца му. — А сега, ако не искаш да го счупя, веднага ставай от леглото ми!

ВТОРА ГЛАВА

Изправиха се предпазливо като боксьори, които се разделят при звука на гонга, преди всеки да се отправи в своя ъгъл. Джейкъб не знаеше как да се справи с тази жена, а още по-малко как да приеме новината, която му бе подхвърлила преди малко. Значи брат му беше женен.

След като се отдалечиха един от друг на безопасното разстояние от три метра, той сложи ръце в джобовете на джинсите си. Забеляза, че въпреки нехайната си стойка, тя още бе напрегната и готова да парира всяко непредпазливо движение от негова страна. С удоволствие би предприел лъжливо нападение, само за да види как ще се справи. Но сега имаше по-важни проблеми.

— Къде е Кал?

— На остров Борнео. Поне така мисля. Или беше в Бора Бора? Либи прави изследване за една статия. — Вече можеше да го разгледа безпристрастно. Да, определено имаше известна прилика с Кал в стойката, маниерите и интонацията. Ала Съни не беше готова да му се довери изцяло. — Кал сигурно ти е казал, че тя е културен антрополог.

Джейкъб се забави с отговора и отново се усмихна. Сега вече нямаше значение какво беше съобщил или премълчал в рапорта си брат му, а какво беше казал на тази жена, Сънбийм. Господи, ама че име, помисли разсеяно.

— Да, разбира се — излъга най-безсрамно. — Но не спомена, че ще отсъства. И колко време?

— Няколко седмици. — Съни издърпа червения пуловер до коленете си. Усещаше как по тялото ѝ се появяват синини. Ала не се ядосваше. Беше успяла да му се противопостави, е, поне донякъде. Освен това бе решила при първа възможност пак да го постави на място. — Странно, но не е споменавал, че те очаква.

— Защото не знаеше, че ще пристигна. — Притеснено погледна снега и дърветата през прозореца. Намираще се толкова близо до

целта, а сега се налагаше да чака. — Не бях сигурен, че ще успея.

— Аха. — Равнодушно вдигна рамене и се олюля на пети. — Както не успя да дойдеш за сватбата. Стори ни се адски странно, че никой от семейството на Кал не ни удостои с вниманието си в толкова важен за него ден.

Тези думи го накараха да се извърне рязко. Усети неодобрението в гласа ѝ. Това не го засегна, и той често проявяваше нетърпимост към чуждите недостатъци, ала при тези обстоятелства му се стори доста забавно.

— Повярвай ми, непременно щяхме да дойдем, ако имахме възможност.

— Хм. Е, след като вече спряхме да се бием, предлагам да слезем да пийнем по един чай. — Тръгна към вратата, като го погледна през рамо, докато минаваше покрай него. — Кой разред черен пояс имаш?

— Седми. — Изглежда я смутено. — Извинявай, не исках да те удрям.

— Правилно. Не е хубаво да се биеш. — Настроението ѝ отново се развали. — Не съм допускала, че човек като теб може да се занимава с бойни изкуства.

— Като мен ли? — попита я разсеяно и с интерес опипа гладкото дърво на перилата.

— Нали беше нещо като физик?

— Да, нещо подобно. — На едно от креслата забеляза тъкано одеяло в ярки цветове. Едва се въздържа да не се втурне да го разгледа отблизо. — А ти? С какво се занимаваш?

— С нищо. Тъкмо се мъча да реша какво искам да работя.

Тя влезе в кухнята и се насочи право към кухненската печка. Не забеляза смайването му, когато я видя. Също като в стар филм или в музей, помисли си той и се огледа. Само че всичко бе много по-хубаво и истинско. Направо прекрасно, промърмори под нос и първоначалната му изненада прерасна в задоволство. Абсолютна красота. Ръцете го засърбяха да пипне всичко.

— Джейкъб?

— Моля?

Съни го изглежда свъсено. Голям чешит, реши тя. Добре изглежда, но си е чешит. Започна да ѝ писва от него.

— В нашето семейство много държим на хубавия чай. Как го предпочиташ?

— Нямам претенции. — Вече не можеше да се въздържи. Изчака я да се обърне, за да постави чайника на печката, и бързо се приближи до бялата порцеланова мивка. Бавно завъртя хромирания кран. Водата излезе със съскане от широкия отвор. Задържа пръст под струята и усети, че бе леденостудена. Близна мокрия си пръст и усети слаб метален привкус. Водата не е преработена, определи той. Колко странно. Значи я пият такава, каквато излиза от земята. Напълно забрави за Съни и отново постави пръст под струята. Междувременно водата се бе затоплила и го опари. Подскочи от изненада, ала остана доволен и спря крана. Когато се обърна, видя, че Съни стои до печката и учудено го наблюдава. Прецени, че бе безсмислено да обяснява. Само трябваше да прикрие любопитството си, докато остане сам. — Много е хубав — отбеляза на глас.

— Благодаря. — Тя се прокашля и, без да го изпуска от поглед, се пресегна за големите чаши за чай зад гърба си. — Ние му казваме кран за мивка. Във Филадельфия нямате ли си кранове?

— Да. — Реши да се възползва от случая и да задълбочи изследването. — Но не бях виждал точно като този.

Съни се поуспокои.

— Е, наистина е малко старомоден.

— И аз си помислих същото.

Водата завря и тя се обърна да приготви чая. Небрежно навигавите на пуловера си, за да не ѝ пречат. Дълги, слаби ръце, отбеляза Джейкъб наум. И измамно крехки на външен вид. Разтърка си ръката. Вече познаваше силата им.

— Кал сигурно не ти е казал, че родителите ми са построили тази къща в средата на шейсетте години. — Съни сипа горещата вода в чашите.

— Построили? — повтори невярващо той. — Искаш да кажеш сами, със собствените си ръце?

— Да. Със собствените си ръце са пренесли всеки камък и талпа — потвърди тя. — Били са хипита. От най-автентичните.

— Да, вярно. Хипита от шейсетте години. Чел съм за онази епоха. Антикултурно движение. Младежите са започнали политическа и социална революция срещу установените порядки и институциите.

Проповядвали са недоверие към богатството, правителството и армията.

— Да. Каза го като истински учен. — Или дървен философ, допълни наум и занесе чашите на масата. — Смешно е, когато някой, роден през онези години, ги определя като „епоха“. Все едно е било по време на династията Мин.

Джейкъб се подчини на подканващия ѝ жест и седна.

— Времената се менят.

— Да. — Намръщи се, когато забеляза как търка под покривката с пръст. — Казва се маса — напомни му услужливо.

Той се сепна и взе чашата си.

— Дървото е възхитително.

— Това е дъб. Произведение на баща ми. Ето защо под единия ѝ крак винаги има сложено картонче, за да не се люлее. — Забеляза глуповатия му поглед и се засмя. — Татко премина и през дърводелски етап. Ето защо почти всичко тук се клати.

Невероятно. Дъбова дървесина от истинско дърво, направо от гората, и превърната в мебел. Само човек с много висок рейтинг би могъл да си позволи подобен лукс. И дори тогава законът не позволяваше изработването на повече от един предмет. А ето че Джейкъб се намираше в къща, изцяло направена от дърво. Непременно трябваше да вземе образци. Въпреки че нямаше да е лесно, след като Съни не го изпускаше от очи и определено му нямаше доверие. Ала не беше и невъзможно.

Замислено отпи от чая. Изчака и отново отпи.

— „Билково блаженство“, нали?

Тя вдигна своята чаша за поздрав.

— Позна от първия път. Ако ти бях предложила друга марка, рискувах да предизвикам инфаркт в семейството. — Завъртя глава и внимателно го погледна над ръба на чашата. — Това е фирмата на баща ми. И това ли е пропуснал да ти каже Кал?

— Да, нищо не е споменавал. — Джейкъб учудено се загледа в златистата течност. „Билково блаженство на Стоун“, една от най-големите и преуспяващи компании на територията на федерацията. Наистина е била създадена от Уилям Стоун, за когото се разказваха легенди, не по-малко романтични от историите за президентите от деветнадесети век, които до един били родени в дървени къщи.

Не, това вече не е легенда, помисли той и вдиша ароматната пара, а самата действителност.

— Какво все пак ти е разказал Кал?

Джейкъб отново отпи от чая. Копнееше за малко спокойствие. Колкото може по-скоро искаше да си запише новата информация.

— Каза само, че се е отклонил от курса и катастрофирал. Сестра ти се е грижила за него, тъй като бил ранен и двамата се влюбили един в друг. — Спомни си старите резерви към това семейство и остави чашата си. — И решил да остане при нея.

— А ти, както се вижда, не си възхитен. — Със същото рязко движение Съни остави чашата си на масата. Погледите им се срещнаха. Очите и на двамата излъчваха в равна степен неприязън и недоверие. — Затова ли не дойде на сватбата? Защото е решил да се ожени, без да те пита?

Очите му потъмняха от гняв и отново се впиха в нейните.

— Независимо как се отнасям към неговото решение, ако имах възможност, непременно щях да дойда.

— Боже, какво благоденствие. — Тя се изправи рязко и извади от пазарската чанта кутия бисквити. — Чуй какво ще ти кажа, Хорнблоуър. Брат ти извади голям късмет, като се ожени за сестра ми.

— Не съм толкова сигурен.

— Обаче аз съм. — Съни дръпна ципа на чантата и надникна вътре. — Либи е красива и умна, мила и всеотдайна, жена, напълно лишена от егоизъм. — Размаха бисквитката, която ядеше. — И, ако искаш да знаеш, въпреки че това изобщо не е твоя работа, те са щастливи.

— И в това не съм убеден. Не съм го видял с очите си.

— А кой ти е виновен? Имаше предостатъчно време да дойдеш и да се убедиш, стига наистина да си искал.

Очите му засвяткаха още по-гневно.

— Точно времето беше проблемът. — Стана и заяви решително: — Зная само, че брат ми е взел прибързано решение, което драстично промени живота му. И държа лично да се убедя, че не е направил грешка.

— Държиш лично да се убедиш! — Тя се задави от възмущение и отпи от чая, за да може да продължи. — Не зная как се вземат решения в твоето семейство, приятел, но ние не го правим на

специални събрания. Всеки от нас е свободна личност и има право на избор.

Джейкъб обаче не даваше и пет пари за нейното семейство. Интересуваше се от своето.

— Решението на брат ми се отрази на много хора.

— Да, бе. Започвам да си мисля, че като се ожени за Либи, Кал промени хода на световната история. — Отвратена, захвърли кутията с бисквити на кухненския плот. — Щом си бил толкова разтревожен, защо изчака цяла година, а не дойде по-рано?

— Това си е мой проблем.

— Естествено. Както и бракът на сестра ми също е твой проблем. Ти си истински кретен, Хорнблоуър.

— Моля?

— Казах, че си кретен. — Приглади си косата. — Е, когато Кал се върне, поговори си с него. Ала има нещо, което не си включил в сметките си. Кал и Либи се обичат. И са създадени един за друг. А сега, моля да ме извиниш. Имам си работа. Можеш да се омиташ.

Съни изхвърча от кухнята като ураган. След малко се чу някакъв силен звук, който според Джейкъб бе предизвикан от затръшването на старинна дървена врата.

Господи, тази жена е истински кошмар, помисли си. Интересна е, безспорно, но и адски изморителна. Налагаше се да я изтърпи, докато изчака брат си.

Като учен трябваше да признае, че му се удаваше изключително благоприятна възможност да изследва отблизо една древна култура, да поговори с прадедите си. Вдигна поглед към тавана. Съмняваше се, че шеметната Сънбийм ще се отнесе с разбиране към идеята му да я изследва като своя прапрабаба.

Да, невероятна възможност от научна гледна точка. Ала от лична, общуването с първобитните жени си беше истинско наказание. Специално тази, на горния етаж, беше груба, склонна към скандали и агресивна. Е, и той не бе цвете за мирисане и дори притежаваше същите отрицателни качества, но поне беше по-напред в еволюцията с няколко века.

Първото, което щеше да направи, когато се прибереше на кораба, бе да провери в компютъра какво означава думата „кретен“, използвана за определяне на мъж, живял през двадесети век.

Съни се чудеше как да го определи с една дума. Ала докато мереше с крачки стаята си, наум ѝ идваха множество и все цветисти определения.

Ама че нахалник. Да се появи нагло една година след сватбата на брат си и сестра ми. Но не за да ги поздрави, разсъждаваше тя възмутено. Не и за да присъства на хубавото семейно тържество. А да им сервира своето тъпо мнение дали Либи е достойна съпруга за неговия брат.

Гадина. Глупак. Тъпак.

Докато минаваше покрай прозореца, случайно го мерна пред хижата. Сложи ръка на стъклото. Идеше ѝ да отвори прозореца и да му изкрещи всички епитети, които се въртяха в главата ѝ. Ала гневът ѝ изчезна също така внезапно, както се бе появил.

Да му се не види, защо се бе запътил към гората? И без палто. С присвити очи проследи как си проправя пъртина през дълбокия сняг. Накъде ли се бе запътил? В онази посока имаше само дървета.

В съзнанието ѝ изскочи един въпрос, който не си бе задавала досега, тъй като бе прекалено заета с него. Как беше дошъл до къщата? Градът беше далече, а до най-близкото летище имаше поне два часа път с кола. Откъде се бе появил братът на Кал в спалнята ѝ, при това без палто, без шапка и без ръкавици посред зима?

Не бе забелязала пред къщата нито кола, нито камион или снегомобил. Мисълта, че бе дошъл на стоп от магистралата, ѝ се стори просто безумна. През януари никой нормален човек не се разхождаше в планината без екипировка.

Вдигна рамене и се отдръпна от прозореца. Изглежда това обясняваше всичко. Джейкъб Хорнблоуър не беше просто кретен. Той беше абсолютно побъркан кретен.

След малко обаче Съни реши, че прекалява. Нямаше право да смята човека за луд, само защото не го харесваше. В края на краищата, той беше брат на Кал, а през последната година тя искрено бе обикнала зет си. Джейкъб може и да беше досадник, който навсякъде си пъха носа, но това не означаваше непременно, че не е с всичкия си.

И все пак...

Нали от самото начало ѝ се бе сторил някак странен? И поведението му беше особено. Отново погледна през прозореца, ала видя само следите му. Кал изглеждаше нормален, но какво знаеха те за семейството му или за неговото минало? Почти нищо. Съни винаги се бе чудила защо зет ѝ почти не споменаваше близките си. Отново погледна през прозореца. Изглежда си бе имал сериозни причини.

Този човек наистина се държи странно, реши тя. Появи се неканен, без предупреждение, и на всичкото отгоре си бе позволил да влезе в спалнята ми. А как само гледаше онзи стар брой на „Вог“! С вид на човек, открил Скрижалите на Мойсей.

Ами поведението му в кухнята? С какво любопитство само изследваше крана на чешмата. И се оглеждаше стреснато, като че ли за пръв път в живота си вижда електрическа печка и хладилник. Или поне отдавна не ги е виждал. Мислите ѝ препускаха бясно. Защото дълго време е бил затворен. Бил е изолиран, понеже е опасен за обществото.

Прехапа долната си устна и отново започна да крачи из стаята. Спъна се в раницата му, отскочи назад и се вторачи в нея. Беше я забравил. А това означаваше, че щеше да се върне.

Е, щеше да го преживее. Знаеше как да се пази. Изтри ръце в панталона си и сведе поглед към раницата. Все пак нямаше да е зле да вземе някои предпазни мерки.

Водена от любопитство, коленичи на пода. Реши на всяка цена да я огледа, без да се интересува, че посяга на личните му вещи. Раницата бе не по-малко странна от собственика си. Първо, никъде не се виждаше ключалка или цип. Ала когато я докосна, материята сама се разтвори безшумно в ръцете ѝ. Съни погледна гузно през рамо и започна да рови.

Бельо. Още един пуловер, този път черен. Без етикет. Джинси, явно от най-скъпите, ако се съдеше по качествения мек плат, но на задния джоб отново липсваше знакът на моделиера. Всички дрехи бяха без етикети. И чисто нови. Тя бе готова да се закълне, че никога не бяха обличани. Остави купчината дрехи на пода и продължи да разглежда съдържанието на раницата. Извади стъклена епруветка с флуоресциращ етикет и пълна с някаква прозрачна течност. Имаше и високи маратонки от мека кожа. Няма прибори за бръснене и огледало, замислено отбеляза Съни. Не виждам дори четка за зъби. Само чисто

нови дрехи и епруветка, в която като нищо можеше да има някаква дрога.

Ала най-много я озадачи последното откритие. В ъгъла забеляза електронно устройство, не по-голямо от дланта ѝ. С кръгла форма и прикрепено с примка за раницата.

Отвори го и видя множество малки бутони. Когато докосна един от тях, цялата подскочи от изненада, тъй като чу гласа на Джейкъб.

Много ясен, неговият глас излизаше от кръглото метално нещо в ръката ѝ. Доколкото успя да разбере, цитираше уравнения. Нито цифрите, нито термините ѝ говореха нещо. Но самият факт, че излизаха от малкия диск, даде основание на фантазиите ѝ да се развихрят.

Ясно. Той беше шпионин. И, естествено, работеше за врага. Независимо кой точно враг. А по поведението му се виждаше, че бе от неуравновесените шпиони. Липсата на въображение не бе сред слабите страни на Съни. Най-после бе разбрала за какво става дума.

Бил е заловен. Психотропните средства, които са използвали, за да изтръгнат от него информация, сериозно са увредили разсъдъка му. Кал го е прикривал, като е съчинил историята, че брат му е астрофизик, затънал в своите научни изследвания, който няма време за пътуване до Западното крайбрежие. А всъщност Джейкъб бе избягал от някоя психиатрия и сега се криеше.

Тя започна да натиска копчетата подред, докато гласът не замлъкна. Трябваше да внимава как се държи с него. Независимо дали го харесваше, или не, все пак той беше член на семейството. И докато не се убедеше с абсолютна сигурност, че бе опасно луд, нищо нямаше да предприеме.

Глупак и досадник, повтори наум Джейкъб, докато гледаше към дима, който се виеше над дърветата. Не го притесняваше определението „досадник“. Както не се интересуваше, че го нарече „кретен“. Ала не можеше да се примири с „глупак“. Как можа онази кльоца, за която върхът на техниката беше двигателят с вътрешно горене, да го нарече „глупак“.

През нощта беше свършил доста полезни неща. Корабът беше добре замаскиран сред дърветата, записките му — в пълен ред.

Включително и онази част, в която описваше мъчителната си среща със Сънбийм Стоун. Чак призори си спомни за раницата.

Нямаше да я забрави, ако тя не го беше вбесила. Не че имаше нещо ценно. Просто въпросът беше принципен. По природа Джейкъб не беше разсеян, въпреки че понякога не обръщаше внимание на дребните подробности, когато умът му беше зает със сериозни проблеми.

Дразнеше се, че непрекъснато мисли за нея. А точно това бе правил цяла нощ, докато се занимаваше с кораба. Беше адски досадно, като пъпка на гърба, която не можеш да стигнеш и да се почешеш. Как само се бе приготвила за бой с гордо вирната брадичка и напрегнато тяло. Спомни си усещането за тялото ѝ, стегнато, предизвикателно, когато я бе притиснал на леглото. И как само светеше косата ѝ, като злато или като слънчев лъч.

Окончателно се вбеси и разтърси глава, все едно че искаше да я отърси от мислите си в буквалния смисъл. Нямаше време за жени. Не че не ги харесваше, но всяко нещо с времето си. Първо работата, после удоволствието. Освен това, ако търсеше удоволствие, надали щеше да се насочи точно към Сънбийм Стоун.

Колкото повече разсъждаваше по въпроса къде и кога се намира, толкова повече се убеждаваше, че Кал трябваше да бъде вразумен и върнат у дома.

Джейкъб реши, че той най-вероятно е бил засегнат от някаква неизвестна космическа треска. Кал беше преживял силен стрес, а онази жена, както впрочем са правили много други жени в миналото, се беше възползвала от състоянието му. Достатъчно бе само да призове на помощ логиката на Кал, и той щеше да се оправи. Тогава двамата щяха да се качат на кораба и да се приберат у дома.

А междувременно Джейкъб щеше да изследва лично поне тази малка частица от Земята през двадесети век.

Стигна края на гората и спря. Днес бе още по-студено и той искрено съжали, че нямаше по-топли дрехи. Сиви облаци, натежали от сняг, скриха слънцето. На сумрачната светлина Съни пренасяше дърва от купчината на двора в къщата. С висок и много секси глас пееше старинна песен за един мъж, който заминал далече. Не усети стъпките му и продължи да си пее и да реди дърва върху свитата си ръка.

— Извинявай.

Подскочи от изненада и изпусна дървата, които се разпиляха по земята. Едно от тях я улучи по крака. Тя изруга и заподскача от болка.

— По дяволите! Какво ти става? — Хвана ударения си крак с ръце и се подпря на стената на къщата.

— Нищо. — Не издържа и се усмихна. — Стори ми се, че на теб ти стана нещо. Боли ли?

— Ами, напротив. Много дори е приятно. Няма нищо по-хубаво от това, да ти се стовари един стокилограмов пън на крака. — Стисна зъби и замижа, докато предпазливо сваляше ботуша си. — Всъщност, откъде идваш?

— От Филадельфия. — Съни присви подозрително очи. — О, имаш предвид сега ли? — Вдигна палец като опитен стопаджия и безгрижно обяви. — Ето така. Съвсем нормално. — Погледна разпилените на снега дърва. — Имаш ли нужда от помощ?

— Не. — Като се стараеше да не стъпва много на болния крак, тя се наведе и започна да ги събира. Ала през цялото време не сваляше поглед от него, готова да реагира, ако забележеше някакво по-рязко движение. — Знаеш ли защо дойдох тук, Хорнблоуър? За да намеря спокойствие и уединение. — Издуха падналия на очите ѝ кичур. — Случайно да си чувал какво означава това?

— Да.

— Добре тогава. — Обърна се и влезе в къщата, като остави вратата да се затръшне зад нея. Остави дървата в сандъка и се върна в кухнята. Видя го и изруга. — Сега пък какво има?

— Забравих си раницата. — Подуши въздуха. — Не мирише ли на изгоряло?

Съни изпищя отчаяно и се втурна към тостера. Заудря го с ръка, докато отвътре не изскочи черна като въглен филийка.

— Тази проклетия нещо заяжда.

Джейкъб надникна над рамото ѝ, за да разгледа отблизо странното малко приспособление за препичане на хляб.

— Не изглежда много апетитно.

— Лъжеш се. — И за да го докаже, тя ухапа изгорялата филия.

Въпреки миризмата на прегорял хляб, той усети уханието на тялото ѝ. Подразни се от машиналната реакция на собственото си тяло. От гордост реши да не ѝ обръща внимание и не се отмести.

— Винаги ли си такъв инат?

— Да.

— И също толкова нелюбезна?

— Не.

Обърна се и веднага разбра, че не беше пресметнала правилно движението си. Джейкъб не се отдръпна, както бе очаквала. Вместо това се наведе напред и подпря ръце на плота, като я залови между тях като в капан. А най-много от всичко Съни мразеше да я поставят в неизгодно положение.

— Прибери си ръцете, Хорнблоуър!

— Няма. — Размърда се, но само за да се приближи още повече. Също като при първата им среща, краката им се докоснаха, ала без намек за топло чувство. — Ставаш все по-интересна, Сънбийм.

— Съни — поправи го машинално. — Не ме наричай Сънбийм.

— Много интересна — повтори той. — Мислиш ли, че си типична представителка на жените от своето време?

Погледна го неразбиращо и завъртя глава.

— Какво искаш да кажеш с този тъп въпрос?

Косата ѝ имаше хиляди оттенъци — от платинено бяло до медно русо. Не му се искаше, но го забеляза.

— Защо да е тъп? Въпрос, който предполага еднозначен отговор. Е, какво ще кажеш?

— Не, не съм. Никоя жена не би искала да бъде типична представителка на каквото и да било. А сега, ако обичаш...

— Красива си. — Очите му се плъзнаха по лицето ѝ — нарочно, за да си докаже колко бе устойчив на женската красота. — Ала това е само външност. По какво, според теб, се отличаваш от типичната жена на двадесети век?

— Да не пишеш дисертация за жените? — Вдигна ръка да го отблъсне, но не успя да преодолее твърдата преграда на гърдите му. Усети сърцето му, биеше бавно и равномерно.

— И така може да се каже. — Усмихна ѝ се. Усецаше, че я притеснява по един много примитивен начин и това му се стори изключително приятно.

Тя си помисли, че беше заради очите му. Макар и умствено разстроен, този мъж имаше невероятно магнетичен поглед.

— Нали уж се занимаваше с планети и звезди, а не с хора.

— На планетите живеят хора.

— Да, поне на тази.

Джейкъб отново се усмихна.

— Поне на тази. Приеми го като личен интерес.

Съни искаше да се отмести, ала се досети, че само щеше да направи допира на телата им по-интимен. Наруга го мислено и се постара да говори спокойно.

— Не държа да проявяваш към мен личен интерес, Джейкъб.

— Джей Ти — поправи я и усети как трепетът на тялото ѝ се предаде на неговото. — Близките ми ме наричат Джей Ти.

— Добре. — Заговори бавно, тъй като усети, че мозъкът ѝ се размеква. Най-много от всичко искаше да увеличи малко разстоянието помежду им. — Какво ще кажеш да се махнеш от пътя ми, Джей Ти, за да приготвя нещо за закуска?

Ако не престанеше да си хапе устните, щеше да го предизвика да я спре по най-ефикасния начин, който познаваше. Никога не бе подозирал, че един незначителен нервен тик можеше да изглежда така съблазнително.

— Това покана ли е?

Тя се облиза леко.

— Изглежда да.

Наведе се към нея, очарован от начина, по който се разшириха очите ѝ, потъмняха и накрая станаха сурови. Никак не му бе лесно да им устои. Джейкъб Хорнблоуър беше прочут със своя блестящ ум, упоритост и смелост. Но не и с това, че умееше да се владее. А в момента най-много от всичко искаше да я целуне. Не с научна цел и не заради експеримента. А безмилостно, яростно и страстно.

— Само не и препечена филийка — промърмори той.

Съни издиша дълбоко.

— Не, корнфлейкс „Златен клас“. Страхотни са. Те са ми любимите.

Той се отдръпна, но по-скоро заради себе си, отколкото заради нейното спокойствие. Щом се налагаше да прекара следващите дни при нея, трябваше да поработи върху своя самоконтрол. Защото вече имаше план.

— Може и да се съглася да приема една закуска.

— Чудесно. — Като си каза, че това бе само промяна на стратегията, тя извади от шкафа две купички. Взе още една шарена

кутия и тръгна към масата. — Когато бяхме малки, изобщо не ни позволяваха да ядем подобни неща. Майка ми беше и продължава да е заклет привърженик на здравословното хранене. В нейните представи зърнените храни се ограничават до житни кълнове, корени и наkisнатa във вода дървесна кора.

— Защо точно кора?

— Не ме питай. — Съни извади от хладилника мляко и заля цветните царевични люспички. — Затова откакто се измъкнах от къщи, започнах да ям само нездравословни храни. Реших, че след като през първите двацет години от живота си съм се хранила здравословно, през следващите двацет имам право да се троя с нещо по-вкусно.

— Да се тровиш — повтори Джейкъб замислено и подозрително погледна царевичните люспички.

— За привържениците на здравословното хранене най-опасната отрова е захарта. Давай — подкани го тя и му подаде лъжица. — Прегорели филийки и корнфлейкс със студено мляко са основният ми специалитет. — Усмихна се чаровно. Съни също си беше изработила план.

И тъй като очакваше от нея всичко, включително и да се опита да го отрови, той я изчака да започне и чак тогава загреба с лъжицата. Усети вкус на мокри бонбони. Обаче се оказа доста приятно. Една непринудена закуска беше подходящо начало да спечели доверието ѝ и да измъкне от нея повече информация.

Досети се, че Кал не беше казал на никого, освен на Либи, откъде, или по-точно от кое време беше пристигнал. Затова Джейкъб беше готов да му пише шестица. Най-добре бе да не се вдига много шум. Ефектът от преместването във времето беше... Тепърва трябваше да се оценява. Дано не се окажеха верни думите на Съни, че бракът на Кал и сестра ѝ можеше да промени световната история.

Затова трябваше много да внимава и максимално да използва обстоятелствата и Съни. При тази мисъл го прониза, макар и съвсем слабо, чувство за вина.

Имаше намерение да проучи какво мисли тя за семейството си и преди всичко за сестра си, какво беше впечатлението ѝ от Кал. И да запише нейния разказ, разказ на очевидец, за живота през двадесети век. С малко повече късмет щеше да я убеди да го заведе в най-близкия град, където би могъл да си попълни сведенията.

А в същото време Съни мислеше, че бе безсмислено да се ядосва. Ако искаше да разбере кой беше и какво представляваше този човек, налагаше се да действа по-тактично. С него се чувстваше също толкова самотна, колкото и без неговото присъствие. След като нямаше намерение да си събере багажа и да си тръгне, трябваше да действа по-дипломатично. Особено ако се окажеше толкова ненормален, колкото изглеждаше.

Колко жалко, че бе напълно побъркан, помисли си и му се усмихна топло. Толкова хубав, дори неотразим мъж, заслужаваше по-стабилен мозък. Дано да бе само временно умопомрачение.

— И така — започна тя, като почука с лъжица по купичката си, за да му привлече вниманието. — Какво мислиш за Орегон?

— Прекалено голяма, но слабо заселена територия.

— Точно затова си го харесваме. — Изчака, за да не прозвучи агресивно. — Със самолет ли пътува до Портланд?

Той избра нещо средно между истина и лъжа.

— Не, моето транспортно средство ме остави малко по-близо. Ти тук ли живееш, при Кал и сестра ти?

— Не, имам апартамент в Портланд. Ала смятам да го дам под наем или да го продам.

— Защо?

— Просто така. — Погледна го озадачено, след което сви рамене. — Всъщност, в момента обмислям идеята дали да не замина на Изток. В Ню Йорк.

— Какво ще правиш там?

— Още не съм решила.

Джейкъб остави лъжицата.

— Не си ли на работа?

Раменете ѝ машинално се изправиха.

— В момента се местя на друга работа. Напуснах ръководна длъжност в търговията на дребно. — В действителност беше уволнена от длъжността заместник-началник на отдел за дамско бельо в среден по големина универсален магазин. — Мисля да продължа да уча. Искам да следвам право.

— Право? — Погледът му омекна. Беше толкова мил, че Съни неволно се усмихна. — Майка ми е юрист.

— Наистина ли? Кал нищо не е споменавал. С какво по-точно се занимава?

Стори му се малко сложно да ѝ обяснява професията на майка си, затова попита:

— А ти какво право искаш да специализираш?

— Като че ли предпочитам наказателното. — Тъкмо се канеше да се впусне в пространни обяснения, но навреме се усети и замълча. Нали щеше да го накара да говори за себе си? — Колко интересно, моята сестра се занимава с наука, също като брата на Кал. С какво по-точно се занимава един астрофизик?

— С теория. И с експерименти.

— Сигурно и с междупланетни полети? — Опитва се да не прозвучи подигравателно, ала не успя. — Нали не вярваш в подобни глупости, че един ден, например, хората ще летят до Венера по същия начин, както сега летят до Кливлънд?

За щастие Джейкъб беше хладнокръвен покерджия. Лицето му остана безизразно и продължи да се храни.

— Напротив, вярвам.

Съни се засмя снизходително.

— Предполагам, че вярата е част от служебните ти задължения. Но все пак, не те ли измъчва мисълта, че дори това да стане един ден, ти няма да си жив, за да го видиш с очите си?

— Времето е нещо относително. В началото на този век са смятали, че не е възможно да полетиш до Луната. Ала фантастиката се превърна в действителност. — Усещаше, че аргументите му са доста непохватни, но все пак се справяше. — През следващия век човекът ще стигне до Марс, а дори и по-далече.

— Може би. — Стана и взе от хладилника две бутилки газирана вода. — Ала да си призная честно, не бих могла да си посветя живота на нещо, което никога няма да видя. — Той като омагьосан я наблюдаваше как извади от чекмеджето малък метален предмет, нагласи го като лост към всяка бутилка и махна капачките. — Предпочитам лично да усетя резултата от своя труд, и то по възможност веднага — призна тя и му подаде едната бутилка. — Държа на непосредственото удовлетворение. Затова още се колебая каква професия да си избира, въпреки че съм на двацет и три години.

Бутилката е стъклена, като в унес размишляваше Джейкъб. Също като онази, с която ме замери вчера следобед. Надигна я и отпи. Усети добре познат вкус и му стана приятно. У дома обичаха същите безалкохолни напитки, макар че рядко ги използваша на закуска.

— Защо избра да изучаваш космоса?

Обърна се и отново я погледна. Долови искреното ѝ любопитство и реши да я подразни.

— Защото ми предоставя неограничени възможности.

— Сигурно си следвал ужасно дълго.

— Права си. Ужасно дълго. — Отново отпи от бутилката.

— Къде?

— Какво къде?

Съни се постара да запази учтивата си усмивка.

— Къде си учил?

Помисли си за института „Кролиак“ на Марс, университета „Бърлингтън“ в Хюстън и едногодишната интензивна и ускорена специализация в космическата лаборатория „Леспас“ в квадрант Фордон.

— На няколко места. В момента участвам в работата на неголяма частна изследователска група в околностите на Филадельфия.

Тя си помисли, че персоналът, който се грижеше за тази неголяма изследователска група, сигурно носеше бели медицински престилки.

— Сигурно ти е адски интересно.

— Да, особено напоследък. Притеснява ли те нещо? Защо си нервна?

— Защо питаш?

— Защото непрекъснато потропваш с крак.

Съни постави ръка на коляното си, за да спре неволния тик.

— Да, наистина се изнервям, когато дълго време стоя на едно място. — Очевидно с този разговор доникъде нямаше да стигне. — Слушай, аз наистина си имам работа... — Замълча, когато погледна през прозореца. Не беше забелязала кога беше започнало да вали. Сега снегът падаше на големи парцали. — Страхотно.

Той проследи погледа ѝ, прикован в плътната бяла завеса и отбеляза:

— Изглежда ще ни създаде проблеми.

— Аха. — Въздъхна дълбоко. Наистина ѝ действаше на нервите, но тя все пак не беше чудовище. — Времето не е подходящо за излет в гората. — Докато водеше жестока битка със съвестта си, Съни няколко пъти измени разстоянието от масата до вратата и накрая се спря при прозореца. — Виж какво, Джей Ти. Зная, че няма къде да отседнеш. Вчера те видях, че тръгна към гората.

— Имам всичко необходимо...

— И така да е, не мога да те пусна да хукнеш да се катериш по планината и да спиш в палатка или каквото там си носиш, когато се задава снежна буря. Либи никога няма да ми прости, ако оставя брата на Кал да умре от измръзване. — В джобовете на джинсите си сви ръце в юмурици и му се усмихна широко. — Можеш да останеш в къщата. Ако искаш.

Той се замисли, прецени всички за и против нейното предложение, и също се усмихна.

— С удоволствие ще остана.

ТРЕТА ГЛАВА

Джейкъб се стараяше да не ѝ се мярка много-много пред погледа. За момента това бе най-разумното решение. Съни се беше разположила на диванчето пред огнището, заобиколена от някакви книги, и енергично си водеше бележки. На масичката до нея беше поставен транзистор, който пращеше от статичното електричество и силната музика. Редовно съобщаваха прогнозата за времето. Изцяло погълната от своето занимание, тя изобщо не му обръщаше внимание.

При това положение той реши да се възползва от удобната възможност и да разгледа къщата. Съни му беше предоставила стаята до нейната, която беше малко по-просторна и имаше прозорци с дървени рамки с изглед на югоизток. Леглото беше огромно, квадратно и също от дърво. Но дюшекът изглежда беше поставен върху пружина, която жално проскърцваше под тежестта на тялото му.

Имаше и етажерка с книги — главно проза и поезия от деветнадесети и двадесети век. Повечето бяха с меки корици и ярки обложки. Джейкъб познаваше някои от авторите. Бегло прегледа книгите, по-скоро от научен, отколкото от читателски интерес. В тяхното семейство Кал беше този, който обичаше да чете и умееше да се наслаждава на художествената литература. За разлика от него Джейкъб рядко имаше възможност да отдели време за четене на романи.

Остана възхитен и смаян от факта, че те още приготвяха хартията от дървесина. Значи от една страна изсичаха горите, за да освободят пространство за своите жилища, да произвеждат мебели, хартия и горива, а от друга — бързаха отново да залесят откритите площи. И все не можеха да насмогнат.

Странно и необяснимо поведение, част от общото безумие, оставило в наследство на следващите поколения множество сериозни проблеми с околната среда.

Освен това, естествено, бяха пренаситили въздуха с въглероден двуокис, ентусиазирано пробиваха дупки в озоновия слой, а след това

учудено пляскаха с ръце, когато се изправяха пред последствията от собственото си поведение. Джейкъб не разбираше как хората могат сами да тровят въздуха, който дишат. А също и водата, спомни си и недоумяващо поклати глава. Друго безумие бе изхвърлянето в океана на всичко ненужно, като че ли моретата бяха бездънни боклукчийски ями. За щастие, бяха се усетили какво става, преди щетите да станат непоправими.

Отдръпна се от прозореца и започна да разглежда стаята. Внимателно опипа стените, кувертюрата, рамката на леглото. Интересни материали, но все пак...

Погледът му се спря на снимка в метална рамка, вероятно сребърна. Рамката безспорно беше интересна, ала повече го заинтригува самата снимка. Видя първо брат си, широко усмихнат, в смокинг и явно доволен от себе си. Прегръщаше жената със смешното име Либи. Тя беше в бяла рокля с дълъг ръкав и дантела, която закриваше шията ѝ. В косата ѝ бяха вплетени цветя.

Джейкъб се досети, че това беше булчинска рокля. При тях сватбената церемония отново се връщаше на мода, след като е била окончателно премахната в края на предишния век. Влюбените започваха да преоткриват красотата на старите традиции. В това, разбира се, нямаше никаква логика. Имаше два договора — един при сключване на брака и друг за евентуалното му прекратяване. И двата се подписваха без проблеми. Но пищните сватби отново бяха на мода.

По същия начин църквата отново се бе превърнала в любимо място за размяна на пръстени и клетви за вярност. Моделиерите като обезумели копираха кройки и възпроизвеждаха булчински рокли от музеи и стари филми. Така че роклята на Либи със сигурност щеше да предизвика завистливи стонове и въздишки у любителките на шумни и досадни брачни церемонии от двадесет и трети век.

За Джейкъб цялата история беше просто невероятна. Сигурно щеше да му е интересно, ако не ставаше въпрос за собствения му брат. За Кал, който по рождение бе влюбен във всички жени едновременно, ала към никоя не бе проявявал по-специално предпочитание. Самата идея, че Кал бе женен мъж, изглеждаше нелогична. А ето че сега Джейкъб държеше в ръка доказателството за това безумие.

И точно това най-много го вбеси.

Да изостави семейството си, дома си, своя свят. И то заради жена. Той хвърли снимката на тоалетката и ѝ обърна гръб. Кал бе полудял. Нямаше друго обяснение. Никоя жена не можеше така драстично да промени живота му. Но какво друго в този чужд свят би могло да съблазни един мъж? О, времето безспорно беше любопитно. Достатъчно, за да му посвети няколкоседмично проучване. Самият Джейкъб непременно щеше да напише няколко статии за своите лични впечатления. Ала... Как гласеше старинната поговорка? Хубаво е да го видиш, но не и да живееш там.

На всяка цена трябваше да вразуми Кал. Ако онази жена му беше направила магия, той щеше да я развали. Никой не познаваше Кейлъб Хорнблоуър по-добре от брат му.

Та Кал и Либи се познаваха съвсем отскоро. Джейкъб пак си помисли, че времето бе нещо относително, ала вече без чувство на хумор. Последната си вечер заедно двамата братя бяха прекарвали в квартирата на Джейкъб, в университета. Тогава играха покер и пиха венериански ром, изключително силна напитка, която се произвеждаше на съседната планета. Кал си беше донесъл цяла каса от последното пътуване.

Онази вечер брат му отново бе загубил, както винаги весело и елегантно.

И се бяха в напиле като прасета.

— Когато се върна — заяви Кал, като се облегна в креслото и се прозя мощно, — ще отида за три седмици на море в Южна Франция. Само ще пия и ще зяпам мацки.

— Няма да издържиш три седмици — възрази Джейкъб и си досипа от черния като катран алкохол. — Пак ще полетиш. През последните години прекара повече време в космоса, отколкото на земята.

— За разлика от теб. — Кал се усмихна, пресегна се към чашата на брат си я изпи до дъно. — Заклешил си се в лабораторията си, братко, и не виждаш нищо, освен цифри. Послушай батко си, много по-приятно е да пътуваш от планета на планета, отколкото да ги изучаваш на теория.

— Зависи. Ако не бяха моите теории, и ти нямаше да пътуваш. — Отпусна се в креслото. Мързеше го да си напълни чашата. — Освен

това като пилот ти си по-добър от мен. Това обаче е единственото, което правиш по-добре.

Кал отново се усмихна.

— Зависи — използва същия израз той. — Защо не попиташ Линзи Макселън кой от двамата е по-добър?

Джейкъб иронично повдигна вежди. Линзи беше тяхна обща позната, танцьорка, която щедро бе споделила своите прелести с братята. Естествено, по различно време.

— Е, не е много трудно да ѝ се угоди. — Усмивката му стана ехидна. — И все пак аз като човек, който не напуска земята, прекарвам с нея повече време от теб.

— Дори Линзи — брат му повдигна чашата си, — Господ да я поживи, не може да се мери с летенето.

— Дори на транспортен кораб ли, Кал? Ако беше останал в Междузвездните военни сили, вече да си станал майор.

Брат му равнодушно сви рамене.

— За издигането по служба семейството разчита на теб, доктор Хорнблоуър. — След това стана от креслото, отпуснат от алкохола, ала гъвкав и жизнен. — Джей Ти, защо не зарежеш лабораторията за няколко седмици и не дойдеш с мен? Много хвалят новия клуб в колонията Брайтън на Марс. Свирел някакъв страхотен мутант саксофонист...

— Претрупан съм с работа.

— Ти винаги си претрупан с работа — напомни му Кал. — Става въпрос само за две седмици, Джей Ти. Ела. Първо ще пласирам товара и ще обиколим забележителностите на колонията. После ще си взема отпуска и заедно ще отидем да зяпаме мацки. Само кажи кой курорт предпочиташ.

Предложението прозвуча толкова съблазнително, че Джейкъб за малко да се съгласи. Наистина имаше нужда от почивка. Но не можеше да изостави работата си.

— Не мога. — Въздъхна и отново надигна бутилката. — До първо число трябва свърша с тези уравнения.

Сега вече съжаляваше, че тогава не се съгласи. Да беше пратил по дяволите тъпите уравнения и да бе заминал с кораба на Кал. Може би нищо нямаше да се случи, ако беше с него. Или поне щяха да бъдат заедно по време на катастрофата.

На видеозаписа много добре се виждаше как бе станало всичко. Черната дупка, ужасът и безсилието на Кал, когато корабът му бе погълнат и смазан от нейното гравитационно поле. Бе оцелял само по чудо или по-скоро благодарение на своите пилотски умения. Ако на кораба имаше учен, може би щеше да успее да избегне дупката. И сега Кал щеше да си е у дома. Джейкъб също.

Обърна се с гръб към прозореца, за да се успокои. След няколко седмици и това щеше да стане. Само малко търпение.

За да си запълни времето, започна да си играе с тромавия старомоден компютър на бюрото. През следващия един час се забавляваше да разглобява и сглобява клавиатурата, да изследва бутоните, мрежата и чиповете. Накрая постави една от дискетите на Либи във флопито.

Документът съдържаше подробен и прочувствен доклад за някакво примитивно племе в южната част на Тихия океан. Въпреки желанието си, Джейкъб бе заинтригуван от живия език и хипотезите на Либи. Тя изглежда умееше да превърне сухите факти в стройна система от знания, вярвания и ритуали, за да представи една далечна култура и нейните създатели. По странна ирония на съдбата изследването ѝ беше посветено на влиянието на съвременните уреди и технологии върху общество, което Либи определяше като примитивно. През последната година Джейкъб бе прекарал доста време в изграждане на хипотези за влиянието на технологиите на двадесет и трети век върху нейната епоха.

С нежелание отбеляза, че тя беше интелигентна жена, методична и точна в своята професия. А това бяха качества, които той уважаваше. Ала това съвсем не ѝ даваше право да му отнеме Кал.

Изключи компютъра и слезе на долния етаж.

Съни се направи, че не го забелязва, въпреки че чу стъпките му на стълбите. Не искаше да мисли за него поне докато четеше учебниците по право. Но не успя да забрави за присъствието му. Не че вдигаше шум или ѝ досаждаше с разговори. Пречеше ѝ самата мисъл, че бе тук, в хижата.

Дразни ме, защото исках да остана сама, каза си, докато го наблюдаваше с присвити очи как влиза в кухнята. И излъга. Защото тя мразеше да бъде сама. Обичаше хора, разговори и купони. И все пак този човек определено я дразнеше. Потропа с химикалката си по

учебника и замислено се загледа в огъня. Защо? Точно там беше въпросът.

Защото е луд, написа в бележника си и се изсмия наум. Странен тип, който се появява от нищото, живее в гората и се интересува от батерии на кухненски мивки.

И вероятно опасен. Усмивката бе придружена с ехидно свиване на раменете. Малко мъже можеха да се справят с нейния гард. А той успя. И то без да я удари, въпреки че ако бе пожелал, спокойно щеше да го направи. Все пак съществуваше известна разлика между опасен и агресивен.

Агресивна личност, без задръжки. В него се усещаше някакво напрежение, което не бе за пренебрегване. Дори когато седеше тихо и я наблюдаваше безмълвно по неговия си странен начин, изглеждаше зареден с електричество. Като оголена жица, готова за токов удар. И в следващия момент се усмихваше, неочаквано и така обезоръжаващо, че забравяш за електрическия заряд.

Невероятно привлекателен. Съни не харесваше този шаблонен израз, ала на него му отиваше. В Джейкб имаше нещо безмилостно и диво, в слабото му, почти аскетично лице на хищник, в буйната му черна грива. А и очите му, тъмнозелени и пронизващи. Тежките клепачи не му придаваха сънлив, а по-скоро замислен вид.

Също като Хийтклиф от „Брулени хълмове“, засмя се мислено. Все пак не тя, а Либи беше романтичната сестра. Тя винаги се стараяше да проникне в душата на човека. Съни предпочиташе да направи дисекция на мозъка му.

Разсеяно започна да скицира лицето му. В него наистина има нещо необикновено, помисли си тя, докато оформяше с молив тъмните вежди и тежките мигли. Жалко, че не можеше да ги докосне. Той беше хлъзгав, тайнствен и ексцентричен. Съни беше склонна да го приеме и такъв, но само след като разбере какво крие от нея. Може би го заплашваше някаква опасност. Или бе извършил нещо много лошо и сега търсеше място, където да се укрие.

А може би обяснението беше съвсем просто, както сам ѝ беше казал — дошъл бе на гости при брат си и да се запознае със снаха си.

Не. Тя мрачно се усмихна на портрета и разтърси глава. Дори да бе вярно, това бе само половината истина. Джей Ти Хорнблоуър

преследваше някаква цел. И рано или късно Съни трябваше да разбере каква бе тя.

Сви рамене и остави бележника настрана. Имаше достатъчно основания да прояви интерес към Джейкъб Хорнблоуър. След като взе това решение, стана и отиде в кухнята.

— Какво правиш, по дяволите?

Той вдигна поглед. На масата пред него имаше купчина трохи и частите на разглобения тостер. В едно от чекмеджетата беше намерил отвертка и очевидно прекрасно се забавляваше.

— Нали каза, че заяжда.

— Да, но...

— Защо, да не предпочиташ да ядеш изгорял хляб?

Съни присви очи. Пръстите му, дълги, слаби и уверени, бързо ровичкаха из жиците и винтчетата.

— Сигурен ли си, че можеш да го поправиш?

— Може би. — Усмихна се. Представи си как щеше да реагира, ако ѝ кажеше, че за един час може да сглоби и разглоби първично електронно устройство X-25. — Нямах ли ми доверие?

— Не. — Обърна се и сложи чайника на печката. — Ала не вярвам да успееш да го развалиш още повече. — Бъди по-любезна, заповяда си мислено. Отначало щеше да приспи вниманието му с дружелюбно поведение и чак тогава щеше да нанесе съкрушителния удар. — Искаш ли чай?

— Разбира се. — С отвертка в ръка Джейкъб я наблюдаваше как се мести от печката до кухненския шкаф и обратно. Съчетанието между грация и сила, помисли си, бе просто неотразимо. Тя умееше да се движи така, че всички мускули на тялото ѝ участваха. В нея се усещаха самообладание и дисциплина, характерни за спортисти и танцьори. И в същото време беше невероятно женствена.

Усетила погледа му с гърба си, Съни се обърна и го погледна.

— Някакъв проблем ли има?

— Не. Приятно ми е да те гледам.

Тъй като не знаеше как да реагира на подобна любезност, наля чая.

— Бисквитка?

— Може.

Подхвърли му шоколадово кексче, увито в станиол.

— Ако за вечеря искаш нещо по-засукано, разчитай на себе си.
— Пренесе чашите на масата и седна срещу него. — Случайно да разбираш от водопровод?

— Моля?

— Кранът на мивката тече. — Тя свали обложката на своето кексче. — Засега реших проблема, като сложих отдолу една гъба, та поне през нощта да не слушаме шума от капеща вода. Но щом си толкова кадърен, сигурно знаеш как се поставя нов уплътнител. — Отхапа и затвори очи, наслаждавайки се на вкуса на шоколада. — Ще го сметнем за малка отплата срещу това, че те храня.

— Добре, ще погледна и крана. — Продължаваше да държи отвертката, ала не се върна към тостера. Оказа се много по-интересно да я наблюдава как облизва и най-малките шоколадови трошици от лъскавата хартия. Не знаеше, че храненето може да изглежда толкова съблазнително. — Сама ли живееш?

Изгледа го иронично и отново се съсредоточи в бисквитката.

— Не е ли очевидно?

— Само когато не си тук, нали?

— А това означава през повечето време. — Съни премина към шоколада по пръстите си и стомахът му се стегна. — Предпочитам да живея сама, защото с никого не се налага да се съобразявам. Ако искам, например, мога да ям в десет вечерта или да изляза на танци в полунощ. А ти?

— Какво аз?

— Сам ли живееш?

— Да. Работата отнема по-голямата част от времето ми.

— Физиката, нали? Много лошо. — Облегна се назад и отпи от чая. Мисълта, че бе шпионин, изглеждаше все по-абсурдна. И трябваше да признае, не беше чак толкова луд, колкото ѝ се стори отначало. По-скоро беше ексцентричен. А Съни разбираше от ексцентрични хора. Цял живот бе прекарала сред такива. — Значи обичаш да се занимаваш с ядрен разпад? Или се занимаваш с нещо друго?

— Да, нещо подобно.

— А какво мислиш за атомните реактори?

За малко да се изсмее, но навреме си спомни къде се намира.

— Опасни и ненужни. Все едно да използваш ракета за изтребване на мишки.

— Ако те чуе майка ми, направо ще се влюби в теб. Ала не говориш като истински физик.

— Много учени разсъждават като мен. — Усетил, че навлиза в опасна територия, той отново се залови с тостера. — Разкажи ми за сестра си.

— За Либи? Защо?

— Искам да я опозная, след като е успяла да плени брат ми.

— Не бой се, няма да ти поиска откуп за него — срязва го тя. — Всъщност той толкова бързо я помъкна към олтара, че Либи просто не успя да му откаже.

— Какъв олтар?

— Казах го в преносен смисъл, Джей Ти. — Въздъхна и започна да му обяснява бавно като на малко дете. — Нали когато хората се женят, застават пред олтара.

— О, вярно. — Замисли се над тази информация и отново се задълбочи в тостера. — Искаш да кажеш, че предложението да се оженят, е било на Кал.

— Не зная кой на кого е предложил, както не мисля, че има някакво значение. Но той наистина беше силно въодушевен. — Съни отново се ядоса и забарабани с пръсти по масата. — Да не намекваш, че Либи е изнудила брат ти или, не зная как да го кажа, е използвала някакви женски хитрости, за да го хване в брачния капан.

— А не е ли?

Тя се задави с чая и дълбоко си пое дъх.

— Колкото и да ти се струва невероятно, Хорнблоуър, ала Либи и Кал се обичат. Чувал си думата „любов“, нали? Или това понятие не се поддава на твоите изчисления?

— Да, понятието ми е известно — отвърна Джейкъб възможно най-тактично. Беше много сладка, когато се ядосваше и по най-малкия повод. С потъмнели очи, поруменяла кожа и гордо вирната брадичка. Колкото и да бе привлекателна в спокойно състояние, когато беше възбудена, Съни ставаше просто неотразима. Като истински мъж той си представи колко щеше да е приятно да я възбуди по друг, много поестествен начин. — Още не съм го изпитвал, но имам любопитен ум, винаги готов да научи нещо ново.

— Страхотно — отбеляза тя. Стана, пъкна ръце в задните джобове на джинсите си и с ленива стъпка се приближи до прозореца. Този човек беше истински сладур. Истинско чудо щеше да е, ако не го удусеше със собствените си ръце, преди да се върнат Кал и Либи.

— А ти?

— Какво аз?

— Била ли си влюбена? — попита Джейкъб, като погали с пръст отвертката.

Съни го изгледа отровно.

— Не си пъхай носа в личния ми живот.

— Извинявай. — Всъщност изобщо не го беше грижа. Искаше да я постави в неудобно положение, точно както тя го бе накарала да се почувства като глупак. — Понеже говориш като виден експерт по любовните въпроси, реших, че се осланяш на богат личен опит. Ала засега нямаш партньор, искам да кажа, не си омъжена, нали?

Случайно или не, но я улучи по болното място. Съни никога не се бе влюбвала, въпреки че бе опитвала няколко пъти. Самосъжалението още повече възпламени гнева ѝ.

— Не е необходимо да си влюбен, за да оцениш предимствата на любовта. — Извърна се рязко към него вбесена, че отново я бе притиснал до стената и твърдо реши да му го върне. — Не съм омъжена само защото не искам. Изборът си е мой.

— Ясно.

Недоволна от подигравателния му тон, отново го сряза.

— Освен това, не говорим за мен, а за Кал и Либи.

— Така ли? Стори ми се, че обсъждаме любовта като концепция.

— Да говориш за любов с безчувствен пън като теб е пълна загуба на време, а аз мразя да си губя времето.

— Добре. — Хвърли отвертката на масата. Този път и без помощта на компютъра се досети какво означаваше „безчувствен пън“. И за това рано или късно щеше да я накара да си плати. — Изясни се какво имаш предвид.

— Ти машинално предположи, че сестра ми като истинска хитра жена е оплела в мрежите си брат ти, горкото наивно момче, за да се ожени за нея. Каква старомодна тъпотия!

Пръстите му замряха върху жиците на тостера.

— Така ли?

— Да, старомодна и тъпа идея, която умря заедно с епохата на кринолините. Днес никой не вярва, че жените мечтаят само да се омъжат и да заживеят щастливо в бяла къщичка с розови перденца.

Според Джейкъб само жена с болен мозък би се облякла в пола с кринолин, ала прецени, че разсъжденията ѝ бяха много оригинални и си заслужаваше да задълбочи темата.

— Тъпа идея ли? — повтори с интерес.

— Направо идиотска. — Застанала с леко разкрячени крака и твърдо стиснати устни, тя го гледаше с нескрито презрение. — Само кръгъл идиот може да споделя подобни неандерталски възгледи. Ти може да не си забелязал, приятел, но през последните десетилетия нещата доста се промениха. — Приличаше на изящна амазонка, която знае, че правото е на нейна страна. — Днес жените имат право на избор, възможности за реализация, алтернативи. Някои от тях дори вярват, че мъжете също се развиват. Естествено, не и такива като теб, затънали в заблудата за собствено си величие.

Изслуша я подчертано спокойно, което сигурно щеше да я впечатли, ако не беше толкова ядосана.

— В нищо не съм затънал.

— Напротив, затънал си до уши, Хорнблоуър. От първия миг, в който се появи, ти се опитваш да представиш брака на брат си като долна инсценировка, спретната от сестра ми. — Дългите ѝ крака направиха крачка към него. — Искам да ти светна нещо. Само един глупак се поддава на инсценировки, а Кал изобщо не е глупак. И точно тук изчезва семейната прилика между вас двамата.

Кретен, пън, идиот, а сега и глупак. Да, обеща си Джейкъб мислено, това момиче за всичко ще си плати.

— Тогава защо се ожени толкова бързо, а не се опита първо да се прибере вкъщи и да предупреди семейството си?

— Защо не го попиташ? — върна му Съни. — Сигурно не е искал да го инквизиращ с разпити и обвинения. Ние в нашето семейство не тормозим хората, които обичаме. Нито поставяме капани на непредпазливи и слабохарактерни мъже. Истината е, Хорнблоуър, че днес жените спокойно могат да минат и без вас.

Този път той направи крачка към нея.

— Така ли?

— Да. Сами можем да си вадим хляба, да сечем дърва за огрев, да управляваме страната и дори да си изхвърляме боклука. И да поправяме тостери — насочи тя възмутено пръст към разхвърляните на масата бурми и жички. — Сами можем да правим всичко, и то не ползе от вас.

— Обаче забрави едно нещо.

Брадичката ѝ се вдигна още малко.

— И какво е то?

Ръката му бързо се уви около шията ѝ. Съни хлъцна от изненада малко преди устата му да покрие нейната. Жена, която се е приготвила да отбие ляво кроше, обикновено не е подготвена за една страстна целувка.

Тихо промърмори нещо. Джейкъб усети как устните ѝ се раздвижиха под неговите. Като че ли бе прошепнала името му. Колкото и да бе вбесен, трябваше да признае, че никога досега избухливият му нрав не го бе забърквал в по-голяма беля.

А тя си беше истинска беля. Беше го забелязал от пръв поглед.

Без да обръща внимание на гласа на разума и без да мисли за евентуалните последствия, я привлече до себе си. Съни извади ръце от джобовете си и ги впи в раменете му. Нито се съпротивляваше, нито се предаваше. А той страстно копнееше да направи или едното, или другото. Изруга и ухапа яростно съблазнителната ѝ устна и веднага последва шумна и щастлива въздишка.

Оказа се права за електрическият заряд в тялото му, който я прониза няколко пъти, докато я прегръщаше. Съни не се отдръпна. Както беше наелектризирана, съзнанието ѝ внезапно се изпразни от мисли, които изтекоха като тебеширени рисунки, измити от дъжда.

Под пръстите ѝ мускулите му се напрегнаха. Притисна се към него и Джейкъб дълбоко си пое дъх. Тя усещаше вкуса на страстта, много по-зряла и дълбока, отколкото бе изпитвала преди. Ала не беше сигурна дали това бе нейната, или неговата страст.

Сякаш беше оживяла в ръцете му. За миг премина от застинала изненада към пламенна възбуда. От всички жени, на които бе доставял, или бе получавал от тях удоволствие, тази най-пълно отговаряше на неговите потребности. Страстна, изпълнена с копнеж, изискваща.

Бавно прокара ръце по късата ѝ коса. Топла коприна. После надолу по нежната извивка на шията ѝ. Още по-топла. Вкуси с език

уханието на устата ѝ и простена, когато Съни го привлече до себе си.

За пръв път толкова бързо губеше контрол над тялото си, за пръв път изпитваше такова непоносимо желание.

Заболя го. Не му се бе случвало преди да изпита болка от желание. Олюля се — по същия начин би могъл да загуби равновесие човек, умиращ от глад или жажда. И тогава се появи страхът, пронизващият ужас, че собствената му съдба се изплъзва от ръцете му.

Това го накара да я отблъсне, но в същото време пръстите му се впиха в раменете ѝ. Задъхваше се, като че ли бе тичал по нанаторнище до някой планински връх. И наистина, когато я погледна, изпита чувството, че пропада надолу към острите скали и пенливото море.

Тя стоеше безмълвно и само го гледаше с огромни, потъмнели от страст очи. На млечната зимна светлина кожата ѝ изглеждаше бледа и гладка. Стоеше като статуя, напълно неподвижна, мълчалива. И изведнъж се разтрепери.

Той отдръпна ръце, като че се бе опарил.

— Сигурно... — Гласът ѝ прозвуча като шепот и Съни си пое дъх, за да си прочисти гърлото. — Предполагам, това е обичайния ти метод на убеждаване.

Джейкъб прибра ръце в джобовете си и се почувства точно така, както го беше определила. *Като пълен глупак.*

— Чудех се кое да избира — това или къс прав удар по физиономията.

Поне бе спечелил известна преднина. Вече по-спокойна, тя кимна.

— Ако смяташ да останеш известно време в къщата, ще се наложи да спазваш някои правила.

Бързо се съвзе от целувката, помисли той с неочаквана за себе си обида.

— Твоите правила, предполагам.

— Да. — Съни най-много от всичко искаше да се отпусне на някой стол, ала предпочете да се изправи срещу него очи в очи. — Ако искаш, от време на време можем да се караме. Нямам нищо против един добър скандал.

— Неустоима си, когато се караш.

Тя отвори уста и пак я затвори. За пръв път ѝ правеха подобен комплимент.

— Но се налага да свикнеш да се контролираш.

— Признавам, това не е най-силното ми място.

— В противен случай ще си тръгнеш, въпреки еднометровия сняг.

Джейкъб погледна през прозореца.

— Добре, ще поработя над самоконтрола си.

— Така вече е по-добре. — Отново си пое дъх. — Ясно е, че и двамата не се харесваме, ала предлагам да се държим като цивилизовани хора. Засега сме принудени да се търпим взаимно.

— Много си любезна. — Ужасно искаше да докосне с пръст бузата ѝ, но прецени, че бе по-разумно да се въздържа от изкушението. — Може ли да попитам нещо?

— Да.

— Винаги ли отговаряш така страстно на мъж, когото не харесваш?

— А това вече не е твоя работа. — Страните ѝ порозовяха от възмущение.

— Защо? Зададох ти напълно цивилизован въпрос. — Усмихна се и реши да смени тактиката. — Всъщност, оттеглям го, защото ако продължаваме да спорим по същия начин, скоро ще се озовем в леглото.

— Или ти ще се озовеш в...

— Искаш ли да опитаме? — попита я тихо. Бавно и доволно кимна, когато Съни отстъпи крачка назад. — Изглежда не искаш. И ако това ще ти достави удоволствие, аз също. — След това седна до масата и отново се зае с инструментите. — Предлагам да забравим това, което се случи, тъй като и двамата не сме безпристрастни.

— Ти беше този, който...

— Да. — Погледна я спокойно. — Вината е изцяло моя.

Само от гордост тя се приближи до масата, въпреки че би предпочела да се свие в някой ъгъл, за да бъде раните си.

— Сигурно няма да дочакам извинение за поведението ти.

— Няма. И аз не държа да ми се извиняваш — безгрижно заяви той.

Съни грабна някаква част от тостера и го замери с нея.

— Дръж се като мъж, Хорнблоуър.

За малко да я сграбчи отново. Ала знаеше, че ако го направи, и двамата щяха да загазят.

— Добре. Извинявай, че те целунах, Съни. — Гласът му прозвуча дрезгаво, а очите му се впиха в нейните. — Не мога да опиша колко съжалявам.

Тя се извърна рязко и изхвърча от стаята. Извинението не само не я успокои, а я вбеси още повече. Грабна най-тежката книга, която се изпречи пред погледа ѝ, и я запрати на пода. Ритна диванчето, изохка от болка и хукна нагоре по стълбите.

И това не помогна. Нищо не можеше да ѝ помогне. Гневът бушуваше в нея като горски пожар. А най-лошото бе, че освен гнева имаше и желание. Той започна пръв, помисли си и затръшна вратата. При това напълно съзнателно. Изобщо не се съмняваше в това.

Първо я вбеси, а след това нарочно я целуна, когато тя не беше в състояние да разсъждава трезво.

Съни си обеща мислено, че нямаше да допусне това да се повтори. Само за няколко часа бе успял да я унизи два пъти — първо, когато я победи, и второ, когато я измами с онази целувка. Нищо, в един момент за всичко щеше да си плати.

Хвърли се на леглото по очи. Реши да посвети останалата част от следобеда в изработване на план как да превърне живота на Джейкъб Хорнблоуър в истински ад.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Не трябваше да я докосвам, проклинаше се наум Джейкъб. После реши, че това беше добър начин да се отърве от нея. В края на краищата, тя първа започна. Веднага беше разбрал, че от тази жена можеше да чака само неприятности.

На света има хора, всъщност във всички светове, тъжно си помисли той, които са родени само за да объркват живота на останалите. Сънбийм Стоун беше една от тях. Във външността ѝ, в гласа ѝ, във всяко нейно движение и изобщо в цялата ѝ личност имаше всичко необходимо, за да побърка един мъж. Да го докара до границата на лудостта. И отвъд нея.

Всеки път, когато я видеше, тя го предизвикваше. Студена усмивка и буен нрав бе съчетание, на което не беше в състояние да устои. А Съни определено го осъзнаваше, и то добре.

Когато я целуна, а Господ му бе свидетел, че го направи, без да иска, все едно бе запратен в хиперпространството без кораб. Как можеше да знае предварително, че в сочните ѝ устни се криеше толкова мощен вихър?

По принцип не го привличаха пасивните жени. И какво от това? Все едно, нямаше намерение да захваща със Съни. А и нямаше право. И, по дяволите, нямаше да го допусне, въпреки всичките ѝ изкусителни номера, явно характерни за проклетия двадесети век.

Накрая реши, че целувката бе изключително по нейна вина. Непрекъснато го дразнеше и съблазняваше. И нарочно искаше да го обърка и засрами. Скръцна със зъби при мисълта, че беше успяла. А след тъй естествената му реакция нарочно го изгледа с огромните си, прекрасни очи, изпълнени с ужас и страст. Е, вярно, за него тя беше преди всичко обект на изследване. Не трябваше да забравя, че през двадесети век жените са били много по-тайнствени и магнетични, отколкото в неговата епоха. И много по-оправни с мъжете.

С ръце в джобовете Джейкъб се приближи до прозореца и се загледа в снежната виелица. О, Съни никак не е глупава, продължи да

разсъждава наум. Умът ѝ е остър като венериански кристал и също толкова смъртоносен. Веднага усети, че има нещо съмнително в моята версия и сега е решила да разбере какво премълчавам. Ама и аз не съм глупав и нищо няма да ѝ кажа.

Той вярваше, че при една схватка на умовете предимствата бяха на негова страна. Интересно, дали беше лесно да измамиш жена от двадесети век? В края на краищата, в скалата на еволюцията Джейкъб се намираше над две столетия пред нея. Жалко, че тя бе тъй интригуваща. И така първично привлекателна. Ала като истински учен Джейкъб вече бе преценил, че едно обвързване с нея щеше да го изпрати по дяволите заедно с всичките му уравнения.

Поне в едно Съни беше напълно права. Бяха принудени да се търпят взаимно. В проклетата планина нямаше жива душа, освен тях двамата. Като гледаше как се трупа снегът, стана му кристално ясно, дори болезнено ясно, че още дълго време щеше да е принуден да я търпи. Неприятно и досадно, но факт — имаше нужда от нея.

Беше готов да я заобиколи или ако се наложи да мине през трупа ѝ, ала да се добере до брат си. На всяка цена искаше да види Кал.

Обърна се с гръб към прозореца и замислено огледа кухнята. Първо трябваше да преглътне обстоятелството, че къщата беше много малка и нямаше как да се избягват взаимно. Естествено, би могъл да се върне на кораба, но предпочиташе да остане и да продължи личните си наблюдения. Колкото по-добре познаваше обстановката, толкова по-лесно щеше да се справи с увлечението на Кал. Освен това искаше да задоволи научното си любопитство.

Затова реши да остане. И ако това притесняваше сладката Сънбийм, толкова по-добре.

В същото време трябваше да преодолее собствения си дискомфорт, а онази целувка доста го притесни. В края на краищата, нали беше висше същество.

Значително успокоен, той се върна на масата и продължи да сглобява тостера.

Над главата му се чуваше непрекъснато проскърцване и трополене. Усмихна се, като си представи как тя обикаля нервно из стаята. Изглежда той я дразнеше. А това беше просто чудесно. Дано това я накара да стои далече от него. Или поне да престане да го подтиква към действия, за които после и двамата ще съжаляват.

Не беше логично да желае жена, която изобщо не харесва. Да копнее за човек, когото не може да търпи и който непрекъснато го ядосва.

Изпусна отвертката и си удари пръста. Ето, заради Сънбийм Стоун за малко да се осакати.

Нямаше да му се размине лесно. Яростно мереше с крачки разстоянието от стена до стена и от прозореца до вратата, като се опитваше да се успокои. Ама че нагъл тип, да я сграбчи като някоя безмозъчна мацка и след това най-хладнокръвно да я отблъсне. Да не си въобразява, че може да упражнява върху нея своите сексуални мераци, при това съвършено безнаказано?

Обаче и тя му беше приготвила нещичко.

Никой досега, ама абсолютно никой, не се бе отнасял с нея по този начин. Или поне не бе останал жив, за да може после да се хвали с успеха си. Отдавна беше свикнала сама да се грижи за себе. Когато някой мъж се опитваше да я притисне, Съни просто го отстраняваше от пътя си. Когато се стараеше да я съблазни, отказваше, без да се замисли. Когато започваше да я умолява, тя...

Усмихна се доволно, като си представи как Джейкъб Хорнблоуър пълзи на колене и я умолява. О, това ще е истински триумф, помисли си. Тайнственият и непроницаем доктор Хорнблоуър в краката ѝ.

Въздъхна и продължи да обикаля из стаята. Жалко, че нейните принципи не ѝ позволяваха да използва изтъркани женски номера. Той може и да беше истински кретен, ала тя си имаше своя морал.

Съни бе модерна жена, еманципирана и с интересен личен живот, със или без мъж. Жена със собствени идеи и цели. А не някоя Далила, която използва секса като оръжие. Но колко ѝ се искаше поне веднъж да плюе на проклетите си принципи и да го съблазни, да го накара да я моли.

Нима той не използва пръв секса като средство за убеждение, помисли си тя и скрита една маратонка, която ѝ се изпречи на пътя. Типично за мъжете! А после тичат и се оплакват, че жените ги съблазнявали и докарвали до лудост. Окончателно вбесена, отново ритна яростно нещастната маратонка. Всички проклети представители

на мъжкия пол непрекъснато се преструват на невинни жертви на фаталните жени. Ха, как не!

Той пръв се нахвърли върху нея! Е, все пак вроденото чувство на справедливост я накара да признае, че Джей Ти бе използвал сила само за миг, ако изобщо можеше да се говори за прилагане на сила. А след това я бе целунал почти до загуба на съзнание.

Точно това най-много я вбесяваше. Беше се разтопила в ръцете му като героиня на сантиментален роман, на която ѝ омекват коленете всеки път, когато я погледне някой мъж. И беше отговорила на целувката му. Как се казваше това в правото? Предумишлено и в пълно съзнание. Примигна смутено. Само една тъпа целувка и Съни направо се просва в ръцете му. Е, това също щеше да се впише в сметката на неговите престъпления.

Най-добрият начин да му отмъсти бе да настъпи неговото его. Известно е, че точно там мъжете са особено уязвими и жените често се възползват от това обстоятелство. Ала ако продължаваше да се крие в стаята си, само му даваше повод да си въобразява, че неговата скъпоценна особа, или онова, което се случи между тях, имат за нея някакво значение. Затова трябваше да се държи естествено. Все едно, че нищо не се бе случило.

Когато слезе, той още беше в кухнята. Съни включи стереоуредбата и усили звука. Прецени, че при този шум бе невъзможно да се разговаря. Сложи в огъня още дърва и се настани на канапето с книга в ръка. Чак след един час Джейкъб най-после не издържа и излезе. Тя се направи, че не го забелязва.

По-скоро от скука, отколкото от глад, стана и си направи огромен сандвич. При нормални обстоятелства непременно щеше да покани на хапване и своя гост. Но сега само при мисълта, че Джей Ти можеше да е гладен, ехидно се подсмихна, а сандвичът ѝ се услади още повече.

Доволна от себе си, Съни си сложи палто и ботуши и излезе да сложи храна на птичките. Отново си спомни, че досадникът щеше да ѝ се пречка в краката поне още няколко дни. Снегът я заслепи. Продължаваше да се сипе на огромни парцали и веднага затрупваше следите ѝ. Свиреше отвратителен силен вятър, който караше боровете да стенат.

Ботушите ѝ се напълниха със сняг, ала все пак успя да стигне до хранилките и ги напълни с трохи и зрънца. Затаи дъх и се остави на

поривите на бушуващата стихия. Не виждаше и не усещаше нищо, освен нейната сила и ярост. Бе величествена.

Едва сега раздражението я напусна. Черните мисли си отидоха. Застанала под ударите на вятъра и мокрия сняг, тя изведнъж почувства онова спокойствие и вълнение, които успяваше да намери само в гората.

Съни рядко оставаше по-дълго в планината. Бързо ѝ омръзваше и тя хукваше обратно към хората и шумния град. Но в момента имаше нужда точно от това. Независимо дали бе снежна зимна виелица, или гръмотевична буря през лятото. Да се изправи срещу нея и да усети цялата ѝ тайнствена мощ.

Когато в града паднеше обилен сняг, бързо го почистваха. Ала планината бе търпелива. Тя винаги изчакваше слънцето и пролетта. Докато стоеше под сипеция се сняг, а вятърът я обвиваше в прегръдките си като див и страстен любовник, Съни копнееше да вземе частица от това усещане и да го запази завинаги.

Джейкъб я наблюдаваше от прозореца. На фона на снежната виелица тя приличаше на езическа зимна богиня. Стоеше гордо изправена, без шапка и с разкопчано палто, неподвижна, безмълвна и спокойна, докато в същото време снегът покриваше косата ѝ. И се усмихваше. Студът оцвети страните ѝ. Сега бе повече от красива. Изглеждаше недосегаема. Непобедима.

Докато я гледаше, той с учудване осъзна, че сега я желаше много повече, отколкото когато я бе държал, изгаряща от страст, в ръцете си.

В следващия миг Съни вдигна глава към него, като че бе усетила погледа му. През снежната пелена очите им се срещнаха. Ръцете му се свиха в юмруци, в стомаха му заседна огромна буца. Тя вече не се усмихваше. Въпреки разстоянието, Джейкъб усети силата на нейното привличане и коленете му се подкосиха.

Ако в този миг имаше възможност да протегне ръка и да я стигне, непременно щеше да я обладае, независимо от последствията. В този поглед в едно цяло се бяха слели минало, настояще и бъдеще. А той видя своето предопределение.

В следващия миг Съни се размърда и изтръска снега от косата си. Магията изчезна. Джейкъб си напомни, че тя бе само жена, при

това доста глупава, за да излезе навън в такава буря. Нямаше да се поддаде на влиянието ѝ.

Все пак мина доста време, откакто я беше чул да влиза, преди да се нагани да слезе на долния етаж.

Съни спеше на диванчето, а при краката ѝ и на пода бяха струпани книги. Беше се завила с една от изящните ръчно плетени завивки. Спеше дълбоко въпреки музиката, гърмяща от стереоуредбата. В огнището бумтеше силен огън.

Сега вече не изглеждаше непобедима, а по-скоро обезоръжаващо уязвима. Сигурно беше глупаво от негова страна да забелязва колко бяха дълги миглите, спуснати върху бузите ѝ. Колко бе нежна устата ѝ, отпусната в съня. И как на светлината на огъня сияеше косата ѝ, разбъркана от вятъра.

Но това бяха само физически качества, а в неговото време външността можеше лесно и безопасно да се промени. Животът определено бе по-приятен, когато видиш срещу себе си една хубава жена. Ала това беше повърхностна красота. И напълно изкуствена. Въпреки това той дълго време не можа да откъсне поглед от нея.

Тя се пробуди внезапно, когато музиката спря. Неочаквано настъпилата тишина я накара да подскочи насън с широко отворени очи. На устните ѝ застинаха проклетия. Без чувство на ориентация, объркана и раздразнителна както винаги, когато се събуждаше, Съни се огледа из полутъмната стая. Огънят почти бе изгаснал и не осигуряваше достатъчно светлина. Имаше чувството, че не бе спала много, но вече падаше нощта. А плюс това, досети се тя в просъница, беше се повредил и електрическият генератор.

Въздъхна, стана и пипнешком започна да търси кибрит. Тъкмо го намери и с кибритената кутийка в едната си ръка и със свещта в другата, Съни се обърна и се блъсна в Джейкъб.

Изпищя, а той я хвана за раменете, за да не падне, и я успокои.

— Аз съм.

— Досетих се кой е — озъби се тя, ядосана, че се бе уплашила от него. — Какво правиш тук?

— Кога по-точно? Преди или след като изгасна тока?

Светлината на огъня се оказа напълно достатъчна, за да забележи ехидната му усмивка, ала Съни реши да не се заяжда.

— От бурята е — обясни.

— Как така от бурята? — Мускулите под пръстите му се стегнаха. Ужасно му се искаше да я докосне под ръкава на пуловера и да усети кожата ѝ.

— Генераторът се е повредил.

Не я пусна. Заповяда си да свали ръце от нея, но ръцете му отказаха да се подчинят.

— Искаш ли да го поправя?

Тя се изсмя нервно. С удоволствие би обвинила липсата на ток за състоянието си, ала истината бе, че не се страхуваше от тъмното. Поне досега не ѝ се бе случвало.

— Това да не ти е тостер. При първа възможност от електрическата компания ще изпратят аварийна група.

За разлика от нея Джейкъб бе сигурен, че ще успее да измисли някакво временно решение, но после прецени, че тъмнината изобщо не му пречи.

— Добре, ще изчакаме.

Добре, как не, помисли Съни и въздъхна дълбоко. Междувременно щеше да остане с него насаме. Не стига че не бе съвсем сигурна в неговата психическа уравновесеност, ами имаше още един напълно реален проблем: харесваше го. Всяко нещо с времето си, каза си тя и решително пристъпи напред.

— Имаме достатъчно свещи. — За да го докаже, запали свещта, която държеше в ръка. Нетрепващият пламък донякъде възстанови самочувствието ѝ. — А също и дърва. Метни няколко трески в огъня, а аз ще се погрижа за светлината.

Той забеляза как пламъчето на свещта се отразяваше в очите ѝ. Беше нервна и за съжаление така ставаше още по-съблазнителна.

— Добре.

Съни събра на едно място всички свещи, които намери в къщата. Късно се усети, че една-две бяха напълно достатъчни. А десетината свещи, които запали из цялата стая, създаваха изключително романтична атмосфера. Прибра кибрита в джоба си и си напомни, че на нея не ѝ действаха подобни глупости.

— Имаш ли представа колко е часът?

— Наближава шест.

Тя седна на облегалката на канапето, възможно най-близо до огъня.

— Не очаквах, че съм спала толкова дълго. — А сега щеше да се постарее да извлече максимална полза от неприятната ситуация. — Е, добре ли се забавлява следобед?

— Оправих крана на чешмата. — Отне му повече време, защото се оказа доста по-сложно, отколкото очакваше, ала се бе справил.

— Ама ти си бил истински майстор! — Усмихна се, тъй като ѝ се стори, че думите ѝ прозвучаха саркастично. В момента наистина бяха сами в целия свят и не беше разумно да го дразни. — Ще направя сандвичи. — Стана, решила да прояви благородство, още повече, че така щеше да има някакво занимание. — Искаш ли бира?

— Да. Мерси.

Съни взе две свещи и тръгна към кухнята. Въздъхна от облекчение при мисълта, че за малко щеше да остане сама, но внезапно разбра, че Джейкъб я следва по петите.

— Мога и сама. — Отвори хладилника и промърмори някакво проклетие. Беше забравила, че лампичката нямаше да светне. Той мълчаливо ѝ подаде свещта. Тя извади две бири и му ги подхвърли. Джейкъб си спомни как Съни бе отворила бутилките сутринта, намери малкия уред и с огромно задоволство сам махна капачките. — Моля те, включи радиото.

— Какво?

— Радиото — повтори тя. — На перваза е. Поне да чуем прогнозата за времето.

Едва успя да разпознае малката пластмасова кутия. Ухили се невярващо при вида ѝ, ала забеляза някакви копчета и завъртя едното.

— Не така, първо го включи.

Той се замисли дали да не го „вземе назаем“ и да си го отнесе у дома.

— Как да го включа?

— Ами изчакай да цъкне. После си поиграй малко и опитай да намериш някоя станция.

Джейкъб смаяно се загледа в малкия транзистор. Не разбираше как да си поиграе с неодушевен предмет. Изчака Съни да застане с гръб към него, взе радиото и го разтърси. Това му се стори доста тъпо,

затова се зае с копчетата. Стрелката на скалата започна да се мести напред-назад.

— Горчица или майонеза?

— Какво?

— Питам за сандвича — търпеливо обясни тя, като се стараеше да не се ядосва излишно. — С какво го искаш: с горчица или с майонеза?

— Няма значение. Като твоя. — Налучка някаква стържеща мелодия, която едва се чуваше. Как можеха тези хора да търпят толкова несигурен уред? У дома той разполагаше с транзистор, който бе в състояние да му съобщи какво е времето в Париж, резултатите от последните мачове, състоянието на пътното движение на Марс и накрая да му предложи чаша хубаво кафе. И всичко това само за миг. А тази старинна детска играчка предлагаше само стържещи звуци на банджо.

— Дай аз да опитам. — Съни остави сандвичите и издърпа радиото от ръцете му. След малко се чу силна музика. — Много е своенравно — обясни тя.

— Но това е само апарат — озадачено напомни Джейкъб.

— Това не му пречи да има лош характер. — Доволна, остави радиото на плота и пренесе сандвича и бирата си на масата. — Все едно, нямаме голяма полза от прогнозата на времето. — Опита сандвича и млясна. — И сами се досетихме, че вали сняг.

Той си взе едно картофче.

— По-важно е да разберем кога ще спре.

— Мошеници. — Сви възмутено рамене. — Изпратиха стотици спътници в космоса и все не могат да налучкат прогнозата.

Джейкъб отвори уста, за да възрази, ала размисли и отхапа от сандвича.

— Притеснена ли си?

— От какво?

— От това, че... — *Господи, кой израз да използва?* — Че сме откъснати от света.

— Не особено. Но само ако става въпрос за един-два дни. След това започвам да полудявам. — Примигна смутено и си помисли, че не беше много тактично да използва точно тази дума. — А ти?

— И аз не обичам да бъда затворен в тясно пространство — простичко каза той. Усмихна се, когато чу лекото потропване на крака ѝ по пода. Пак я дразнеше. Реши да опита бирата и отпи една глътка. — Не е лоша. — Стресна се, когато мъжки глас прекъсна музиката, за да съобщи прогнозата за времето. Жизнерадостният и лекомислен говорител изприказва куп глупости, докато стигне до времето в планината.

— А вие, приятели, накацали по върховете, спокойно можете да се гушнете под одеялата. Дано сте взели със себе си любимите същества, защото още дълго време никъде няма да можете да мръднете. Белите пухкави снежинки ще продължат да се сипят от небето поне до утре вечерта. Очаква се деветдесетсантиметрова снежна покривка, а скоростта на вятъра ще достигне шестдесет километра в час. Бр-р-р, скъпи храбри приятели. Тази нощ температурата ще се смъкне до минус двацет градуса, а заради вятъра ще бъде още по-студено. Затова се гушнете здраво, момчета и момичета, и нека любо-о-овта хубавичко ви сгрее.

— Не прозвуча много научно — промърмори Джейкъб.

Съни изсумтя и хвърли унищожителен поглед към апарата.

— В случая формата не променя същността на нещата. Отивам да донеса дърва.

— И аз ще дойда.

— Нямам нужда от...

— Ти направи сандвичите — припомни той и отпи от бирата, — а когато се нахраним, аз ще отида да донеса дърва.

— Чудесно. — Не искаше да ѝ прави никакви услуги. Известно време яде мълчаливо, като го наблюдаваше замислено. — Трябваше да изчакаш до пролетта.

— Какво да изчакам?

— Да дойдеш при Кал.

Джейкъб отново отхапа от сандвича. Не знаеше какво бе сложила в него, ала беше страхотен.

— Така е. Всъщност, смятах да пристигна по-рано... — Почти с цяла година. — Но не се получи.

— Срамота е, че родителите ти също не дойдоха на гости.

Тогавата забеляза в очите му нещо особено. Съжаление или по-скоро гняв? Не можа да го определи.

— Нямаха възможност.

Тя окончателно се отказа от съжалението.

— Нашите нямаше да издържат толкова дълго време да не се видят с мен или с Либи.

Неодобрението в гласа ѝ още повече раздразни отворената рана.

— Не можеш да си представиш какво преживя семейството ми, когато Кал не се върна.

— Съжалявам. — Ала по свиването на рамене ѝ пролича, че никак не съжалява. — Ако толкова са искали да го видят, защо не направиха малко усилие и да дойдат с теб?

— Изборът беше негов. — Отмести стола си от масата и стана. — Отивам за дърва.

Изведнъж стана много чувствителен, помисли Съни, когато той се запъти към вратата.

— Хей — извика след него.

Джейкъб се извърна, готов да се бие за семейството си.

— Какво има?

— Недей да излизаш без палто. Навън е под нулата.

— Нямам палто.

— Интересно, дали всички учени са толкова тъпи? — промърмори тя. Стана и отиде до големия дрешник в коридора. — Не мога да си представя нещо по-глупаво от това, през януари да тръгнеш в планината без върхна дреха.

Джейкъб си пое дълбоко дъх и спокойно я предупреди:

— Ако още веднъж повториш колко съм тъп, ще те фрасна.

Съни го изгледа също така хладнокръвно.

— Божичко, цялата се разтреперих от страх. Ето, вземи — подхвърли му кожено яке. — Облечи това. Нямам никакво желание да те лекувам от измръзване. — След като помисли малко, даде му още чифт ръкавици и скиорска шапка. — Вие във Филадельфия нямате ли си зима?

Той изръмжа нещо неясно, но облече якето.

— Когато тръгнах от къщи, беше топло — обясни студено и нахлупи шапката на ушите си.

— Така ли? Е, това обяснява всичко — изсмя се подигравателно тя, когато Джейкъб затръшна вратата след себе си. Изглежда не бе чак толкова луд. Може би малко особен, ала не и опасен. Така ѝ бе още по-

приятно да го дразни. Трябваше да го притисне, за да измъкне допълнителна информация за семейството на Кал.

Засмя се на глас, когато го чу да ругае на двора. Досети се, че бе изпуснал някой голям пън върху крака си. Може би трябваше да му предложи фенера, но напълно си го заслужаваше.

Лицемерно прикри усмивката си и отиде да му отвори. Целият беше в сняг. Дори веждите му бяха замръзнали и му придаваха малко учуден вид. Съни прехапа долната си устна, за да не каже нещо излишно и го пусна да влезе. Потропвайки с крака, за да се отърси от снега, той започна да реди дървата в сандъка. След като разбра по тишината, че бе готов, тя се прокашля, взе бирите и отиде при него в дневната.

— Следващият път аз ще донеса — благородно предложи Съни.

— Има си хас. — Кракът му пулсираше от болка, пръстите на ръцете и краката му бяха премръзнали от студ, настроението му беше отвратително. — Не мога да разбера как може да се живее така.

— Как? — невинно го попита тя.

— Като вас. — Ядосан, Джейкъб отново не можеше да намери подходящите думи. Разпери ръце, за да посочи не само хижата, но и света като цяло. — Без електричество, без удобства, без приличен транспорт. С една дума — нищо. Ако искате да се стоплите, горите дърва. Истински дърва! За осветление разчитате на някакъв допотопен генератор. А съобщенията ви са направо подигравка с човека. Просто отвратително.

По душа Съни беше градско момиче, ала никой нямаше право да обижда родния ѝ дом. Гордо вирна брадичка.

— Слушай, не забравяй, че ако не те бях прибрала в хижата, досега да си замръзнал в гората. И чак напролет, когато се стопи снегът, щяха да намерят трупа ти. Така че си мери приказките.

Пак я настъпих по мазола, помисли той доволно и иронично я изгледа.

— Да не искаш да кажеш, че тук наистина ти харесва?

Ръцете ѝ се свиха в юмруци.

— Да, и то много. Ако си на друго мнение — прав ти път. Има две врати и можеш да избереш през коя да напуснеш къщата.

Кратката екскурзия до навеса за дърва го бе убедила, че няма смисъл да предизвиква природните стихии. Но от гордост не искаше да

отстъпи. Замисли се, за да прецени шансовете. След това мълчаливо взе бирата, седна и отпи направо от бутилката.

Тя реши, че този път бе победила, затова също седна и взе своята бира. Ала нямаше да го остави на мира.

— Доста си капризен за човек, който пристига дори без четка за зъби.

— Моля?

— Казах, че си доста...

— Откъде знаеш, че нямам четка за зъби? — Беше чел за тези четки. Очите му светнаха гневно, когато се извърна към нея.

— Така се казва — уклончиво отвърна Съни, за да избегне прекия отговор. — Човек, тръгнал на път само с чифт белъо, няма никакво право да се оплаква от липса на удобства.

— Откъде знаеш какво нося? Да не си ровила из багажа ми?

— Та ти изобщо нямаш багаж — промърмори тя, усетила, че пак си бе отворила устата, преди да помисли. Понечи да се изправи, но Джейкъб здраво я хвана за ръката. — Виж, наистина надникнах в раницата ти, ала само за да... Просто така. — Обърна му гръб, за да прекрати неудобния разговор. — Откъде да знам, че наистина си този, за когото се представяш, а не някой избягал от лудницата маниак?

Той не отслаби хватката си.

— А сега вече знаеш ли? — През очите ѝ премина сянка на неудобство и Джейкъб реши да го използва. — В раницата няма нищо, по което би могла да разбереш кой съм. Нали?

— Така е. — Опита се да освободи ръката си. Но не успя, затова я сви в юмрук и се приготви да отвърне на удара, ако се наложи.

— Така че засега знаеш само, че съм опасен маниак. — Наведе се към нея, докато лицето му почти докосна нейното, а очите ѝ виждаха само неговите. — Има различни маниаци, нали, Съни?

— Да — прошепна едва чуто. Ала не от страх. Предпочиташе да изпитва страх. Ставаше дума за нещо много по-сложно и по-опасно. На трептящата светлина на свещите, докато вятърът яростно блъскаше по прозорците, тя усети, че изобщо не ѝ пукаше дали бе маниак. Важното бе, че всеки момент щеше да я целуне. И не само това.

По очите му се виждаше, че бе готов да отиде и по-далече. Съни си представи как двамата се отпускат на пода. Диво, изпълнено със страст преплитане на тела, освободен и безумен взрив на страстта. Ето

какво щеше да ѝ се случи. Не само първия път, а и всички следващи. Усещане за бурни реки, земетръс и взривяващи се планети. Това щеше да ѝ донесе любовта с него.

След първия път нямаше да има връщане назад. Като никога досега тя беше сигурна, че ако имаше пръв път, след това щеше да копнее за него до сетния си дъх.

Устните му едва докоснаха нейните. Трудно би могла да го определи като целувка, тъй лекият допир я разтърси като токов удар. В главата ѝ зазвъняха предупредителни камбанки. Съни направи единственото, което при подобни обстоятелства би направила една разумна жена. Заби юмрук в стомаха му.

От болка и изненада той я пусна и изхриптя. Превит на две, залитна и за малко да падне в скута ѝ, но тя бързо се дръпна и скочи на крака. С напрегнати мускули Съни се приготви за следващия удар.

— Ти си маниачката — обяви дрезгаво, когато в дробовете му се събра достатъчно въздух. — За пръв път виждам подобно чудо като теб.

— Мерси за комплимента. — Отново прехапа долната си устна, ала все пак пусна ръце. — Заслужи си го, Джей Ти. — Не помръдна от мястото си, когато той бавно вдигна глава и я изгледа унищожително. — Опита се да ме нападнеш.

Джейкъб трябваше да признае, че точно такива бяха първоначалните му намерения. Но когато се наведе и усети уханието на косата ѝ и мекото кадифе на устните ѝ, в порива му нямаше нищо общо със заплахата. Вече ставаше дума за прелъстяване. И прелъстеният беше той.

— Не е трудно — каза след малко — да те намрази човек.

— Сигурно. — След като бе приел удара много по-добре, отколкото бе очаквала, Съни му се усмихна. — Знаеш ли какво? След като сме роднини и... Впрочем, аз ти вярвам. Че си брат на Кал.

— Мерси. — Едва успя да се изправи. — Трогнат съм от доверието ти.

— Няма нищо — благородно го успокои тя. — Искрах да ти предложа, след като сме вече роднини, защо да не сключим примирие? Все едно, нямаме избор, ако времето се задържи така, поне няколко дни ще сме затворени в хижата.

— А сега кой кого заплашва?

Тогава Съни се засмя и реши да бъде по-любезна.

— Просто съм откровена. Ако продължим в същия дух, само ще се нараним. А не си заслужава.

Джейкъб сериозно се замисли върху предложението ѝ.

— Все пак не бих възразил да спечеля някой и друг рунд.

— Никак не си лесен, Джей Ти. Имаш отвратителен характер. — Той нищо не каза, тъй като не знаеше как да реагира на поредното обвинение. — Предлагам да сключим примирие, докато спре снегът. Аз ще обещавам да не те удрям повече, а ти — да не се опитваш да ме целунеш. Съгласен ли си?

Особено привлекателна му се стори онази част от сделката, в която тя обещаваше да спре да се бие с него. А и сам бе решил твърдо повече да не се опитва да я целува. Когато му се приискаше, направо щеше да я целуне. Кимна в знак на съгласие:

— Добре.

— Чудесно. Предлагам да отпразнуваме примирието с още една бира и пуканки. В кухнята има стар тиган за пуканки. Можем да ги приготвим на огъня.

— Съни... — Тя се спря на вратата, хванала свещ в ръка. Джейкъб с възмущение отбеляза колко беше красива на трепкащата светлина. — Никак не съм убеден, че те харесвам.

— Не се притеснявай — широко се усмихна Съни. — И аз не съм сигурна, че те харесвам.

ПЕТА ГЛАВА

За нея това може да беше музика. За него — само безсмислено съчетание на дивашки звуци. Но имаше нещо толкова уютно, домашно и успокояващо в приготвянето на пуканки на открития огън.

Добре се справя, мислеше Джейкъб, докато я наблюдаваше как разтърсва над огъня тигана с дълга дръжка. Устата му се изпълни със слюнка от приятната миризма на масло. Царевичните зърна весело подскачаха и се удряха в прозрачния капак. Имаше съвсем научно обяснение за това, как твърдите зърна се превръщат в бели пухкави топчета, но много по-приятно бе да си седи и просто да ги наблюдава.

— Винаги приготвяме пуканки по този начин — промърмори Съни, загледана в пламъците. — Дори през лятото, когато жегата е непоносима. Мама и татко палеха огън на двора, а ние със сестра ми се карахме кой да държи тигана. — На устните ѝ трепна усмивка при приятния спомен.

— Била си щастлива тук.

— Естествено. И сигурно още щях да съм щастлива. Ала изведнъж опознах света. Какво мислиш за големия свят, Джей Ти?

— За кой от всички светове?

Тя се засмя и енергично разтърси тигана.

— Не биваше да задавам такъв въпрос на един астрофизик. Сигурно умът ти непрекъснато витае из космоса.

— Да, отчасти.

Съни седна по турски на пода. Пламъците осветяваха лицето и косата ѝ. Бе напълно отпусната. Изглежда тя се отнасяше съвсем сериозно към примирието и се държеше дружелюбно, бърбореше за всичко, което ѝ дойдеше наум.

Той я слушаше, отпивайки от бирата, въпреки че не познаваше филмите и музиката, за които му говореше. Същото се отнасяше и за книгите. Някои заглавия му се сториха смътно познати, но не беше чел много романи.

Имаше известни познания за начините за прекарване на свободното време през двадесети век, ала не се чувстваше експерт в тази област. Докато Съни явно беше доста ерудирана.

— Не обичаш ли киното? — попита го накрая тя.

— Защо? Не съм казвал подобно нещо.

— Защото не си гледал нито един от последните хитове. Филмите, за които ти говоря, водят всички класации през последната година и половина.

Досмеша го при мисълта как щеше да реагира, ако ѝ признаеше, че за последен път бе ходил на кино през две хиляди двеста и петдесета година.

— Напоследък бях доста зает.

Съни искрено го съжали. Нямаше нищо против работата, но предпочиташе да прекарва повече време в удоволствия.

— Не ти ли дават отпуска?

— Кои те?

— Твоите работодатели. — Тя склучи вежди и продължи да тръска тигана.

Джейкъб се подсмихна тайно, тъй като от пет години той назначаваше своите служители на работа и определяше кой кога да ползва отпуска.

— Причината е, че бях обсебен от проекта, по който работя в момента.

— На каква тема?

Забави се за миг с отговора, след което прецени, че истината с нищо нямаше да му навреди. Освен това искаше да види реакцията ѝ.

— Пътуване във времето.

Съни се засмя, ала като видя израза на лицето му, усмивката ѝ застина.

— Не се шегуваш, нали?

— Не. — Погледна към огнището и отбеляза: — Внимавай, ще ги изгориш.

— Ох. — Тя бързо дръпна тигана от пламъците и го остави на плота. — Имаш предвид преместване във времето като в романите на Хърбърт Уелс?

— Не съвсем. — Протегна крака към огъня. — Простичко казано, времето и пространството са съотносими понятия. Проблемът

е само да се намери подходящо уравнение и да се приложи на практика.

— Разбира се. $E = mc^2$. Джей Ти, наистина ли вярваш, че е възможно да прескачаме от една епоха в друга? — Невярващо завъртя глава. Явно бе озадачена. — Също като господин Пийбоди и Шърман в „Машината на времето“.

— Като кого?

— Изглежда си имал тежко детство. Говоря за анимационното филмче, в което имаше куче учен...

Той вдигна ръка в знак на протест, а очите му се превърнаха в две зелени цепки.

— Куче учен, така ли?

— Да. Герой на анимационно филмче — търпеливо обясни Съни. — И кучето си имаше момче, Шърман... Няма значение. Важното е, че двамата нагласяваха разни дати на една голяма машина.

— Машина на времето.

— Точно така. И се връщаха в Рим по времето на Нерон или в Англия при крал Артур.

— Забележително.

— По-скоро адски интересно. Но това е само рисувано филмче, Джей Ти. Не бива да му вярваш сто процента.

В усмивката му се появи нещо загадъчно.

— А ти вярваш само на това, което си видяла с очите си, нали?

— Не. — Тя взе поставка за горещи съдове и я пъкна под тигана с пуканките. — Мисля, че не. — След това се засмя и изсипа пуканките в дълбока купа. — А може и така да е. По принцип съм реалистка. Трябва да има поне един реалист в семейството.

— Ала дори един реалист трябва да допуска съществуването на различни възможности.

— Сигурно си прав. — Съни загреба шепа пуканки и реши да си пофантазира. — Добре. Хайде да си представим, че се намираме в машината на господин Пийбоди и Шърман. Ти къде би отишъл? Или по-точно в кое време? Ако наистина ти се предостави такава възможност.

Погледна я как седи пред огъня със смеещи се очи.

— Възможностите са неограничени. А ти?

— Чудя се. — Размаха бирата. — Либи веднага щеше да назове поне десетина места в миналото. Например при ацтеките, инките или маите. Татко вероятно щеше да предпочете Тумбстоун или Додж Сити. А мама, о, тя сигурно щеше да тръгне с него, за да го държи под око.

Той също си взе пуканки.

— Попитах, ти къде би искала да отидеш.

— В бъдещето. Искам да видя какво ни очаква в бъдеще. — Джейкъб нищо не каза, само се загледа в огъня. — След сто или двеста години. В края на краищата, от историческите книги винаги можеш придобиеш известна представа за миналото. Докато за бъдещето... Много по-възбуждащо е да видиш какво е постигнало човечеството. — Тази мисъл искрено я разсмя. — Наистина ли ти плащат, за да се занимаваш с подобни неща? Не е ли по-разумно да откриеш начин да се прекоси Манхатън за четиридесет минути в пиковите часове?

— Сам избрах тази тема.

— Сигурно е много интересно. — Съни се бе успокоила и искрено се наслаждаваше на компанията му. — А аз прекарах по-голямата част от живота си в колебания с какво искам да се занимавам. Отвратителна съм — призна с въздишка. — Не обичам да спазвам правила и да се подчинявам на началството. С всички непрекъснато споря, създавам напрежение на работното място. С една дума — ни се водя, ни се карам.

— Ами?

Този път не се засегна от многозначителната му усмивка.

— Така е. И все пак най-често съм права. А хората не обичат да си признават грешките. Понякога съжалявам, че не съм по-гъвкава...

— Защо? Светът е пълен с хора, които нямат собствено мнение.

— И които определено са по-щастливи от мен — въздъхна тя. — Срам ме е, но наистина мразя да правя компромиси. Ала и ти не обичаш да грешиш, нали?

— Да, затова внимавам какво приказвам.

Съни се засмя и се изтегна по корем на килимчето.

— Май започвам да те харесвам. През нощта трябва да поддържахме огъня, ако не искаме да замръзнем. Ще спим на смени. — Прозя се и отпусна глава на ръцете си. — Събуди ме след час-два да поема дежурството.

Когато се убеди, че е заспала, той я наметна с пъстрото одеяло. Качи се горе и за десетина минути успя да свърже своето миниустройство с компютъра на бюрото на Либи. Паметта му беше помалка от паметта на бордовия компютър, но беше достатъчна, за да си напише рапорта и да потърси отговор на някои неотложни въпроси.

— Включи се, компютър.

Тих и безличен глас отвърна: „Включен съм“.

— Рапорт. На Хорнблоуър, Джейкъб. Дата: 20 януари. Принуден съм да остана в хижата поради зимна буря. Машината, която произвежда електричество, излезе от строя. Типична за епохата, на нея не може да се разчита. Енергията се пренася по жици във въздуха, които лесно се повреждат по време на буря. Приблизително в 18:00 часа енергоснабдяването бе прекъснато. Предполагаме време на отстраняване на аварията?

„Проверявам... Непълни данни.“

— Точно от това се страхувах. — Той се замисли. — Сънбийм Стоун е много изобретателна. Свещи. Тук използват восъчни свещи за осветление. Горят дърва, за да се топят. Енергията, естествено, е крайно недостатъчна и затопля само ограничено пространство. Въпреки това е... — замисли се за най-подходящия израз. — Доста приятно... Създава се успокояваща атмосфера. — Ядоса се и прекъсна записа. Отново си спомни как изглеждаше Съни на светлината на огъня. — Както отбелязах в предишния рапорт, Стоун е агресивна особа от женски пол, която често изпада в гневни изблици и пристъпи на лош характер. Но в същото време е обезоръжаващо щедра, понякога дори е дружелюбно настроена и... — За малко да каже „съблазнителна“, ала навреме се усети. — Интригуваща — реши накрая. — Изследването е необходимо да се задълбочи. Все пак мисля, че тя не е типична жена от тази епоха. — Отново замълча и започна да барабани с пръсти по бюрото. — Компютър, какви са обичайните изисквания на жените от двадесети век към техния партньор?

„Проверявам.“

След като изтърси тази глупост, Джейкъб отвори уста, за да се откаже от отговора. Ала компютърът бе по-бърз от него.

„При най-типичните случаи основно изискване е физическото привличане, определяно като «химия на чувствата». Емоционалното отношение, което варира от харесване до любов, е предпочитано от

97,6% от жените. Случайните връзки, най-често наричани «прекарване на нощта заедно», не са на мода в края на двадесети век. Обектите държат на верността на своите партньори. Романтичните връзки са предпочитани и широко разпространени.“

— Обясни понятието „романтична връзка“.

„Проверявам в речника... Да оказваш влияние върху обекта чрез знаци на внимание, комплименти или подаръци. Синоними: любов, любовна връзка, отношения или обвързване между мъж и жена. Типична обстановка: оскъдно осветление, тиха музика, цветя. Общоприетото романтично поведение включва...“

— Достатъчно. — Той разтри тила си и се замисли дали не започва да полудява. Беше тъпо да задава на компютъра ненаучни въпроси. А още по-голямо безумие бе да мисли за изцяло ненаучни отношения със Съни Стоун.

Причините да се намира на това място бяха две. Първата и основната бе да открие брат си. Втората — да събере повече информация за епохата. Съни Стоун беше само част от тази информация и нищо повече.

А той я желаше. Съвършено ненаучно чувство, но напълно реално. На всичкото отгоре и нелогично. Как можеше да копнее за жена, която само го дразнеше и озадачаваше? От къде на къде ще се интересува от нея, след като нямаха нищо общо? Разделяха ги векове. Нейният свят, макар и толкова любопитен от научна гледна точка, беше истинско изпитание. Същото се отнасяше и за нея, тази жена направо го тормозеше.

Най-добре да се върне на кораба, да настрои компютрите и да се върне у дома. Ако не беше Кал, точно това щеше да направи. Надяваше се, че го задържа само мисълта за брат му.

Методично изключи компютъра и прибора своето миниустройство в джоба си. Когато слезе долу, тя още спеше. Като се стараше да не вдига шум, Джейкъб сложи още дърва в огъня и тихо седна до нея.

Минаха часове, ала той не я събуди. Беше свикнал да работи непрекъснато, като се задоволяваше със съвсем малко сън. Повече от година работеше по осемнайсет часа на ден. Колкото повече се доближаваше до уравнението на преместването във времето, толкова повече време оставаше в лабораторията. Накрая успех, помисли си, докато наблюдаваше пламъците на огъня, и ето че съм тук. Но дори

при неговите прецизни изчисления беше допуснал грешка от няколко месеца.

Най-интересното беше, че Кал се бе оженил. И, ако можеше да се вярва на Съни, беше щастлив. Това усложняваше задачата да го убеди да се върне у дома. Ала на всяка цена трябваше да опита.

На всяка цена, повтори мислено Джейкъб. Това поне бе кристално ясно. Всеки човек принадлежеше на своето време. И за това си имаше сериозни причини, или казано с езика на науката, съществуваше установен модел. Ако някой го нарушеше щеше да настъпи причинно-следствена верижна реакция, чийто ефект върху Вселената беше непредвидим.

Ето защо трябваше да отведе брат си в тяхното време, там, където и на двамата им беше мястото. Много скоро Кал щеше да забрави жената на име Либи. По същия начин, както Джейкъб бе решил да забрави Сънбийм Стоун.

В този момент тя се раздвижи и тихо въздъхна. Кожата му настръхна, все едно, че в нея се впиха хиляди иглички. Забравил за твърдите си намерения, той се загледа в захлас как Съни се събуждаше от сън.

Трепна с мигли и отвори очи — на приглушената светлина те изглеждаха екзотични като крилца на пеперуда. Замъглени от съня, огромни и тъмни очи. В първия момент не го забеляза. Само впери невиждащ поглед в трептящите пламъци и бавно се протегна, за да раздвижи мускулите си. Свободният лилав пуловер се раздвижи едновременно с тялото ѝ.

Устата му пресъхна. Пулсът му се ускори. С удоволствие би я изругал, но нямаше сили да го направи. В този миг Съни бе така зашеметяващо красива, че Джейкъб остана неподвижен и напрегнат, като само се молеше да не загуби разсъдъка си.

Тя тихо простена. Той премигна. Съни се обърна на гръб, вдигна ръце над главата си, а след това и към тавана. За пръв път в живота си Джейкъб изпита остра нужда от едно питие. Най-после обърна глава и го погледна.

— Защо не ме събуди?

Гласът ѝ беше нисък, гърлен. Той усети как кръвта му се оттегля в петите.

— Аз... — Колкото и да бе смешно, не бе в състояние да говори.
— Не бях уморен.

— Не е там въпросът. — Съни седна и обяви възмутено: — След като сме се разбрали...

В този момент Джейкъб не разсъждаваше. По-късно, когато анализира поведението си, реши, че е било рефлекс, същият несъзнателен рефлекс, който кара хората да преглъщат, когато в гърлото им попадне вода. Не го направи нарочно. И определено това не бе най-мъдрата постъпка в живота му.

Дръпна я към себе си и прокара ръка през косата ѝ, преди да притисне устни към нейните. Тя опита да се отскубне. Изненадата и възмущението увеличиха силите ѝ. Ала той само затегна хватката си. Изпитваше отчаяна необходимост да я докосне, да я вкуси, иначе щеше да умре. За пръв път изпитваше подобно нещо към жена.

Съни се вкопчи във възмущението си като в спасителен пояс, докато в тялото ѝ десетки други усещания се бореха за надмощие. Наслада, желание, безумие. Понечи да го изругае, но вместо това простена от удоволствие. След малко ръцете ѝ се оказаха заровени в косата му, сърцето ѝ биеше до полуда. С бързо движение Джейкъб я придърпа в скута си и се надвеси над нея.

И двамата дишаха тежко, на пресекулки. Устата му бе като обезумяла, ръцете — бързи и нетърпеливи. Останала без избор, тя отвърна, също така настойчива и ненаситна. Едно дърво в огнището се разцепи и се посипаха искри. В комина се изви силен порив на вятъра и помещението се изпълни с дим. Ала Съни чуваше и усещаше само неговия напрегнат стон срещу устните си. Дали не бе търсила точно това цял живот? Вълнението, възбудата, предизвикателството, величието? Без да разсъждава повече, тя се остави във властта на това мощно усещане.

Той имаше чувството, че нейното ухание експлодира в тялото му. Горещо, пронизващо, възбуждащо. И все не му стигаше. Колкото повече вземаше, толкова повече искаше. Отметна главата ѝ назад и разкри шията ѝ — дълга, извита, примамваща, и вкуси от нейния съблазнителен аромат, който го омагьосваше. Бързо проследи с устни, език и зъби издължената извивка. Но и това не бе достатъчно.

Пламъците от огнището танцуваха върху лицето ѝ. Джейкъб пхна ръце под пуловера, за да я намери. Меката кожа напомняше за

листенца на роза и гореща коприна. Склопи ръце около гърдите ѝ и двамата едновременно трепнаха.

На светлината на огъня, която се отразяваше в лицата им, с очи, приковани в нейните, отново потърси устните ѝ. Все едно, че се бе потопил в някакъв сън. Ала не в някое неясно нощно видение, а в сън, изпълнен със звуци и цветове. И колкото по-дълбоко потъваше той, толкова по-силно се притискаше Съни към него. Ръцете ѝ търсеха и опипваха под пуловера му, също като неговите, нетърпеливи да докоснат стегнатите мускули.

Когато устните му започнаха да изследват лицето ѝ, тя отново затвори очи. А сърцето ѝ, нейното силно и храбро сърце, бе загубено завинаги.

Любовта избухна в тялото ѝ като революция. Останала без дъх, Съни се притисна към него. Устните ѝ пламнаха при допира на неговите устни, тялото ѝ се разтопи. Ръцете ѝ, винаги толкова сръчни, сега се отпуснаха безпомощно на раменете му.

Безпомощно.

Тази мисъл я накара да се стегне и да го отблъсне. Това не можеше да е любов. Беше абсурдно и опасно да се самозалъгва, че бе любов.

— Джейкъб, спри.

— Да спра ли? — Захапа я, при това не особено нежно, по брадичката.

— Да.

Той веднага усети промяната, нейното болезнено отдръпване, докато тялото му продължаваше да трепти от страст.

— Защо?

— Защото аз...

С премерено движение прокара пръсти по гърба ѝ, като си играеше с чувствителните нерви. В очите ѝ се появи светлина, главата безсилно се отпусна назад.

— Желая те, Съни. Както и ти мен.

— Да. — Какво ѝ причиняваше този човек? Вдигна ръка в знак на протест, след което безсилно я отпусна на гърдите му. — Не. Не го прави повече.

— Кое?

— Това, което правиш в момента.

Цялата трепереше. Беше напълно безпомощна. Джейкъб се прокле мислено. Потресе го мисълта, че когато тя бе така беззащитна, той не можеше да продължи от морални съображения.

— Добре. — Хвана я леко и я отместил на пода до себе си.

Зашеметена, Съни сви колене към гърдите си. Имаше чувството, че са я извадили от гореща пещ, след което са я захвърлили на леда.

— Това не биваше да се случва. Особено толкова бързо.

— Но се случи — изтъкна Джейкъб. — Глупаво е да се преструваме, че нищо не е станало.

Вдигна поглед, когато той се надигна, за да добави още дърва в огъня. От огнището я лъхна силна горещина. Свещите догаряха. През прозореца се виждаше, че небето просветлява и тъмнината си отива, зората си пробиваше път през снежната буря. Вятърът продължаваше да блъска по стъклата.

А тя беше забравила за бурята. Както и за много други неща. Докато беше в ръцете му, усещаше единствено бурята, която бушуваше в нея. Не усещаше друг огън, освен собствената си страст. Така бе нарушила обещанието, което сама си бе дала — никога да не губи самообладание заради мъж.

— За теб всичко е много просто, нали? — В гласа ѝ прозвуча горчивина, която го изненада.

Обърна се и я изгледа замислено. Не, никак не беше просто. Би искал да е така, ала не беше. И това истински го измъчваше.

— А защо трябва да е сложно? — Въпросът беше отправен колкото към нея, толкова и към него самия.

— Не правя любов с непознати мъже. — Съни скочи на крака. Изпитваше отчаяна необходимост от чаша силно кафе и уединение. Остави го и отиде в кухнята. Извади бутилка безалкохолно от хладилника. Малко студен кофеин.

Джейкъб изчака и се замисли върху информацията, която бе получил от компютъра. Определено имаше физическо привличане. И колкото да му бе неприятна самата мисъл за това, чувствата му също участваха. Нямахме смисъл да се ядосва. Реакцията ѝ бе съвсем нормална при тези обстоятелства. Но той не бе в час. Отрезвяваща мисъл, ала трябваше да я приеме.

Продължаваше да я желае. И дори имаше намерение да я ухажда. Логиката му подсказваше, че има по-голям шанс за успех, ако използва

средствата за привличане на партньор, характерни за мъжете от двадесети век.

Джейкъб си пое дъх. Не знаеше какви точно бяха те, ала смяташе, че поне бе наясно откъде да започне. Надали нещата се бяха променили чак толкова само за няколко столетия.

Когато отиде в кухнята, я завари вперила поглед през прозореца към монотонно падащия сняг.

— Съни... — *О, започна зле.* — Извинявай.

— Нямам нужда от твоите извинения.

Той вдигна поглед към тавана и призова цялото си търпение.

— А какво искаш?

— Нищо. — За своя изненада, за малко да се разплаче. Тя никога не плачеше. Мразеше да рони сълзи, тъй като смяташе, че това бе проява на слабост и унижаваше женското достойнство. Един хубав скандал винаги бе за предпочитане. Но сега усещаше как сълзите напират и я изгарят отвътре. — Просто забрави.

— Кое от двете? Да забравя какво се случи или че те харесвам?

— Както искаш. И двете. — Обърна се към него. Очите ѝ бяха сухи, ала въпреки това Джейкъб се почувства изключително неудобно от яркия им блясък. — Няма значение.

— Но очевидно има. — А той нищо не можеше да направи. Ако продължаваше да го гледа по същия начин, щеше да се наложи отново да я докосне. За да се предпази от изкушението, пхна ръце в джобовете си. — Може би сме смесили кодовете си.

Болката временно се заменени с изненада.

— Аз не... Да не мислиш, че нашите сигнали са се пресекли?

— Предполагам.

Съни отново се почувства изтощена и вяло прекара ръка по косата си.

— Съмнявам се. По-скоро става дума за временно умопомрачение.

— И какво ще правим сега?

Тя много искаше да има готов отговор.

— Виж, Джей Ти. Ние сме възрастни хора. Нека тогава се държим като такива.

— Нали точно това правим. — Опита се да се усмихне. — Извинявай, че те разстроих.

— Вината не беше само твоя. — Съни успя да отвърне на усмивката му. — Нещастно стечение на обстоятелствата. Двамата сме сами. Без ток. На светлината на свещите и огъня в огнището. — Сви рамене и отново се почувства нещастна. — Всеки би се поддал на такава атмосфера.

— Щом казваш... — Той пристъпи крачка към нея. Тя отстъпи назад. Джейкъб се досети, че трябваше да изработи стратегия на ухажването и каза любезно: — Харесвам те и без светлина на свещи.

Съни понечи да отвърне, ала не можа да измисли нищо подходящо и отново прокара ръка през косата си.

— Трябва да поспиш. А аз ще отида да донеса дърва.

— Добре. Сънбийм?

Извърна се рязко и го изгледа възмутено. Пак бе използвал пълното ѝ име, въпреки че го бе предупредила.

— Много ми беше приятно да те целувам — каза ѝ той. — Много.

Тя измърмори нещо неясно, навлече си палтото и избяга навън.

Денят се точеше бавно. Съни предпочиташе да бе спал по-дълго време, но това едва ли щеше да промени нещо. Буден или заспал, Джейкъб бе тук. И в този смисъл непрекъснато ѝ пречеше. Тя отчаяно се опитваше да се зарови в книгите, ала толкова ясно усещаше присъствието му, че ѝ идеше да простене.

Той също четеше, при това жадно, както бе забелязала Съни, и поглъщаше роман след роман от етажерката на Либи. Всичко, което правеха, беше изцяло съсредоточено в дневната, около топлината на огъня, за който се грижеха на смени.

Обядваха студени сандвичи и чай — тя все пак успя да кипне вода на открития огън. Говореха си само ако беше абсолютно наложително.

До вечерта и двамата не можеха да си намерят място от нерви. Станаха заядливи, и то не само защото бяха принудително затворени в хижата. Всеки от тях тайно се чудеше как щеше да премине денят, ако се бяха пъхнали под одеялото, вместо да се гледат враждебно от двата противоположни ъгли на стаята.

Джейкъб отиде до единия прозорец. Съни — до другия. Тя се загледа в огъня. Той започна да разлиства следващата книга. Съни извади пакет бисквити. Джейкъб отиде за нови свещи.

— Чела ли си тази книга?

Тя погледна заглавието. Това бяха първите думи, които си разменяха от един час.

— Коя?

— „Джейн Еър“.

— Разбира се. — Беше истинско облекчение отново да се поведе нормален човешки разговор. Подаде му пликчето с бисквитите като предложение за мир.

— И как ти се струва?

— Обичам да чета за нравите през миналите векове. Били са толкова строги и пуритански, а под обвинката на доброто възпитание и благоприличието често са бушували опустошителни страсти.

Той се усмихна.

— Наистина ли мислиш така?

— Да. Освен това книгата е написана на хубав език, а историята е много романтична. — Съни преметна крака през облегалката на креслото. Очите ѝ бяха замечтани, а уханието ѝ — дяволите да я вземат! — се усещаше из цялото помещение. — Обикновено бедно момиче печели сърцето на солиден и интелигентен мъж.

Изглежда я недоумяващо.

— И това, според теб, е много романтична история?

— Естествено. Действието се развива на фона на ярка луна, полузакрита от облаци, през ветровита нощ. Има още ужасяваща семейна трагедия и жертва. Преди няколко години от „Пи Би Ес“ направиха страхотна телевизионна екранизация. Гледа ли я?

— Не. — Облегна се назад все така озадачен. — Майка ми има книгата. Тя обича да чете романи.

— Вероятно се разтоварва, след като цял ден е прекарала в съда.

— Сигурно.

— А баща ти с какво се занимава?

— С различни неща. — Изведнъж почувства колко бе далече семейството му. — Най-много от всичко обича да се занимава с градината.

— И моят също. Естествено, сади билки. — Посочи чая. — Но обича и цветята. Когато бяхме малки, татко беше посадил зеленчуци точно под кухненския прозорец. И главно с това се хранехме. Ето защо сега ги избягвам.

Джейкъб се опита да си представи детство с чушки и домати под кухненския прозорец и не можа.

— Какво ли е да отраснеш тук, в гората...

— Тогава ни се струваше съвсем естествено. — Съни се надигна лениво, разрови огъня и се върна при него на диванчето. Вече бе забравила колко я изнервяше бурята. — Мислех си, че всички живеят като нас. Обаче един ден отидохме в града и аз видях светлините, тълпите от хора, сградите. Все едно пред мен се отвори вълшебен калейдоскоп и ми показа цяло море от цветове и звуци. По-късно винаги се връщахме тук и се чувствахме прекрасно.

Прозя се с половин уста и се облегна на възглавниците.

— Ала аз винаги исках да се върна там, при шума на големия град. Тук никога нищо не се променя. Донякъде това е чудесно, защото винаги можеш да разчиташ, че ще намериш гората такава, каквато си я оставил. Действа успокояващо. А в града винаги се случва нещо ново. Сигурно обичам прогреса.

— Но нали сега си тук?

— В известен смисъл това е вид самонаказание.

— За какво се наказваш?

Тя вдигна рамене.

— Дълга история. А ти? Да не си някое градско момче, което мечтае за селска идилия?

Той нарочно отклони поглед към прозореца.

— Не.

Съни се засмя и дружелюбно го потупа по ръката.

— И ето, че се озовахме тук, двама градски жители, заклещени от лошото време в дивата пустош на Северозапада. Искаш ли да поиграем на карти?

Настроението му веднага се подобри.

— Покер?

— Добре.

Станаха едновременно и неволно се докоснаха. Джейкъб машинално я хвана за ръката и я задържа в своята. Беше напрегнат. Тя

също. Нямахме как да се избегне. Неволно посегна с другата си ръка към лицето ѝ. Днес Съни с нищо не бе го предизвикала. Нямахме и следа от козметика. Устните ѝ, пълни, леко нацупена, вълнуващи, бяха естествено розови. С усилие отмести поглед от тях и я погледна в очите.

— Много си хубава, Сънбийм.

Заболя я, докато си поемаше дъх. Боеше се да помръдне.

— Казах ти да не ме наричаш така.

— Името много ти отива. Винаги съм мислил, че красотата е удачно съчетание на гени или постижение на пластичната хирургия. Ти ме озадачаваш.

— Ти си странен човек, Хорнблоуър.

Той тихо се засмя.

— Не можеш да си представиш колко си права, тъй като не ме познаваш достатъчно. — Направи крачка назад. — Хайде да започваме с покера.

— Чудесна идея. — Тя въздъхна от облекчение и извади от чекмеджето тесте карти. Ако имаше възможност да остане за малко сама, сигурно щеше да открие с какво този човек успяваше да предизвика токови удари в тялото ѝ. — Покер на светлината на огъня. — Седна на пода и обясни. — Ето това се казва романтика.

Джейкъб се настани отсреща.

— Така ли?

— Пригответи се да ти съдера кожата. — Ала спечели той. Печелеше всеки път с убийствена последователност, докато накрая Съни не го изгледа с присвити очи. Поради липса на друга възможност, играеха на бисквити и неговата купчина от шоколадови чипове непрекъснато растеше. — Ако ги изядеш, ще заприличаш на истинско прасе.

Той само се усмихна и я успокои.

— Не се притеснявай. Имам прекрасна обмяна.

— Ами, въобразяваш си. — Но си помисли, че с това тяло сигурно казваше истината. — Две двойки от дами и четворки.

— М-м-м. — Джейкъб си свали картите. — Фул. Десетки върху петици.

— Олеле... — Тя мрачно се усмихна, когато той прибра следващите бисквити. — Виж, не че ти завиждам, ама ти спечели десет

от дванайсет ръце.

— Изглежда тази вечер имам късмет.

— Или нещо друго.

Джейкъб само я изгледа неразбиращо.

Покерът също е наука като физиката. Съни грабна една бисквитка.

— Просто раздавай, Хорнблоуър.

— Да не си решила да изядеш предпоследния си шанс?

Тя отчаяно върна бисквитката при останалите залози.

— Побърквам се, ако не хапна нещо вкусно няколко пъти на ден.

— От това ли идват всичките ти проблеми?

— По душа аз съм много приятен човек.

— Не бих казал — засмя се той, докато разбъркваше картите, — което изобщо не ми пречи да те харесвам.

— Много съм добра — упорито повтори Съни, като се постара да запази хладнокръвен израз. Забеляза в ръката си две аса. — Можеш да попиташ когото си искаш, освен последните ми двама началници. Залагам още две.

Джейкъб я притисна, като добави още две бисквитки към залозите. Много беше сладка в момента, бдителна, ала дружелюбна, спокойна, но готова незабавно да нанесе удар, ако забележи и най-малкото нарушение на правилата. Светлината на огъня рисуваше причудливи рисунки върху прекрасните ѝ скули. Той се сепна и провери какво имаше в ръката си. Сега бе най-подходящият момент да я разпита повече.

— С какво се занимаваше, преди да дойдеш в хижата и да решиш, че искаш да станеш юрист?

Тя направи отегчена физиономия и взе три карти.

— Продавах бельо. По-точно, дамско бельо. — Погледна го, очаквайки да види на лицето му изписано презрение. Не забеляза нищо подобно и се успокои. — Имам цяло чекмедже с разни красоти, купени с намаление.

— О, така ли? — Неочаквано бе приятно впечатлен.

— Аха. — Съни с радост установи, че бе изтеглила още едно асо, ала не се издаде. — Проблемът беше, че шефът искаше само да прибирам парите на хората, красиво да опаковам покупката и да си

държа устата затворена. Дори когато клиентката прави очебийна грешка.

Джейкъб опита да си представи как тя си държи устата затворена. Не можа.

— Например?

— Например, когато някоя приятна закръглена дама на средна възраст реши да се напъха в модел „Веселата вдовица“, осми размер. Залагам три.

— И две отгоре. И какво се случи?

— Ами, отворих си устата, за да направя учтива забележка на дамата. Преди да се усетя, получих здрав шут по задника.

— Сигурно не си й останала длъжна.

Съни се изкикоти и вдигна още с две.

— Не, теглиха ми шута в преносен смисъл, просто ме изхвърлиха от работа. — И тъй като той гледаше все така неразбиращо, поясни: — Уведомиха ме, че повече не се нуждаят от услугите ми.

— О, прекратиха ти договора.

— Точно така. — Използваният от него термин идеално описваше цялата несправедливост на ситуацията. — Кой би търпял такъв гаден шеф?

— Определено не и ти.

Тогава тя се усмихна лъчезарно.

— Мерси. Три аса, моето момче. Добре ги разгледай и можеш да си поплачеш на рамото ми.

— Кент флош — обяви на свой ред Джейкъб и Съни пребледня от мъка, когато той сложи още бисквитки в купчината пред себе си. — Не си достатъчно търпелива, за да работиш за друг човек.

— И други са ми казвали същото — промърмори тя. — И то неведнъж. — Бяха й останали само пет бисквитки. Отдавна не бе имала толкова лош късмет.

— Или трябва да се научиш да се приспособяваш, или да се отучиш да ядеш. Налага се да приема първия вариант. Не мога да живя без пари.

— Сигурен съм, че стига да поискаш, с всичко можеш да се справиш.

— Може би. — Точно това бе проблемът. Защото Съни не знаеше какво иска. При следващата ръка реши да прояви малко повече смелост и отново загуби. *Трябваше да блъфирам, а не да се хвърлям с рогата напред*, помисли си тъжно, докато поставяше жалкия си чип.

Окончателно я довърши с двойка аса.

— Ето, заповядай. — Победата винаги пробуждаше у Джейкъб благородни чувства, ето защо ѝ подаде една бисквитка. — Хапни си от моите.

— Много ти благодаря. — Веднага я ухапа. — Тази вечер късметът определено беше на твоя страна.

— Определено. — И той беше изпаднал в лекомислено настроение. Тя изглеждаше много по-апетитна от бисквитите. — Можем да изиграем още една игра.

— На какво?

— Ако те бия, ще правиш любов с мен.

Съни се изненада, но твърдо реши да не се издава и запази лицето си безизразно. Преглътна остатъка от бисквитката.

— А ако спечеля?

— Тогава аз ще правя любов с теб.

Тя дояде бисквитата и го изгледа изпитателно. Интересно, как ли ще реагира, ако приема залога, помисли си Съни. Почти си заслужаваше да опита. Защото и в двата случая щеше да спечели. Както и да загуби.

— Пас — обяви безгрижно тя, излегна се на диванчето и заспа.

ШЕСТА ГЛАВА

Съни се сепна от силен взрив на музика. Заслепи я ярка светлина. Тя простена и закри очи с ръка.

— Кой избра точно това парче? — попита, когато позна силния рев на Тина Търнър в ритъма на рока.

Джейкъб, заспал пред огъня, само се зави с одеялото през глава и изръмжа. От малък спеше като убит.

Съни разтърси глава и седна на канапетото. Залитайки, тръгна да изключи радиото и изведнъж я осени.

— Токът дойде! — извика и скочи върху Джейкъб. Под одеялото се разнесе измъчен стон, но тя не му обърна внимание и радостно подскочи още няколко пъти. — Има ток, Джей Ти! А това означава светлина, музика и топла храна! — Той отново простена и Съни здраво го разтърси.

— Събуди се, пън такъв! Имам право да те застрелям затова, че си заспал по време на пост!

— Не спя. Просто изпаднах в кататония от скука.

— Е, забрави за скуката, приятел. Отново сме включени към централата. — Издърпа одеялото и се засмя, когато Джейкъб я изгледа мрачно. — Трябва да се обръснеш — отбеляза тя. От радост звучно го целуна по челото. — Какво ще кажеш за един хамбургер?

Погледна я с мътен поглед — беше широко усмихната и рошава. За свой ужас усети, че тялото му веднага реагира.

— Трябва да е най-много шест сутринта!

— И какво от това? Умирам от глад.

— Ще пропусна закуската. — Той отново се скри под одеялото.

— Ъхъ. Обаче се налага да ми помогнеш. — Съни безмилостно издърпа одеялото и изрева: — Редник, стани!

Този път Джейкъб отвори едното си око.

— Как ме нарече?

— Пошегувах се, Хорнблоуър. — Поклати озадачено глава. — Колко време си прекарал в онази лаборатория?

— Не много. — Или прекалено дълго време, помисли си, след като се възбуждам от една кльоцава хулиганка. — Не мога да стана, докато не слезеш от гърдите ми. Освен това мисля, че си ми счупила няколко ребра.

— Глупости. Пет килограма под нормата съм.

— Така ли? А на мен ми се стори, че тежиш най-малко един тон.

Тя бе прекалено щастлива, за да се ядосва. Хвана го здраво за ръката и след продължително дърпане и увещания, успя да го изправи на крака.

— Предлагам ти да изпържиш картофките.

— Мислиш ли, че ще се справя?

— Убедена съм. — За да покаже колко голямо доверие имаше в неговите домакински способности, Съни го замъкна в кухнята. — Във фризера има всичко необходимо. Господи, колко е студено. — Потърка единия си крак, обут с къс вълнен чорап, в другия. — Ето, дръж — подхвърли му през рамо пакет замразени картофи. — Само ги слагаш в тавата за сладки с малко мазнина и ги пъхаш във фурната.

— Добре. — Помисли си, че сигурно ще налучка как се задейства фурната, ала не беше съвсем наясно как изглежда онова нещо, което тя нарече „тава за сладки“.

— Съдовете са ей там — Съни посочи с глава към бюфета и съсредоточено продължи да реже продуктите за сандвича.

— Месото е замразено — изтъкна той.

— Аха. Ще си направим месни хапки със сос.

— А те дали са...

— Адски са вкусни — увери го тя. Започна да си подсвирква в тон с музиката, докато ровеше из тенджерите. Готвенето не беше сред любимите ѝ занимания, но сега беше гладна и нямаше избор. Искаше да направи нещо вкусно. — Ето, вземи — подаде му плоско парче метал с ръбове, почерняло от топлината.

Това ще да е тавата за сладки, заключи Джейкъб и се зае с картофите.

— Мисля, че си заслужих сутрешното кафе.

— Вярно е. Сега ще стане готово. — Като продължи да си подсвирква, Съни сложи месото в купа с вода и го остави да се размразява. За секунди сложи водата да се топли и приготви чашите. — Топлина, гореща вода, истинска храна. — Направи няколко танцови

стъпки и весело захрупа чипс от пликче. — Никога не ценим достатъчно дребните неща, преди да сме лишени от тях — каза с пълна уста. — Как ли са живели хората, преди да открият електричеството? Представяш ли си как се топли вода на открит огън или колко време са чакали за едно кафе?

Той с интерес наблюдаваше как се зачервява колелото на печката под чайника.

— Наистина е удивително — съгласи се и се замисли дали да не сдъвче няколко зърна кафе, за да се разсъни.

— Картофите няма да се изпекат сами. Сложи ги във фурната.

— Да, вярно. — Предпочиташе да не го гледа толкова внимателно, докато разглежда ключовете на печката. Най-безопасно му се стори „печене на тесто“, освен ако тя не очакваше да приготви картофите на „варене“. С радост би дал година от живота си за хранителния център в лабораторията.

— Изглежда не прекарваш много време в кухнята? — попита Съни зад гърба му.

— Позна.

— Не съм и очаквала друго. — Изцъка възмутено с език, включи фурната и пъкна вътре тавата. — Ще станат след пет, най-много десет.

— Секунди?

— Обожавам оптимистите. Минути, разбира се. — А тъй като знаеше колко бе неприятно някой да те събуди насила и да те остави без кафе, снизходително го потупа по бузата. — Защо не си вземеш душ? Ще се почувстваш значително по-добре. Когато свършиш, закуската ще е готова.

— Мерси. — Докато изкачваше стълбите към горния етаж, Джейкъб си помисли, че за пръв път беше толкова любезна с него.

Отне му доста време, докато схване смешния и архаичен механизъм на душа. И все пак тя се оказа права. След като се изми, чувства се значително по-добре. Използва ултразвуковата самобръсначка и пое обичайната доза флуоратин за зъбите. После любопитно надникна в бялото шкафче над мивката.

Оказа се истинска съкровищница за един учен. Лосиони, кремове, пудри. Погледна самобръсначката и потрепери от ужас. Ала четката за зъби направо го разсмя. Видя малки пухчета, които се оказаха от памук, тънки четчици и кутийка с отделения, в които имаше

цветна компактна пудра. Забелиза и някакъв крем с екзотично име. Отвори капачката и го помириса. Имаше усецането, че Съни влезе в тясната, пълна с пара баня. Бързо го остави на полицата.

Имаше и различни хапчета. Прочете внимателно упътванията и откри, че се използват за главоболие, болки в кръста, при хрема, настинка и така нататък. Но на една плоска пластмасова кутийка нищо не пишеше. Половината хапчета липсваха и той прецени, че тя ги пие редовно. Това го разтревожи. Дано не е болна. Остави кутийката на мястото ѝ и реши тактично да я подпита от какво се оплаква.

Още на стълбището усети вкусна миризма. Каквото и да бе приготвила от замразеното месо, ухаеше божествено. Същото се отнасяше за уханието на кафе. Нито един парфюм не би могъл да мирише толкова хубаво. Съни му подаде чашката веднага щом го видя да влиза.

— Мерси.

— Няма защо. Зная как се чувства човек, току-що станал от сън. — Отпи и я изгледа с окото на опитен медик над ръба на чашата. Очите ѝ бяха ясни, цветът на кожата — свеж. Изглеждаше здрава. Всъщност дори не познаваше човек в по-добро здраве от нея. Нито по-съблазнителен. — Като ме гледаш така, започвам да се чувствам като микроб под микроскоп.

— Извинявай. Исках само да те попитам как си.

— Здравата премръзнала и гладна като вълк, ала общо взето добре. — Наклони глава и го погледна с интерес. — А ти как си?

— Чудесно. Малко ме болеше глава — излъга той, внезапно осенен как да я подпита деликатно за проблема ѝ, — и взех от твоите хапчета.

— Хубаво.

— От онези в малката синя кутийка без надпис.

Очите ѝ се разшириха от смайване, след това станаха кръгли и накрая се изпълниха със смях.

— Не вярвам да ти помогнат особено.

— А ти имаш ли нужда от тях?

Този път тя затвори очи и поклати глава.

— Боже, и това ми било учен. Да, имам. По-добре да взема предпазни мерки, отколкото после да съжалявам, нали?

Окончателно объркан, Джейкъб само кимна.

— Да.

— Тогава, хайде да закусваме. — Сложи чиниите, а върху тях — разрязани наполовина хлебчета. Заля ги с обилно напоеното със сос месо, а отстрани сложи от картофките. Закуската беше готова.

Той забеляза, че Съни на няколко пъти сипа върху своите картофки бели кристалчета от шишенце с дупки. Джейкъб също изтръска малко върху своите с експериментална цел. Оказа се сол. И то истинска. Имаше чудесен вкус, но той се въздържа от изкушението да си сложи още. Разтревожи се за нейното кръвно налягане. О, само да можеше да я подложи на пълни медицински изследвания в лабораторията на кораба.

Тя проговори отново чак когато бе преполовила храната.

— Е, смятам, че сме спасени от гладна смърт.

Джейкъб не разбра точно какво яде, ала тя отново се оказа права. Беше адски вкусно.

— Снегът спря.

— Аха, и аз забелязах. Слушай, никак не ми е приятно да го призная, но се радвам, че беше тук. През последните два дни нямаше да ми е приятно да съм сама.

— Защо? Чудесно се справяш.

— Друго си е, когато има с кого да се скараш. Не съм те питала, но... Смяташ ли да останеш, докато се върнат Кал и Либи? Може да се наложи да чакаш няколко седмици.

— Дойдох специално, за да видя Кал. Ще го изчакам.

Съни кимна. Би предпочела да не изпитва облекчение. Започваше да привиква към неговото присъствие.

— Дано твоето служебно положение ти позволява да отсъстваш от работа, колкото си поискаш.

— Може да се каже, че това, с което наистина разполагам, е време. А ти докога смяташ да останеш?

— Още не съм решила. Няма да успея да се запиша за този семестър. Мисля да кандидатствам в колеж на Източното крайбрежие. Малко промяна. — Отправи му бърза и колеблива усмивка. — Как мислиш, дали Филадельфия ще ми хареса?

— О, да. — Чудеше се как да ѝ опише града на достъпен език. — Много е красива. Има добре запазена историческа част.

— Да, вярно. Камбаната на свободата, Бен Франклин и така нататък.

— Някои неща остават вечни, независимо, че всичко останало се променя. — За пръв път се замисли за това. — Има много паркове — сенчести, с много зеленина. През лятото там е пълно с деца и студенти. Уличното движение е слабо, ала това е част от красотата на Филадельфия. От покривите на някои сгради се вижда целият град, старите и новите квартали.

— Изглежда ти е домъчняло за дома.

— Да. И то повече, отколкото предполагам. — Въпреки това гледаше и виждаше само нея. — Много бих искал да ти го покажа.

— И аз. Искаш ли да предложим на Кал и Либи да се качим на самолета и да заминем при вашите? Ще направим истинско семейно събиране. — Забеляза как се промени изразът му и инстинктивно протегна ръка към неговата. — Нещо лошо ли казах?

— Не.

— Но му се сърдиш — тихо забеляза Съни.

— Това е нещо лично, само между нас двамата.

Ала тя не се отказваше лесно. Вече не го мислеше за ръмжащ и избухлив идиот, както в началото. Изглеждаше ѝ по-скоро притеснен и объркан. Но ако имаше нещо, по което двете с Либи си приличаха като две капки вода, това бе, че никога не обръщаха гръб на заблуден човек.

— Джей Ти, не е справедливо да се сърдиш на Кал, само защото се е влюбил, оженил се е и се е преместил да живее в Орегон.

— Не е толкова просто.

— Напротив. — Този път Съни твърдо си бе обещала да не губи самообладание и да не избухва. — И двамата са възрастни и зрели хора, които носят отговорност за постъпките си. Освен това се чувстват добре заедно. — Отново забеляза в очите му онзи мълчалив и поставящ диагноза поглед, който я вбесяваше. — Повярвай ми, виждала съм ги как се гледат. За разлика от теб.

— Така е — кимна той. — Не съм ги виждал.

— За това никой не ти е виновен, обаче... — Усети, че отново се ядосва, стисна зъби и продължи по-спокойно. — Опитвам се да ти обясня, че не съм познавала Кал, преди да стане част от нашето семейство, ала познавам, когато някой е щастлив. А той определено е щастлив. А що се отнася до Либи, Кал ѝ даде нещо много важно.

Преди тя беше толкова срамежлива, никак не бе трудно да я избуташ на заден план. А откакто е с Кал, направо свети от щастие. Сигурно не е лесно да приемеш, че Либи е най-хубавото нещо в живота на брат ти, но трябва да го приемеш.

— Нямам нищо против сестра ти. — Дори да имаше, засега нямаше да го споменава. — Ала смятам сериозно да поговоря с Кал за поведението му.

— Инатиш се като магаре на мост.

Джейкъб се замисли върху израза и реши, че е много сполучлив.

— Да. — Усмихна се, наслаждавайки се на меката като коприна уста и гордо вдигната брадичка срещу себе си. — Това се отнася и за двама ни.

— Аз поне не тичам насам-натам из страната, за да си пъхам носа в личния живот на хората.

— Освен в личния живот на приятно закръглени дами, които възнамеряват да се изтезават с модела... Как му беше името? „Веселата вдовица“.

— Това е друго. — Съни изсумтя презрително и отмести чинията си. — Може да ти изглеждам прекалено цинична, но дори аз вярвам в силата на любовта.

— Не съм казвал, че не вярвам в силата на любовта.

— О, така ли? — Устните ѝ се присвиха презрително. Най-после го бе приклецила в ъгъла. — Тогава значи няма да се бъркаш на Кал и Либи, докато не се убедиш, че наистина се обичат?

— Ако е така, не бих могъл да им се меся, нали? Ала ако се окаже, че не се обичат — завъртя неопределено ръка, — тогава ще видим.

Тя стисна здраво пръстите си в юмруци, но не издържа и го срязва.

— Не забравяй, че още не е късно да те изгоня в гората, където със сигурност ще замръзнеш в спалния си чувал.

— Ала няма да го направиш. — Вдигна чашата с кафе за наздравица. — Защото под свирепата ти външност се крие нежно сърце.

— Това може и да се промени.

— Не, няма. По принцип хората трудно се променят. — Рязко се наведе и я хвана за ръката. Не обичаше мелодраматичните жестове, но

в момента не можа да устои. — Съни, не искам сестра ти да страда. Нито ти.

— Обаче си готов да ни нараниш, ако се изпречим на пътя ти.

— Да. — Замислено обърна дланта ѝ нагоре. Беше тясна и удивително нежна за жена с толкова добро дясно кроше. — Ти обичаш семейството си. Аз също обичам моето. Родителите ми... Опитват се да приемат решението на Кал, ала никак не им е лесно. Никак.

— Достатъчно е да дойдат да го видят и ще го приемат.

— Не е така. Не мога да ти обясня. — Отмести поглед от съединените им ръце към очите ѝ. — Много бих искал, но не мога. Дори не мога да го опиша с думи.

— Да нямаш неприятности със закона? — бързо попита тя.

— Моля?

— Да не те търсят от полицията или от ФБР? — повтори Съни и здраво стисна пръстите му.

Заинтригуван, той отпусна ръката си в нейната. Очите ѝ бяха загрижени и пълни със съчувствие. Към него. Беше искрено трогнат.

— Какво те кара да мислиш така?

— Начинът, по който се появи... Вероятно и това, че досега не си идвал. Освен това се държиш някак... Не зная как да го обясня. Все едно, че си от друг свят.

— А може би наистина е така? — Отстрани може и да бе забавно, ала на него никак не му беше до смях. Ако не беше сигурен, че после ще съжалява за постъпката си, просто би я прегърнал за миг. — Нямам неприятности, Съни. Поне не такива, за каквито ти си мислиш.

— И не си бил — замисли се как по-деликатно да спомене подозренията си, — малко болен?

— Малко болен ли? — Изгледа я неразбиращо. Постепенно погледът му се проясни. — Мислиш си, че съм бил... — Този път не издържа и широко се усмихна. За обща изненада поднесе ръцете ѝ към устните си. — Не, не съм бил малко болен, нито физически, нито в друг смисъл. Просто бях много зает. — Тя се опита да издърпа ръката си, но Джейкъб не я пусна. — Страхуваш ли се от мен?

Гордостта бе най-отличителната ѝ черта.

— От къде на къде да се страхувам?

— Добър въпрос. Ала след като си мислила, че съм... — отново направи неопределен жест с ръка — малко неуравновесен, защо ми позволи да остана? Дори ме нахрани.

Необичайната нежност в гласа му я накара да се почувства неудобно.

— Същото бих направила и за болно куче. Няма нищо странно.

— А според мен има. — Съни се изправи рязко и той я последва.
— Сънбийм...

— Предупредих те, да не ме...

— Понякога просто се изкушавам да те наричам така. Благодаря ти.

Сега вече тя се чувства не само неудобно. Но и нервна.

— Няма защо.

— Не е така. — Палецът му нежно погали кокалчетата на пръстите ѝ. — А ако ти бях казал, че имам неприятности, щеше ли да ми помогнеш?

Своенравно отметна глава назад.

— Не зная. Зависи.

— Струва ми се, че щеше да го направиш. — Взе ръцете ѝ в своите и ги задържа така, докато Съни не притихна. — Милото отношение към човек, който се намира далече от дома, е нещо скъпоценно и не се среща толкова често. Никога няма да го забравя.

Тя не искаше да е толкова близо до него. Нито да попада под влиянието на чара му. Чувстваше се безпомощна, когато я гледаше с тази кротка нежност. А за нея нямаше нищо по-страшно от чувството на безпомощност.

— Прекрасно. — За да се пребори с обзелата я паника, бързо си освободи ръцете. — Можеш да ми се отблагодариш, като измиеш чиниите. А аз отивам да глътна малко чист въздух.

— Ще дойда с теб.

— Аз не...

— Нали каза, че не се страхуваш от мен.

— Вярно е. — Въздъхна измъчено. — Добре, ела щом искаш. — В момента, в който отвори вратата, дъхът ѝ спря от студа. Вятърът бе утихнал и слънчевите лъчи започваха да си пробиват път през високите облаци, ала въздухът беше леден. Съни си каза, че поне щеше да проясни мислите ѝ. Преди малко в кухнята, когато Джейкъб толкова

напрегнато се взираше в очите ѝ, за миг се бе почувствала като... Не знаеше като какво. И не искаше да знае. Беше доволна, че беше навън, въпреки че снегът ѝ стигаше до коленете. Още един час на затворено и щеше да се побърка. А може би точно това я бе сполетяло, докато бе затворена в хижата заедно с него. Моментна лудост. — Много е диво, нали? — Застанала в задния двор, тя с възхищение гледаше към просторната бяла пустош. Затихващият вятър премина за последно през върховете на дърветата и на земята се посипа пухкав сняг. — Винаги най-много съм обичала зимата. Защото само тогава можеш да останеш напълно сам. Забравих храната за птичките. Чакай малко.

Обърна се и започна да си пробива път през снега. Той си помисли, че се движи грациозно като балерина. Осъзна, че би могъл да я наблюдава с часове и това го разтревожи. Съни се върна след малко, прегърнала огромен чувал от юта.

— Какво правиш?

— Ще оставя храна на птичките. — Беше останала без дъх, но не спря да си почине. — През това време на годината имат нужда от помощ, за да оцелеят.

Джейкъб поклати глава.

— Нека ти помогна.

— Няма нужда. Аз съм силна.

— Зная. Все пак, дай ми чувала. — Взе го от нея и започна да го влачи по снега. С всеки метър той събираше сняг и ставаше все по-тежък. — Нали уж не беше голяма почитателка на природата.

— Да, ала не мога да ги оставя да умрат от глад. — Освен това беше обещала на Либи.

Джейкъб премести чувала с още един метър.

— Не може ли просто да го изсипем?

— Когато започнеш нещо...

— Прави го както трябва. Да, чувал съм тази поговорка.

Спряха до едно дърво и тя стъпи на пън, който едва се подаваше под снега и започна да пълни със семена къщичка за птици от дърво и стъкло.

— Готово. — Изтръска последните семенца от ръцете си. — Искаш ли на връщане аз да го нося?

— Остави на мен. Само не разбирам от къде на къде една самоуважаваща се птичка ще дойде да търси храна точно тук, в тази

пустош.

— Нали и ние сме тук — извика Съни, когато той повлече чувала обратно през снега.

— Което е не по-малко странно.

Тя се засмя и се изплези зад гърба му. Като човек, който не обича да пропуска нито една възможност, наведе се и започна да прави снежни топки. Докато Джейкъб остави чувала под навеса, Съни си беше приготвила достатъчно боеприпаси и запрати първата топка право в челото му.

Приличаш на снежен човек. Той изтупа снега и й напомни:

— Внимавай, вече загуби една игра.

— Голяма работа. Онова беше само покер. — Взе следващата топка и замислено я претегли с ръка. — А сега става дума за истинска война. Тук се искат способности, не само късмет.

Джейкъб успя да избегне следващия удар и изруга, тъй като за малко не загуби равновесие. Но следващата топка го улучи в гърдите. Смъртоносно попадение.

— Държа да те предупредя, че в колежа бях най-добрият питчър в отбора по софтбоул. И още ме бива.

Следващата топка бе насочена към рамото му, ала той вече беше подготвен. С ловко движение, на което тя искрено се възхити, успя да я хване на сантиметри от целта. Нямаше как да спомене, че от три години неизменно бе капитан на междугалактическия отбор по софтбоул.

— Никак не е зле, Хорнблоуър. — Съни изстреля следващите две топки една след друга, като втората го хвана неподготвен. Тя с удоволствие установи, че бе в добра форма. Цялото му яке беше в сняг. А една особено удачно изпратена топка за малко да свали шапката от главата му.

Запасите от снежни топки пред нея започнаха да намаляват, но тя водеше с десет на два удара и ставаше все по-дръзка. Изобщо не забеляза, че Джейкъб бе съкратил наполовина разстоянието помежду им.

С ловък удар го улучи право в лицето и се запревива от смях. Ала в следващия миг изпищя отчаяно, тъй като той я хвана под мишниците и я вдигна от земята.

— Добре се целиш, но стратегията ти е слаба — отбеляза Джейкб, когато навря лицето ѝ в снега.

Съни се претърколи настрани, като плюеше сняг.

— Обаче те победих.

— Не съм убеден.

Усмихна се добродушно и му протегна ръка. Джейкб се поколеба. Тя се усмихна още по-широко. В момента, в който я хвана за ръката, Съни използва цялата си тежест, за да го повлече на земята.

— А сега какво ще кажеш?

— Сега сме на равно.

Хвана я за раменете. Потънаха още по-дълбоко в пухкавата пелена. Снегът навлезе, мокър и студен, през яката на якето, което не му бе по мярка. Това, както и движенията на тялото ѝ, което се извиваше под неговото, му се стори изключително стимулиращо. Тя се смееше високо и риташе в снега, опитвайки се да го тушира върху леденостудения тепих. Останала без дъх, най-последно успя да го възседне и изведнъж откри с изненада, че прелита над рамото му.

Тупна тежко на земята и за миг остана неподвижна, като дишаше дълбоко, за да си поеме въздух.

— Не беше зле — отново го похвали и неочаквано се нахвърли върху него. Заклеши го с крака, извъртя се и го възседна. Наложил се да използва цялата си тежест, за да натика лицето му в снега.

— Признай се за победен.

Той изхриптя нещо много по-непристойно, което предизвика у нея щастлив смях, ала за малко да го изпусне.

— Хайде, Джей Ти, не се излагай. Истинските мъже умеят да губят.

Докато лицето му тръпнеше от студа, той с възмущение си помисли, че спокойно би могъл да я победи. Но на два пъти, когато се опита да я хване, ръката му попадеше на много интересни извивки. А това го бе разсеяло.

— Две на три — промърмори Джейкб.

— Ако продължаваш да се инатиш, и двамата ще замръзнем. — Накрая реши да приеме неговото грухтене за съгласие и му помогна да се обърне по гръб. — Не се представи зле като за учен.

— Ако решим да продължим вътре, нямаш голям шанс за победа. — Ала вече знаеше, че бе загубен.

— Важното е, че аз съм отгоре.

Повдигна иронично вежди.

— Особено в приказките.

Съни се усмихна доволно.

— Жалко, че не можеш да се видиш отстрани. Дори и миглите ти са в сняг.

— И твоите. — Вдигна ръка, облечена в ръкавица, и погали лицето ѝ.

— Лъжеш.

— Е, важното е, че се хвана. — Изтощен, отново отпусна ръката си. Не си спомняше друг път да бе губил състезание и да се бе чувствал толкова щастлив.

— Предлагам да пренесем още дърва. — Тя подаде ръка, за да му помогне да се изправи, но се подхлъзна и падна на гърдите му. — Извинявай.

— Не се притеснявай. Останали са ми няколко здрави ребра.

Ръцете му се обвиха около тялото ѝ, лицето му се приближи до нейното. Съни осъзна, че бе допуснала грешка, не биваше да застава толкова близо до него. Ала не се отмести. А в следващия момент вече не разсъждаваше. Най-естественото нещо на света се оказа да сведе устни към неговите за целувка.

Бяха хладни и твърди, точно както очакваше. Да го целунеш бе все едно да се хвърлиш с главата надолу в леденостудено планинско езеро. Вълнуващо. И опасно. Тя долови собствената си доволна въздишка, бърза и тиха, след което забрави цялата си предпазливост и се потопи в целувката.

Беше го омагьосала. Беше отслабила съпротивителните му сили. Това, което изпитваше в момента, не приличаше на обичайната загуба на контрол от страст, тя бе нормална. Но това... Това бе нещо съвсем различно. Когато топлите ѝ устни се впиха в неговите, той усети как волята и силите му го напускат. Върху съзнанието му падна мъгла, плътна и бяла като снега, на който лежаха. Не беше в състояние да мисли за нищо и за никого, освен за нея.

Жените преди нея вече нищо не означаваха. Те бяха само сенки. Призраци. Когато устата ѝ нетърпеливо потърси неговата, Джейкъб разбра, че след нея нямаше да има други. Само за един безумен миг

Съни бе завладяла живота му. Беше нахлула в него. И го беше превзела.

Потресен, той я хвана за раменете с намерението да я отхвърли от себе си. Ала пръстите му се впиха още по-силно в нея, а желанието му нарасна.

Обзе го нещо, което много приличаше на ярост. Тя го усети. В нея ставаше същото. Изпитваше ярост. И разтърсващ глад. А устата му — само тя бе достатъчна, за да я преведе през несигурната граница между рая и ада. С кожата си усещаше изгарящите пламъци, които я примамваха да се хвърли в огъня, без да разсъждава. А най-много от всичко се страхуваше, че никога нямаше да се задоволи с една целувка.

Полека вдигна глава. С изненада установи, че мислите ѝ блуждаеха, а дишането ѝ бе неравномерно. Но това бе само целувка, напомни си Съни. А дори и най-страстната целувка не може да ти промени живота. Въпреки това изпитваше нужда да се отдръпне от него колкото може по-бързо и да се убеди, че бе същата личност, както и преди.

— Наистина трябва да отидем за дърва — успя да каже най-после. Изведнъж се уплаши, че краката не я държат. Представи си как щеше да се изложи, ако се наложи да пълзи на колене до хижата. Предпазливо се изтърколи настрана. След което призова на помощ цялата си воля и стана. Започна преднамерено шумно да изтупва снега от дрехите си с надеждата, че Джейкъб ще каже нещо. Каквото и да било.

— Виж.

Обърна се предпазливо към него. Цялата бе нащрек. Ала той само сочеше с пръст към хранилката, където няколко птички енергично кълвяха зрънца. Това ѝ помогна да се отпусне.

— Е, поне си изпълних задължението към тях. — Внезапно усети колко бе студено и зиморничаво потръпна. — Аз се прибирам.

Бавно започна да си пробива път през снега. Повече нищо не си казаха, докато събраха дърва под навеса, изтупаха снега от ботушите си и после наредиха дървата в сандъка до огнището. Тя дори се отказа от мечтаната чаша горещ чай. Искаше да остане сама и да помисли.

— Качвам се горе да си взема душ. — Почувства се необяснимо нещастна, докато го наблюдаваше как хвърля дърва в огъня.

— Добре.

Съни се изплези зад гърба му и повтори подигравателно:
— „Добре“.

Джейкъб изчака да чуе стъпките ѝ на горния етаж и се изправи. Тази жена определено му лазеше по нервите. Сигурно още беше дезориентиран от пътуването. Само затова му оказваше толкова силно въздействие. Имаше нужда от малко време, докато се съвземе и се приспособи към местните условия. Реши да се откаже от събирането на данни за епохата и да прекара останалото време до завръщането на Кал на кораба.

Замислено огледа къщата. И все пак, беше ѝ обещал да измие чиниите. Колко интересно преживяване, да опита примитивния начин за миене на съдове, характерен за дваисети век.

На горния етаж тя бавно се събличаше и, без да се замисли, пускаше дрехите си направо на пода. Останала гола, влезе в банята и пусна душа. Изчака, докато водата започна да изпуска пара. Потрепери, когато я заля първата гореща струя, след което въздъхна от удоволствие.

Това беше много по-добър начин да се стопли, отколкото да целува Джейкъб. Или не, всъщност не беше, но...

Опря чело на стената на кабината и затвори очи. Остана така известно време.

Вероятно не беше съвсем на себе си, когато го целуна. Но в този момент се бе почувствала толкова жива. Този път в нищо не можеше да го обвини. Тя бе започнала първа. Беше надзърнала в очите му и бе разбрала, че той бе нейният човек, единственият мъж за нея.

Но как бе възможно? Та Съни почти не го познаваше и изобщо му нямаше доверие. А освен това беше сигурна, че никак не го харесва. Ала... В същото време се опасяваше, че започва да се влюбва в него.

Колко неразумно, безспорно глупаво, но напълно искрено. Трябваше да помисли и да намери начин да се измъкне невредима от тази ситуация.

Сипа шампоан в ръката си и започна да мисли. Тя беше практична жена. И винаги бе била в състояние да се грижи сама за себе си. Знаеше, че всички проблеми, включително и емоционалните, имат решение. Като нищо щеше да се справи и с едно влюбване. Номерът беше да не действа прибързано.

На първо време, реши Съни, трябваше да се въоръжи с достатъчно предпазливост, здрав разум и самоконтрол. Обилно се насапуниса. Щеше да стои далече от Джейкъб, докато не го опознае и не се ориентира в чувствата си. Вече значително по-спокойна, тя се завъртя под душа, за да отмие сапунената пяна.

А след като се справи със своите чувства, щеше да се заеме с неговите. Не можеше да отрече, че беше доста странен. Безспорно интересен и привлекателен, ала се държеше малко особено.

И с него щеше да се справи. Спря водата и прокара ръка по косата си. Досега винаги успешно се бе оправяла с мъжете. Но в този конкретен случай първо трябваше да се справи със себе си.

Доволна от взетото решение, премести с крак дрехите на пода. Подсуши се, уви на главата си кърпа и тръгна към хола.

Много му допадна миенето на чинии. Показа се точно от онзи вид механична работа, която помага на мозъка да си почине. А също и на тялото. В пластмасовата бутилка с дупка на капачката, която намери до мивката, имаше течен сапун с претенциите, че съдържа истински лимонов сок. Той изсипа малко от течността на ръката си, помириса я и установи, че бе доста приятна. Когато се върнеше на кораба, непременно щеше да я включи в рапорта си.

Заниманието с чиниите му помогна да премисли отношението си към Съни в перспектива. Това, че бе привлечен от нея, беше естествено, дори елементарно. Ала все пак би трябвало да е достатъчно интелигентен, за да контролира първичните си инстинкти. Особено когато рискуваше да си навлече невероятни проблеми.

Да, тя беше красива, съблазнителна, но и крайно неподходяща за него. Идеята да я ухажва беше направо вредна. Вече разбираше, че един по-близък физически контакт с нея щеше да предизвика само усложнения. И излишни проблеми. Затова реши да спести неприятностите и на двамата, като си събере багажа и дочака брат си на кораба. А когато Кал се върнеше, той щеше да го убеди, че бе направил голяма грешка. Двамата щяха да се приберат у дома при родителите си, където им беше мястото. И всичко щеше да свърши.

Или поне би трябвало.

Джейкъб се качи на горния етаж точно когато Съни излизаше от банята. С две ръце придържаше пред гърдите си мека хавлия. Той се вкопчи в перилото толкова силно, че сам се изненада как не натроши дървото на парчета.

Колко неподходящ момент, помисли си всеки от тях. А може би това бе най-удачно подбраният момент и за двамата.

СЕДМА ГЛАВА

Тръгна към нея бавно, безшумно. Вече нищо не можеше да го спре. В очите му тя видя отразени като в огледало собствените си желания. Сурови, първични и зрели желания, които отказваше да признае. Дори сега, когато бе изправена срещу тях лице в лице, Съни отричаше, че съществуват. Или поне не така силни. Нито така неотвратими.

Можеше просто да вдигне ръка и да каже една-единствена дума. „Не“. Това вероятно щеше да го спре. А може би не. Ръцете ѝ продължаваха да стискат кърпата. Тя също нищо не каза. *Абсолютно нищо.*

С гърба си усещаше парата, излизаща от банята. А може би ѝ беше топло от нетърпение? Пръстите ѝ бяха здраво притиснати към нежната вдлъбнатина между гърдите. Очите ѝ се впиха в неговите очи. А сърцето ѝ препускаше бясно, все едно че току-що бе финализирала след изтощително надбягване на дълги разстояния.

Той не я докосна. Поне отначало. Знаеше, че ако го направи, нямаше да има връщане назад. И за двамата. Една част от разума му отчаяно копнееше да се обърне и да си тръгне, да осъществи докрай избрания план. Съни беше като опасен лабиринт, като комбинация от завои, които само щяха да го забавят и объркат.

Но, впил в очите ѝ тъмен и напрегнат поглед, Джейкъб вече знаеше, че бе изгорил всички мостове зад гърба си.

Докосна лицето ѝ... Обхвана го с ръце. Нежно проследи с пръсти чертите ѝ, като че се опитваше да ги запечата в съзнанието си завинаги. Да я запомни такава, каквато беше в този момент, през всички векове, които щяха да ги разделят.

Усети я как затаява дъх и въздъхва, усети неуловимото, нежно трепване на все още сдържана страст. През цялото време преценяваше какво означава този поглед в очите ѝ. Малко паника, малко предизвикателство. Бе невъзможно да ѝ устои, както не би могъл да попречи на сърцето си да бие.

Преднамерено бавно разпери пръсти и очерта с длан брадичката, скулата, слепоочието и накрая зарови ръка в мократа коса и я стисна в юмрук. После повтори същото и с другата ръка.

Тя не отмести поглед от неговия. Не искаше да му позволи да продължи. Ала не успя да скрие тихата въздишка, която неволно се изтръгна от устните ѝ, когато той отметна главата ѝ назад. Устните ѝ се разтвориха сами, подканващи, приемащи, когато Джейкъб се прислони към нея. Парата, която продължаваше да излиза от отворената врата на банята, ги обви като мъгла.

Устата му беше на един дъх разстояние. Спря и зачака. Това нямаше нищо общо с колебанието. В очите му също светеше предизвикателство.

Съни се наклони напред, за да го посрещне и лекото ѝ движение покри малкото разстояние, което ги разделяше.

— Да — прошепна тя и вдигна устни към неговите.

Нито една друга дума не би могла да го възпламени по-бързо. Никакви изпитани методи на съблазняване не биха могли да разчупят последната крепост на неговия самоконтрол. Пръстите му се стегнаха в косата ѝ, а устата му се плъзна върху нейната.

Беше невероятно. Той усещаше, че неговият глад напълно отговаря на нейния, отчаяният му копнеж — на нейния копнеж. Устата ѝ беше като оазис, предлагащ последна капка живителна влага на умирация от жажда, който отново трябваше да се върне под лъчите на знойното слънце. Съни го успокояваше и възбуждаше едновременно, обещаваща и изискваща. Беше като да пиеш от устните ѝ мед — ароматен и гъст, но винаги съществуваше опасността от ужилване. Рискът правеше наградата още по-желана и сладка.

Никога не бе подозирал, че една жена може да го накара да страда и да облекчи болката му само с леко докосване на устните си.

Ръцете ѝ се оказаха притиснати между телата им. Трепнаха, изгарящи от нетърпение, ала не за да се освободят, а да докосват, както правеха неговите ръце. Постапи ги на гърдите му, готови да доставят удоволствие. Тихият ѝ протест бе заглушен от устните му, преди да се слее с неговия стон.

Зъбите му дразнеха и захапваха нейните устни, езикът му се стрелна в устата ѝ, прониквайки все по-дълбоко, все по-ненаситно. Глуха и сляпа за целия свят, тя също изцяло се потопи в целувката.

За миг ръцете ѝ останаха без опора. Преди да успее да се вкопчи в него, светът се наклони и Съни се озова в ръцете му. Краката ѝ също се оказаха без опора. В замаяното ѝ съзнание прелитаха несвързани мисли. Нито един мъж преди него не се бе осмелявал да се държи по този начин. А и тя не би го допуснала. Сега усети как Джейкъб я притисна здраво към коравите си като желязо мускули и само с две крачки преодоля разстоянието до спалнята. Сгуши се в пуловера му и двамата се отпуснаха на леглото.

С едно трескаво движение той я освободи от хавлията, след което хвана търсеците ѝ ръце в своите и пръстите им се преплетоха. През прозореца се промъкваше бледа зимна светлина и се разхождаше по кожата ѝ като любовник.

Съни вече не се опитваше да си освободи ръцете от неговите. За миг имаше чувството, че дори бе престанала и да диша.

За разлика от нея Джейкъб дишаше дълбоко и ускорено. Но скоро се досети, че това, което преминаваше през тялото му, не беше движение на въздуха, а желание. Толкова остро желание, че чак го изправяше на нокти.

Тя беше бледа като луната, с дълги крайници и с добре оформени мускули на балерина или спортистка. Излъчваше едновременно сила и женственост. Изведнъж започна да трепери под нетрепващия му поглед.

Косата ѝ беше тъмна от влагата. Очите ѝ отново бяха замъглени, ала този път не от гняв. И също внимателно го наблюдаваха.

Без да пуска ръцете ѝ, той сведе устни към нея. Съни се изви като дъга, не по-малко от него нетърпелива за допира му. Чак когато целувката му проникна в нея и я зашемети като наркотик, тя се опита да освободи ръцете си. Но той не отстъпваше. Беше безмилостен, все едно знаеше, че ако я пусне, силата щеше да изтече от тялото му. Задържа я в ръцете си не за да се наложи, а за да ѝ достави удоволствие.

Съни простена, когато меката тъкан на пуловера му докосна кожата ѝ. Искаше тялото му да се притисне към нейното. Ала Джейкъб използва устата си и само нея, за да я доведе до ръба на лудостта.

Бързо, почти диво, движеше устните си по тялото ѝ, по лицето, шията, раменете. Тя извика името му, докато се мятеше като обезумяла в ръцете му, но той не спря.

Целуваше я с отворена уста в кръг около гърдите, с което измъчваше не само нея, но и себе си. Захапа едното зърно и започна да го дразни и гали с грапавия си език.

И друг път бе вкусвал аромата на жена, ала нейното ухание беше нещо съвършено ново, толкова лично нейно, че Джейкъб знаеше — никога нямаше да му се насити, нито след десет, нито след десет хиляди пъти. За пръв път срещаше жена, която толкова пълно да му подхожда. Измъчваше се само, че не можеше наведнъж да я обхване цялата.

— Джейкъб... — Името му прозвуча като молитва, която премина в трескав и накъсан стон. — Нека...

Думите ѝ бяха прекъснати от вик на изненада, тъй като внезапно се бе издигнала в безвъздушното пространство. Полетя, усещайки как мислите и чувствата ѝ се сливат и разделят, без да може да ги контролира. Ръцете му продължаваха да държат нейните в плен. Задъхана и замаяна, Съни затвори очи и отпусна напрегнатите си мускули.

Ако това беше удоволствието, значи го изпитваше за пръв път. А ако беше страст, вече разбираше защо жените бяха готови да умрат за нея.

Объркана, отвори очи. Яростният триумф в очите му отново ускори пулса ѝ.

— Не мога... Не съм...

— Можеш и ще го направиш. Отново. — Наблюдаваше я като гладен вълк как се издига към върха на удоволствието.

Разтърсваха я тръпки. Всяко негово движение я тласкаше все по-близо до ръба на безумието. Вече освободени, ръцете ѝ безсилно шареха по смачканите чаршафи. Пред очите ѝ се спусна мъгла. Когато ръцете му се присъединиха към устата и започнаха да изучават всички извивки на тялото ѝ, тя усети, че всеки момент можеше да се издигне във въздуха и никога повече да не слезе на земята.

— Докосвай ме.

Не беше сигурна, че наистина бе произнесла тези думи, или просто нейните желания отекваха в съзнанието ѝ. През вълните на удоволствието Съни вдигна ръце и го привлече към себе си. И намери устата му със своята.

Силата бързо се върна в тялото ѝ, още по-яростна след преживяната слабост. Нов изблик на отчаяно желание я накара трескаво да издърпа пуловера над главата му. Когато стигна до голото му тяло, две доволни въздишки прорязаха тишината.

Толкова топло, твърдо, нейно. Започна да гали и изучава тялото му също толкова подробно и безмилостно. Подтиквана от неутолим глад, тя се преобръщаше заедно с него по леглото, с устни, притиснати към неговите. Обезумелите ѝ пръсти разкъсаха джинсите му и разгорещената плът се срещна с разгорещена плът.

Винаги бе мислил, че знае какво удоволствие може да достави женското докосване. Но не знаеше какво бе да го докосва Съни. Всичко, което бе изпитвал преди, избледня. И се оказа така незначително. Сега бе изпълнен с нейното тяло, разум и душа. Тя бе всичко, за което бе мечтал, без дори да го подозира. Всичко, което бе желал, без да знае, че го желае. Когато устните ѝ пробягаха по тялото му, а в гърлото ѝ се надигнаха тихи, накъсани звуци, желанието му премина в истинско безумие.

Движеха се бързо с преплетени тела и крака, като само внимаваха да не паднат от леглото. Битката, която водеха, бе съпроводена с омайващи милувки, които оставяха синини и натъртвания. Когато усети, че бе отнесена отвъд границата на разума, той я хвана за бедрата. Ала тя вече се надигаше, за да го поеме.

Проникна в нея и усети как първите тласъци, както нейните, така и неговите, преминават през тялото му на вълни. Краката ѝ се заключиха около него. И двамата престанаха да разсъждават, движейки се в пълен синхрон.

Имаше чувството, че лети с ракета през пространството и времето. Знаеше само, че и Съни бе с него.

Тя лежеше напреки на леглото. Едната ѝ ръка висеше надолу, другата бе заровила в косата на Джейкъб. Той също бе останал без сили и лежеше, отпуснал глава между гърдите ѝ. Първата му мисъл бе, че ударите на сърцето ѝ съвпадат с ударите на неговото. Преди разумът да му попречи, премести ръката си по топлите чаршафи и намери нейната ръка. Не бе в състояние да опише усещането, когато пръстите ѝ доверчиво се заключиха в неговите.

Тежеше ѝ. Но това не я притесняваше. Спокойно би могла да прекара остатъка от живота си на това легло, заслушана в неговото дишане и капчука под лъчите на слънцето.

Значи ето какво е да обичаш, мислеше Съни. Без да подозира, цял живот бе очаквала това усещане. По-рано ѝ се струваше, че може да прекара живота си сама, независима и свободна да прави каквото и когато си иска.

Идеята да сподели леглото с мъж, на когото държи, когото уважава и разбира, ѝ се струваше напълно естествена. Ала идеята да сподели живота си или да иска да го сподели, само защото не може без определена личност, винаги ѝ бе изглеждала глупава и сантиментална. И нищо повече.

А Джейкъб беше толкова красив мъж. Силен и красив. Упорит и със собствено мнение. Точно от такъв имам нужда, осъзна тя. Ако не притежаваше някое от тези качества, досега да съм се нахвърлила върху него и двамата щяхме да бъдем нещастни. А понеже той ги притежаваше, Съни пак щеше да се нахвърля върху него. И щеше да е абсолютно щастлива.

Усмихна се и се улови, че го гали по косата. Въздъхна предпазливо и се застави да спре. Жена като нея не можеше да изпитва нежност, а само страст. Или поне сега беше така. Ами ако наистина бе попаднала във властта на онази мекушава потребност да го храни, да го обожават, да се грижи за него или просто да го обича? Как ли щеше да реагира един мъж като Джейкъб Хорнблоуър на подобен изблик на чувства?

Сигурно щеше да ѝ се изсмее. Затвори очи и си призна, че преди няколко часа и тя самата щеше да изсумти презрително.

Но сега всичко бе съвсем различно. *Или поне за мен е така*, напомни си Съни. Ако имаше достатъчно смелост, би трябвало честно да си признае, че бе започнала да се влюбва в него още в първия момент, когато го видя и застана в бойна поза.

Ала Джейкъб... Сама го бе определила като костеливо орехче. Искеше да го разчупи, да провери дали ще намери вътре мека сърцевина, способна на нежност. Това изискваше известни усилия. Но не там беше проблемът. А в търпението. Това вече бе друго.

Нищо неподозиращ докъде се бе отнесла в мислите си, той леко извъртя глава и я целуна между гърдите.

— Боже, какъв вкус — промърмори.

— Хм?

— Отново съм гладен. — Одраска кожата ѝ със зъби и се усмихна, когато усети, че сърцето ѝ пропусна един удар. — Най-много те харесвам така. — Надигна се и лениво започна да изучава лицето ѝ. — Гола и в леглото.

— Типично за един мъж. — Нарочно прокара пръст по бедрото му и забеляза как очите му веднага потъмняха. — Обаче да си призна, и аз те предпочитам в същото положение.

— Най-после постигнахме единомислие поне по един въпрос. — Размърда се и започна да изследва извивката на устните ѝ с език. — Харесвам устата ти, Сънбийм. Толкова е упорита и секси.

— Същото мога да кажа и за твоята.

— Ето че пак има пълно съгласие.

— Нов рекорд. — Захвана долната му устна със зъби. — Карай нататък по списъка, Джей Ти. Какво още ти харесва в мен?

— Твоята... — Усмивката му стана още по-широка. — Непресекваща енергия.

— Пак улучи.

Той се засмя и задълбочи целувката. Беше също така сладка и силна като първия път.

— И тялото ти — осмели се да признае. — Определено много харесвам твоето тяло.

Тя въздъхна срещу устните му.

— Пълно съгласие, Джей Ти. Ала не спирай дотук.

Вниманието му се насочи към раковината на ухото ѝ.

— Ето още едно хубаво местенце — промърмори той с пълна уста, докато и двамата не се почувстваха замаяни. — При тези обстоятелства е редно също да призна, че намирам ума ти за доста интригуващ.

— Интригуващ — повтори Съни, докато през тялото ѝ преминаваше тръпка след тръпка на удоволствие. — Интересен подбор на думи.

— В момента ми се стори по-подходящо определение от „вбесяващ“, например. И аз... — Думите му секнаха, когато забеляза на рамото ѝ няколко бледи синини. Постави пръсти върху тях, за да провери дали са от него. — Оставил съм белези по кожата ти — обяви

след малко изненадан и донякъде ужасен. Нямах да е толкова впечатлен, ако я беше наранил по време на бой. Но в леглото, докато се любеха... Това беше нещо различно. — Извинявай.

Тя извъртя глава, за да ги погледне. Нищо не бе усетила.

— Наистина ли?

Отново я погледна и видя как устните ѝ се извиват в така наречената от него „типично женска усмивка“.

— Не, всъщност изобщо не съжалявам.

— Особено при тези обстоятелства — допълни Съни.

— Точно така. — Опита се да отвърне с някоя шега, ала изведнъж усети, че няма думи. Нещо в нейната усмивка, в присвитите ѝ очи и извивката на надменната ѝ брадичка превърна мозъка му в пюре.

Но това е просто смешно, каза си, докато се взираше смаяно в нея. Абсолютна глупост. Това, което изпитвам, не може да е любов, онова неразумно чувство, което превръща мъжете в глупаци и ги кара да извършват съдбоносни постъпки. Просто я харесвам, реши Джейкъб. Става дума само за привличане, желание и страст, подправени с известна доза интерес. Но любов? А той не искаше нищо подобно. Нито разполагаше с време.

Време. Действителността го удари като с юмрук. Най-големият проблем беше времето.

Отдръпна се, за да установи някаква дистанция и да може отново да разсъждава нормално. Все така усмихната, тя уви ръце и крака около него.

— Отиваш ли някъде?

— Сигурно ти тежа.

— Така е. — С усмивка очерта устните му с езика си. Краката ѝ плавно се раздвижиха под неговите. С интерес наблюдаваше как очите му потъмняват и постепенно се замъгляват от страст. — Предлагам да направим малък експеримент.

Той разтърси глава, ала не успя да я проясни.

— Експеримент ли?

— Да. По физика. — Прокара пръст по гръбнака му. — А ти разбираш от физика, нали, Джей Ти?

Нямаше как, беше длъжен да разбира от физика.

— Доктор Хорнблоуър на вашите услуги — промърмори и зарови глава в шията ѝ.

— Е, докторе, нали имаше някакъв закон за тяло, което се намира в движение, че продължава да се движи, докато...

Дъхът му погали ухото ѝ.

— Сега ще ти го продемонстрирам.

Цялото тяло я болеше. Но никога не се бе чувствала толкова добре. С подпухнали от съня очи погледна ослепителната светлина, нахлуваща през прозореца. Беше утро. Отново утро, усети се Съни.

Не можеше да повярва, че бе прекарала в леглото част от деня и цялата нощ. И то почти без сън. Въздъхна тежко и се опита да се претърколи към края на леглото, ала се блъсна в коравото като скала тяло на Джейкъб. Спомни си, че от ранни зори той непрекъснато мърдаше. И се опитваше да я избута в края на леглото. Така че сега заемаше деветдесет процента от матрака и беше превзел всички чаршафи и одеяла. Досега не бе паднала от леглото само защото бе притисната от тежкия му крак. И от ръката му, праметната безгрижно, но в никакъв случай не любовно, през шията ѝ.

Размърда се, но пак не успя да се справи с непреодолимата съпротива на тялото му и присви очи.

— Е, няма как, приятел — промърмори си под нос. — Налага се да научиш някои елементарни правила, защото не смятам да спя на пода до края на живота си. — Хладнокръвно и без следа от любовно чувство тя го сръга с лакът в стомаха. Джейкъб промърмори някакво проклетие и успя да я избута още няколко сантиметра към края на леглото. Съни реши, че всичко бе въпрос на тактика и трябваше да опита друг начин. Прокара интимно ръка по бедрото му. — Джей Ти — прошепна и го целуна по бузата. — Скъпи...

— Хъм?

Нежно го ухапа за ухото.

— Джейкъб? Любими? — Той издаде още един нечленоразделен звук и я сграбчи за гърдите. Тя иронично повдигна вежди. Заради това движение бе изгубила още няколко скъпоценни сантиметра пространство. — Миличък? — продължи разтревожена, че всеки момент запасът ѝ от нежни думи ще секне. — Събуди се, сладурче.

Искам да направя нещо... — Леко и съблазнително докосна с устни рамото му. — Нещо, от което имам голяма нужда.

Устните му се извиха в усмивка и тогава... Съни го ухапа. Много силно.

— Оу! — Очите му бързо се отвориха. В погледа му се четеше едновременно гняв, болка и учудване. — Какво беше това, по дяволите?

— Искам си моята половина от леглото. — Доволна, тя се отпусна на възглавницата, която Джейкъб току-що бе освободил. Погледна го косо и със задоволство забеляза мрачния му израз. — Някой да ти е казал, че спиш като пън? И че крадеш одеялата на хората? — Издърпа освободената завивка и се уви с нея.

— Ти си първата, която се оплаква.

Съни само се усмихна. Беше готова да се обзаложи, че бе и последната. Той се намръщи и разтърка ухапаното място. Под очите ѝ имаше сенки. Изглеждаше толкова уязвима. Ала лекото туптене в рамото му напомни, че беше всичко друго, но не и безпомощна.

В това деликатно тяло кипеше цял вулкан от енергия. Всички резервоари на страстта, въпреки маратона, който бяха устроили, все още бяха пълни. Беше го отвела на места, за чието съществуване досега не бе подозирал. Места, в които копнееше да се завърне. Тя бе ненаситна, но и невероятно щедра. С готовност откликваше на всяко негово докосване. Същото беше вярно и за него — само един допир на ръката ѝ и желанието го изгаряше отвътре.

Сега, на ярката светлина на утрото, Съни така се бе омотала в одеялата, че се подаваше само част от косата и лицето ѝ. А Джейкъб отново я желаше.

Какво да прави с нея? И за нея? Нямахше отговор.

Как ли щеше да реагира, ако ѝ кажеше истината? Пак щеше да реши, че е неуравновесен. А ако ѝ докажеше, че е прав? Тогава заедно трябваше да се изправят пред факта, че каквото и да се бе случило между тях през последното завъртане на Земята около нейната ос, бе преходно. А той не бе готов за това.

Поне веднъж в живота си искаше да се потопи в самозаблуда. Да се преструва. В най-добрия случай разполагаха с няколко седмици. А кой по-добре от него знаеше, че времето прелита като миг? Затова реши да го използва пълноценно.

Ала как? Седна в леглото и разтри чело. Не беше честно спрямо нея. И изключително несправедливо, особено след като инстинктът му подсказваше, че ставаше въпрос за нейните чувства. Ако сега нищо не й кажеше, щеше да я заболи, когато всичко свършеше. А ако й кажеше, щеше да я заболи, преди да бе започнало. Може би това бе за предпочитане.

— Отиваш ли някъде? — попита го небрежно. Спомни си кога за последен път му беше задала същия въпрос и докъде бяха стигнали след това. Сега трябваше да измисли начин как да й обясни колко далече заминава. Тя беше интелигентна. Беше достатъчно само да изложи фактите.

— Съни.

— Да? — Прокара ръка през ръката му. Реши, че бе постъпила отвратително, стана и целуна ухапаното място.

— Може би не биваше да стигаме дотук. — Усмивката й угасна и Джейкъб разбра, че бе започнал зле.

— Да, разбирам.

— Не, не разбираш. — Ядосан на себе си, той я хвана, преди да се бе претърколила от леглото.

— Не се тревожи. — Говореше с хладен тон. — Когато непрекъснато те уволняват, свикваш с мисълта да бъдеш отхвърляна. Ако съжаляваш за това, което се случи...

— Не съжалявам. — Не й позволи да довърши изречението, като здраво я разтърси.

Очите й, в които до преди малко имаше само остра болка, се замъглиха.

— Никога повече не го прави.

— Не съжалявам за нищо — повтори Джейкъб, като се стараше да говори спокойно. — Би трябвало, но изобщо не съжалявам. Още повече, че мога да мисля само как отново да правя любов с тебе.

Тя издуха косата от очите си и си обеща да запази самообладание.

— Не зная какво искаш да кажеш.

— Нито пък аз. — Пусна я и зарови пръсти в косата си. — За мен е много важно — неочаквано призна той. Не искаше да каже точно това, ала беше самата истина. — Това, което се случи между нас, беше много важно за мен. Не очаквах да стане така, но е факт.

Ледът, в който съзнателно бе обвила сърцето си, малко се разтопи.

— Да не си разстроен от това, че беше повече от секс?

— Разстроен съм, защото беше много повече от секс. — Почувства се като истински страхливец, защото не й каза веднага, че всичко щеше да свърши много по-рано, отколкото всеки от тях би могъл да приеме. — И не зная какво да правя.

В първия момент Съни нищо не каза. Разбра, че бе ядосан на себе си. И не по-малко от нея объркан и смутен от това, което се бе случило, не, по-скоро експлодирало между двамата.

— Защо не изчакаме, докато му дойде времето?

Погледна я изненадано. Как му се искаше да повярва, че всичко бе толкова лесно и просто.

— А когато дойде време да си тръгна?

Ледът определено се бе разтопил, защото тя усети първата пронизваща болка в сърцето си.

— Тогава ще му мислим. — Внимателно подбираше думите си. — Джейкъб, и двамата не искаме да се обвързваме. Ала то се случи. И не искам от нищо да се отказвам.

— Сигурна ли си?

Вдигна ръка и го погали по бузата.

— Да. — Уплашена да не каже нещо излишно, Съни се сгуши под завивките. — Е, след като се разбрахме по този въпрос, твой ред е да приготвиш закуската. Извикай ме, когато свършиш.

Той премълча. Ако трябваше да избира дали да каже прекалено много, или прекалено малко, предпочиташе второто. Стана, навлече си дрехите и излезе от стаята.

Останала сама, тя зарови глава във възглавницата, която още пазеше неговата миризма. Въздъхна нещастно и се отпусна, за да си почине тялото й. Беше излъгала. Всеки път, когато я уволняваха от работа, изпитваше остра болка, беше нещастна и изпълнена с отвращение към себе си. А ако Джейкъб я отхвърлеше, щеше да е много по-лошо от това, да остане без работа.

Размърда се на възглавницата и се загледа в оскъдната слънчева светлина, която проникваше през прозореца. Какво щеше да прави, ако той поставеше край на връзката им? Щеше да го преодолее. Беше

длъжна да вярва в това. Но знаеше, че нямаше да може да се възстанови, докато бе жива.

Затова не трябваше да допуска да я изостави.

Важното беше да не избързва. Съни знаеше, че изисква прекалено много от хората около себе си. Прекалено много обич, внимание, търпение и доверие. Ала този път щеше да е различно. Тя щеше да бъде търпелива. И да му вярва.

Знаеше, че бе също толкова объркан като нея. Нормално, като се имаше предвид скоростта и силата, с която бе започнала тяхната връзка. След като бяха стигнали дотук за толкова кратко време, какво ли щеше да се случи през следващите седмици?

Имаха нужда от време да се опознаят, да преодолеят търканията. Няма да стане с търканията, помисли си, вперила поглед в тавана. Затова ще ни е необходимо повече от един живот. Но на нея и така ѝ харесваше.

Ала времето... То беше най-важното. Имаха нужда от време, за да свикнат с това, което се бе случило, и да приемат, че щеше да продължи и занапред.

Усмихна се. Самоувереността ѝ се завърна. И ако се наложеше, беше готова да му го набие в дебелия глава. Вече знаеше какво иска. Това беше основното. Искаше Джейкъб Т. Хорнблоуър. А ако след като той се видеше с Кал, си събереше оскъдния багаж и тръгнаше да се връща на Изток, Съни просто щеше да замине с него.

Какво бяха няколко хиляди километра? Особено за влюбените?

О, не, Джейкъб нямаше да се отърве от нея без бой. Точно тук беше силата ѝ. Щом тя го искаше, а Съни беше убедена, че е така, тогава той нямаше избор. Може би с повече късмет след петдесет или шестдесет години щеше да го пусне да си върви. Но междувременно щеше да му се наложи да се примири с нея.

— Съни! Прерових всичките ти тъпи кутии, но не мога да намеря кафето! — Тя се усмихна. Ах, сладкият глас на нейния любим прорязваше утринния въздух. Истинска музика за ушите, чуруликане на птички... — Чу ли какво казах? Не мога да намеря проклетото кафе!

Като рев на ранено магаре.

Безумно влюбена, Съни отметна купчината одеяла.

— Виж в шкафчето над печката, глупчо. Чакай, сега идвам.

ОСМА ГЛАВА

Още една седмица сред тишината на природата и Съни щеше да се побърка окончателно. Като нищо. Дори любовта не бе достатъчно спасение от тягостните часове на самота, прекъсвани само от случайните посещения на прегладняла птичка или монотонното „кап-кап“ на топящия се на покрива сняг.

Е, за разнообразие мога да слушам и как свири вятърът по върховете на дърветата. След тази мисъл тя внезапно осъзна, че с радост би сменила цялото богатство на природата за стържещите звуци на претоварено улично движение в кой да е по-голям град.

Може да съм родена в гората, мислеше си, но не съм длъжна цял живот да не излизам от нея.

Присъствието на Джейкъб определено беше голямо развлечение, при това вълнуващо. Ала дните минаваха и постепенно стана ясно, че неговите представи за добре прекарано време, както и нейните, съвсем не се покриваха с това, да си изолиран от света в дървена хижа сред снежната горска пустош. Това ѝ подейства успокояващо, но не разреши проблема със скуката.

Двамата бяха намерили добър начин да си уплътняват времето. Като непрекъснато се караха. И в леглото, и извън него. Винаги, когато две неспокойни личности са затворени в тясно пространство, между тях прелитат искри. Ала умовете им бяха не по-малко неспокойни от телата и имаха нужда от стимулиране.

Съни компенсираше бездействието със здрав сън. Прецени, че докато спи, няма как да скучае. Свикна да си поспива по всяко време на деня. А той само я чакаше да заспи, за да се измъкне навън. Под навеса беше открил истинско съкровище — въздухомобила на Кал. С него много лесно се придвижваше до кораба, за да нанесе новите данни в главния компютър.

Непрекъснато си повтаряше, че не я лъже. Просто изпълняваше задачата, заради която бе дошъл в нейното време. А дори да я лъжеше,

нямаше избор. Внушаваше си, че това, което тя не знае, нямаше как да я нарани. Поне засега.

Макар изнервен не по-малко от нея, Джейкъб установи, че непрекъснато се старее да съхранява спомени, образи, ситуации. Как Съни се събуждаше със сънени очи и капризна като дете. Как се смееше, докато слънцето грееше в косата ѝ пред къщичката от сняг, която заедно бяха изградили под боровете. Как трептеше страстта под кожата ѝ, когато се любеха пред огъня.

Всичко, свързано с нея, щеше много да му липсва. Всеки техен разговор, караница или спор. Всеки път, когато се връщаше в кораба, мислеше за това. Казваше си, че после просто ще продължи напред. А също и тя.

Съни бе написала няколко молби за кандидатстване в различни университети. Но лошото време не ѝ позволяваше да стигне до Медфърд, за да ги изпрати по пощата. През повечето време четеше, губеше на покер от него, дори си извади скициника. Когато ѝ омръзна да рисува сняг и борове, премина към скици на хижата. И накрая се зае с карикатури.

Джейкъб също много четеше, ала и той свикна да си драска в бележника със стара химикалка, която изрови в едно чекмедже. Когато тя го питаше дали се подготвя за нов експеримент, Джейкъб само издаваше нечленоразделни звуци. А когато Съни продължаваше да настоява, просто я привличаше в скута си и я караше да забрави за излишното любопитство.

Още два пъти останаха без ток и се любеха всеки път, след като се скарат, а това означаваше често.

Но когато се усети, че бе започнала да оправя леглото поради липса на по-интересно занимание, тя разбра, че ако в най-скоро време не се заемат с нещо съществено, и двамата ще попаднат в лудницата.

Заряза леглото и хукна нагоре по стълбите.

— Джей Ти!

От скука той се опитваше да построи космическа станция от карти.

— Какво?

— Хайде да отидем с колата до Портланд. — Вниманието му бе изцяло съсредоточено върху сложната конструкция. Напомняше му за купола на „Омега II“. — Джей Ти...

— Моля? — С нетрепващи пръсти добави още една карта.
— Изглежда съм закъсняла — промърмори Съни и седна откъм западната стена на космическия град. — Окончателно си се побъркал.
— Има ли още карти?
Тя въздъхна отчаяно.
— Не.
— Мислех да добавя и един мост.
— По-добре помисли дали да не се подложиш на електрошокова терапия.
— Или може би небесен пояс.
— Какво?
Усети се и млъкна, ала прибави още една карта.
— Нищо. Просто мислите ми блуждаят.
Съни изсумтя.
— Нищо чудно, при това състояние.
— Какво искаше да кажеш?
— Да се измъкнем за малко в Града на мечтите.
— А аз си мислех, че най-близкият град е Медфърд.
Тя отвори уста и отново я затвори.
— Понякога имам чувството, че идваш от друга планета.
— Планетата е същата — поправи я Джейкъб и забеляза, че част от покрива се клати. — Престани да ми дишаш върху картите.
— Джейкъб, би ли ми отделил малко от скъпоценното си време?
Чак тогава вдигна поглед и се усмихна.
— Когато се цупиш, устните ти са най-съблазнителни.
— Не се цупя. — Но усети, че бе прав, изсъска от яд и със замах събори сградата.
— Току-що причини смъртта на хиляди невинни.
— Извинявай. Искях да убия само един човек. — Отчаяно го сграбчи за пуловера. — Джей Ти, ако в най-скоро време не се измъкна от тази хижа, ще започна да се катеря по стените.
— А ще можеш ли?
— Почакай малко и сам ще се убедиш. — Наведе се и каза, като натъртваше на всяка дума: — Искам в Портланд. Искам хора, коли, ресторанти.
— Кога тръгваш?
Съни изпуфтя и отново се отпусна на мястото си.

— Изобщо не слушаш какво ти говоря.

— Напротив. Винаги те слушам най-внимателно. Кога тръгваш?

— Преди седмица. Веднага. Ще се приготвя за десет минути.

Тя бързо скочи на крака. Той въздъхна нещастно, като погледна разрушената космическа станция, ала също се изправи.

— Ами снегът?

— От три дни не е валило. Освен това нали имаме ленд роувъра. Ако се доберем някак до шосе номер пет, смятай, че сме у дома.

При мисълта да се измъкне от хижата, за малко да забрави за най-важното.

— А ако междуременно Кал се върне?

Съни направо танцуваше от нетърпение.

— Очаквам ги най-рано след две седмици. И нали живеят тук, няма да ни избягат. — Без да се замисля, стъпи върху картите му. — Джей Ти, помисли малко. Наистина ли искаш една зряла жена да се превърне пред очите ти в буйно побъркана?

— Защо не? — Хвана я за талията и я привлече към себе си. — Обичам, когато буйстваш.

— Тогава те чака голямо удоволствие.

— Отдавна съм готов. — Притисна я към пода.

Тя започна да се съпротивлява, но не за дълго.

— Заминавам — обяви, докато разкопчаваше трикотажната си пола.

— Добре.

— Говоря сериозно.

— Разбрах. — Вдигна памучната бяла блуза над главата ѝ.

Съни сви рамене, ала не издържа и се усмихна. Бързо се предаде и му помогна да си свали пуловера.

— Ти също заминаваш.

— Веднага щом спреш да буйстваш — обеща той и притисна устни към нейните.

Тя хвърли пътната чанта на задната седалка на ленд роувъра. Беше се забавила само колкото да си вземе четка за зъби, гребен, любимата си тениска, пижама и червило.

— Ако се наложи да спрем по пътя — обясни просто.

— Защо ще ни се налага?

— Не зная за колко време ще се измъкнем от планината. — Седна на шофьорското място. — След това остават само пет часа път. — Остават пет часа. Губеха по пет часа, за да стигнат от единия до другия край на щата. През последните дни почти беше забравил колко бяха различни нещата през двадесети век. Съни го гледаше с блеснали очи и весела усмивка. — Готов ли си?

— Да.

За малко да зяпне от изненада, когато забеляза как тя завъртя малко ключе и моторът се запали. Усещаше вибрациите през пода на колата. Само няколко дребни приспособления, помисли разсеяно, и дори това архаично возило ще се движи гладко и безшумно.

Джейкъб за малко да го сподели с нея, когато ленд роувърът изрева и подскочи, като разпръскваше сняг във всички посоки.

— Всичко е наред!

— Сигурна ли си?

— Тази кола кара като танк — обяви щастливо Съни, докато се отдалечаваха с подскоци от хижата.

— Личи си. — Стегна се при мисълта колко беше нелепо да загуби живота си или някой крайник точно сега, когато бе осъществил пътуване със скоростта на светлината. — Надявам се, знаеш как се управлява това нещо.

— Естествено, че зная. Учила съм се да шофирам на джип. — Едва успяха да изпъплят нагоре по склона, където снегът се бе разтопил до състояние на гладка хлъзгава каша. Джейкъб прецени височината и широчината на дърветата, в които всеки момент можеха да се разбият. Помоли се мислено тя да намери начин да ги заобиколи. — Малко си позеленял — усмихна се Съни, докато се издигаха, а след това отново се спускаха, придвижвайки се хаотично, но сигурно напред. — За пръв път ли се качваш в роувър?

Помисли си за своя личен транспорт ЗВВ, земя-въздух-вода. Движеше се безшумно и бързо като комета.

— Като се замисля, май да.

— Тогава си подложен на сериозно изпитание. Ленд роувърът се стовари тежко върху следващите камъни, скрити под снега.

— Вярно е.

Пробиваха си път през преспите. Той започна да се отпуска. По всичко личеше, че тя знае как да се оправя с тази машина. Независимо каква беше. След двадесетина минути климатикът прегря и започна тихо да бръмчи.

— Какво ще кажеш за малко музика?

Това вече бе истинска изненада.

— Добре — съгласи се предпазливо.

— Ти отговаряш.

— За какво?

— За музиката. — Съни внимателно насочи колата надолу по склона. — Пусни радиото.

Точно в този момент пред погледа му се изправи огромно дърво. Прецени, че при тази скорост и посока до удара оставаха не повече от трийсет секунди.

— Забравихме го в хижата.

— Имам предвид радиото в колата, Джей Ти. — Размина се с дървото на петнайсет, най-много на двадесет сантиметра. — Намери някоя приятна станция.

Тя пусна за секунда волана и посочи към таблото пред него. Той започна да го разглежда с присвити очи. Реши да си опита късмета и завъртя някакво копче.

— Работи по-добре, ако първо го включиш, а след това търсиш станция.

Изруга през зъби и натисна съседното копче. Веднага беше възнаграден с оглушителен взрив на поп музика. Намали звука и се зае да намери по-подходяща станция. Отначало се спря на някаква инструментална мелодия, ала тъй като стържещият звук на цигулките предизвика изтръпване на зъбите му, реши да я смени. Но преди това погледна въпросително Съни.

— Ако това ти харесва, налага се да преразгледаме отношенията си.

Звукът ту се появяваше, ту изчезваше, докато местеше стрелката. Накрая си хареса мелодично рок парче, не много по-различно от тези, които пускаха през неговата епоха.

— Добър избор. — Тя се обърна и се усмихна. — Кой ти е любимият музикант?

— Моцарт — отвърна бързо, защото отчасти отговаряше на истината, а и защото знаеше, че бе безопасно да го спомене.

— Значи много ще си допаднете с майка ми. Когато бяхме малки, тя обичаше да тъче черги под звуците на неговия Концерт за кларинет в до минор. — Без да обръща внимание на силния звук на радиото, изтананика няколко такта. — Обичам го заради чистотата на звука, обясняваше ни тя. Мама винаги си е падала по чистите неща — без примеси, без консерванти.

— Как запазвахте храната без консерванти?

— И аз това се чудя. Какво е животът без консерванти?

— А татко обикновено превключваше на Боб Дилън. — Съни се засмя. Макар и да не си призна, ала се успокои, когато излязоха на първия почистен от снега участък. — Един от най-ранните ми спомени е как той плеви градината с коса до раменете, а от портативния грамофон се разнася продрания глас на Дилън. „Хей, където и да сте, елате да се хванем за ръце“. Само по панталон клош — говоря за татко, не за Дилън — и герданче от мъниста. — Джейкъб се натъжи, като си представи собствения си баща, облечен в спретнати дрехи за работа в градината, синя риза и син панталон, косата му грижливо прибрана под кепе с козирка, как подрязва любимите си рози и спокойно слуша Брамс по уокмена си. Представи си и майка си, седнала под сенчесто дърво в някой мързелив неделен следобед, как чете роман, докато те двамата с Кал играят бейзбол и се карат. — Мисля, че ще ти хареса.

Унесен в спомените си, Джейкъб я погледна стреснато.

— Моля?

— Баща ми — повтори тя. — Мисля, че ще ти хареса.

Внезапно се вбеси. Не бе трудно да пресметне колко бе две и две.

— Родителите ти живеят в Портланд, нали?

— Да. На два̀сет минути от апартамента ми. — Въздъхна тихо и щастливо, когато излязоха на шосе номер пет и се насочиха на север. — Много ще се радват да се запознаете. Най-после да видят поне един представител на обвитото в мистерия семейство на Кал. — Веселата ѝ усмивка се стопи, когато забеляза израза му. Здравно вкопчи пръсти във волана, но не от яд, а от отчаяние. — Да се запознаеш с родителите ми не означава обвързване за цял живот.

Гласът ѝ беше станал суров и хладен. Ако не беше толкова зает със собствените си проблеми, той може би щеше да усети болката ѝ.

— Защо не ме предупреди, че ще се срещаме с родителите ти? — Истината бе, че нито искаше да се запознава с тях, нито да си ги представя като човешки същества.

— Защото не сметнах, че е необходимо. — Кракът ѝ започна нервно да потропва. — Вече разбрах, че твоята представа за семейство доста се различава от моята, ала не мога да си представя, че ще се прибера в града и няма да им се обадя.

В гърлото му се надигна горчива буца.

— Нямах представа колко държа на семейството си.

— Така ли? — бързо и нервно вдигна рамене Съни. — Нека си спомним само, че не виждаш нищо лошо в това, да не се срещнеш с някои членове на семейството за доста продължителен период от време. Но това си е твоя работа — срязва го, преди да бе успял да възрази. — И определено не си длъжен да дойдеш у нашите. — Пръстите ѝ забарабаниха в такт с крака. — Дори няма да те споменавам пред тях.

Джейкъб прояви достатъчно предпазливост и нищо не каза. В противен случай рискуваше да изтърси нещо излишно и после да дава обяснения.

Тя нищо не знаеше за чувствата му. За нея всичко бе толкова лесно. За да се види с близките си, беше достатъчно да скочи в това смешно превозно средство и да излезе на така наречената магистрала. Благодарение на съвременните средства за комуникация можеше да разговаря с тях от разстояние. Дори да се намираше на другия край на планетата, технологиите на двадесети век осигуряваха някаква връзка.

Какво знаеше Съни за истинската раздяла, за това, колко бе мъчително да загубиш част от себе си. Интересно, как щеше да се почувства, ако неочаквано разбереше, че никога повече няма да види сестра си?

Тогава надали щеше да е толкова нафукана. През следващия час Джейкъб се забавляваше да наблюдава останалите коли на шосето. Комично тромави, бавни и неефикасни до абсурд. И радостно си тровят въздуха. Тези хора никого не уважават, помисли си. Нито себе си, нито ресурсите си, нито следващите поколения.

А в същото време тя си мислеше колко е безчувствен. Той си представи какво щеше да стане, ако влезеше с небрежна походка в някоя научна лаборатория — интересно как изглеждаха лабораториите

през тази епоха? — и им демонстрира какво означава истинско превозно средство.

Сигурно щяха да му принесат в жертва агне и да го провъзгласят за бог.

Облегна се назад и кръстоса ръце пред гърдите си. Нека сами стигнат дотам. В момента най-големият му проблем бе как да оцелее при ледения студ, който излъчваше Съни.

Стресна се, когато се изкачиха на някаква рампа. Не беше внимавал в пътя, но имаше чувството, че не са пътували пет часа.

— Какво правиш?

— Ще взема нещо за хапване и ще заредя колата. — Произнесе думите рязко, без да го поглежда.

Обзета от справедлив гняв, тя спря пред бензиностанцията и слезе от колата, като силно затръшна вратата. Взе маркуча за самообслужване, мърморейки под нос.

Беше забравила за пещерния му манталитет. Очевидно си бе въобразил, че му готви капан. *Искам да се запознаеш с родителите ми. Какво ще кажеш и за един годеж?* Идеше ѝ да изскърца със зъби. Беше направо обидно.

Може и да беше влюбена в него, при това искрено се надяваше, че бе взаимно, но не бе оказвала върху него никакъв натиск. Нито тръпнеше от желание да го види как пада на колене и я моли да се омъжи за него.

Ако си бе въобразил, че смята да го хвърли в краката на родителите си като плячка, заловена с цел брак, очакваше го голямо разочарование. Нещастен кретен.

Джейкъб поседя малко в колата, след което реши да се поразтъпче. И да се огледа наоколо.

Значи това беше станция за зареждане на автомобилите им. Съни пъкна единия край на някакъв маркуч в малко отделение отстрани на ленд роувъра. По изражението ѝ си личеше, че никак не ѝ е приятно да стои на студа и да държи грозния маркуч. Зад нея помпата, помпата за бензин, уточни той мислено, пощракваше бодро и на таблото се сменяха цифри. Усещаше се силна миризма на гориво.

След малко пристигнаха и други коли. Някои шофьори останаха в колите и изчакаха да се приближи мъжът със синята шапка и да

извърши същата процедура като Съни. Други постъпиха като нея, ала също трепереха от студ.

Забеляза жена, която оправяше шапките и шаловете на трима малчугани, застанали пред някаква сграда встрани от пътя. Децата спореха и хленчеха, а тя ги дърпаше за ръцете. Джейкъб се усмихна. Е, поне това не се беше променило през вековете.

По шосето непрекъснато минаваха коли. Той сбърчи недоволно нос, когато го лъхна силна миризма на изгорели газове. Мина огромен камион и въздухът се раздвижи.

Имаше много сгради. Някои високи, други — ниски, но всички тясно прилепени една до друга, като че се страхуваха да не остане празно място. Според него това беше градоустройствен стил, лишен от въображение. Малко по-надолу на улицата забеляза нещо, което го накара да изпита внезапна носталгия по дома. Две високи златни арки. *Поне малко цивилизация*, помисли си и се усмихна на Съни.

Тя не отвърна на усмивката му.

Без да му обръща внимание, завинти капачката на резервоара и окачи маркуча. Независимо че бе наказан с мълчание, Джейкъб реши да не се извинява за нещо, за което очевидно сама си беше виновна. Въпреки това я последва в сградата, очарован от цветните опаковки на шоколадовите вафли и бонбони, редиците с безалкохолни напитки и натрапващата се миризма на нафта.

Когато Съни извади книжни пари, за да плати, той едва устоя на изкушението да протегне ръка и да ги докосне. За всеки случай прибра ръце в джобовете си. Мъжът с шапката докосна с изцапаните си пръсти клавишите на някакъв апарат. В черното прозорче светнаха червени цифри. После мъжът взе парите и върна на Съни няколко плоски метални кръгчета.

Джейкъб си спомни, че и това бяха пари. Наричаха се „монети“. Беше разочарован, когато тя ги пусна в чантата си, преди да ги бе видял отблизо. Чудеше се как да я помоли да му даде няколко мостри.

Жената, която бе видял преди малко, влезе с децата в помещението и веднага стана много шумно. И тримата едновременно се хвърлиха към стелажите с бонбони.

— Само по едно пакетче — обяви строго жената. — Иначе веднага си тръгваме. — Докато говореше, започна да бърка в чантата си.

Децата, облечени с топли палта и с шапки на главите, веднага се скараха от кои бонбони да вземат, а караницата естествено завърши с бой. Най-малката госпожица падна на дупето си и започна да плаче. Джейкъб машинално се наведе да ѝ помогне и ѝ подаде смачкания бонбон. Долната ѝ устничка трепереше, големите сини очи се наляха със сълзи.

— Те винаги се блъскат — изплака момиченцето.

— Скоро и ти ще станеш голяма — успокои я Джейкъб. — Тогава няма да могат да те блъскат.

— Извинявайте. — Жената въздъхна и вдигна дъщеря си на ръце. — Пътуването беше много продължително и те са уморени. Скоти, наказан си през следващите петнайсет километра.

Когато се обърна, Джейкъб забеляза, че момиченцето му се усмихва. А също и Съни.

— Да не си решила отново да ми проговориш? — попита я, докато вървяха към колата.

— Не. — Сложи си ръкавиците и се настани на шофьорското място. Щеше да ѝ е по-лесно да продължи да му се сърди, ако не беше се държал толкова мило с детето. — Не съм тригодишна госпожица, за да се поддавам толкова лесно на чара ти.

— Предлагам да си поговорим на някоя по-неутрална тема.

Тя запали мотора.

— Ние с теб нямаме неутрални теми. — С тези думи го довърши. Той отново се потопи в мълчание, а Съни навлезе в уличното движение. Но когато мина под златните арки, идеше му да я разцелува. Тя мина покрай табела с надпис „Храна за из път“ и спря пред табло, на което бяха изброени всички вкусотиини, които предлагаше заведението. — Какво искаш?

За малко да каже: „Макгалактичен бургер и голяма порция лазерни пръстени“, ала не ги видя в менюто. И отново остави съдбата си ръцете ѝ.

— Двойна порция от същото, което поръчаш за себе си. — Не издържа и леко подръпна кичурче коса на тила ѝ. Съни възмутено го отблъсна. Каза нещо в интеркома, изчака да чуе отговора и се нареди в редицата от чакащи коли. След това се обърна към него:

— Предлагам да ядем, без да спираме, за да не губим време.

Придвижиха се напред с няколко сантиметра.

— Защо? Бързаме ли за някъде?

— Мразя да си губя времето.

Джейкъб също, ала не знаеше още колко време щяха да прекарат заедно.

— Съни? — Никаква реакция. — Обичам те.

Кракът ѝ се плъзна по педала. Но с другия веднага натисна спирачката, когато ленд роувърът потегли. Колата заподскача на място, а тя се извърна към него с отворена от изненада уста.

— Моля?

— Казах, че те обичам. — Оказа се, че не било чак толкова страшно. Дори се почувства много по-добре. Направо прекрасно. — А защо да не хапнем на открито?

— О... — Съни усети, че оглупява. Впери нетрепващ поглед в задното стъкло на колата отпред. Оттам ѝ се усмихваше плюшена котка. Отзад се чу подканващо изсвирване на клаксон и тя притеснено завъртя ключа на запалването. Окончателно объркана, как да е успя да спре пред момчето от заведението.

— Само това ли можа да измислиш? — В гласа му прозвуча обида и нескрито раздражение, когато се обърна към него и премигна. — Просто „О“?

— Аз... Не зная какво да...

— Общо дванайсет долара и седемдесет и пет цента — извика момчето през прозореца на колата и ѝ подаде бял хартиен плик.

— Моля? — не разбра Съни.

— Дванайсет и седемдесет и пет. Хайде, мадам, не се бавете.

— Извинете. — Тя взе плика и го тръсна в скута на Джейкъб. Той изруга от изненада, а Съни извади двайсетдоларова банкнота и я подаде на момчето. Без да чака рестото, насочи колата към първото свободно място за паркиране и спря.

— Защо не вни...

— Извинявай — срязва го Съни. И тъй като се почувства като глупачка, реши да си го изкара на него. — Ти си виновен за всичко, защото ми се обясняваш в любов точно когато сме се наредили на опашка в заведение за бързо хранене. Какво очакваш? Да ти се хвърля на врата, докато обяснявам как предпочитам туршията?

— Да му се не види, никога не зная какво ще ми сервираш. — Джейкъб извади от плика хамбургер, увит във фолио, и ѝ го подхвърли.

— Аз ли? — Тя разви сандвича и отхапа голяма хапка. Ала стомахът отново я присви. — Аз ли те сервирам изненада след изненада? Ти започна пръв, Хорнблоуър. Първо непрекъснато се заяждаш, после най-неочаквано съобщаваш, че ме обичаш, а накрая ме замеряш с чийзбургер.

— О, млъкни и си яж сандвича. — Натика в ръката ѝ картонена чашка. По-добре да си бе отхапал езика, вместо да ѝ се обяснява в любов. Какво го беше прихванало? Сигурно бе от бензиновите изпарения. Нито един нормален мъж не би се влюбил в толкова проклета жена. А той, Джейкъб, което изобщо не бе нейна заслуга, все още беше с всичкия си.

— Само преди няколко минути ме умоляваше да ти проговоря — напомни му Съни и смукна кола през сламката.

— Никога и за нищо не съм те молил.

Тогава тя обърна към него замъглените си очи.

— Не съм поискала, не си ме молил.

Идеше му да я удуши, защото това беше самата истина.

— Нали уж щяхме да ядем, без да спираме?

— Размислих — заяви Съни безгрижно. Цялата трепереше отвътре и не бе сигурна, че бе в състояние да кара по права линия. Но за нищо на света не би го признала. Тъй като нямаше достатъчно място, за да го ритне, тя му обърна гръб и се загледа през прозореца.

Дъвчеше механично и го прокленаше, че ѝ бе развалил удоволствието от храната.

Да вземе да ѝ се обясни в любов на опашка за хамбургери! Какво възпитание, каква деликатност! Забарабани с пръсти по волана и потисна една въздишка. А от друга страна, колко беше мил и сладък.

Предпазливо го погледна с крайчеца на окоето си. Профилът му беше суров, очите — твърди като стомана. Много пъти го беше виждала ядосан, ала сега беше различно. Имаше нещо невероятно трогателно в обиденото му мълчание. След двайсет години с усмивка щяха да си спомнят кога и къде ѝ беше казал вълшебните думички за пръв път.

Изкатери се на колене върху седалката и го прегърна. Той зяпна от изненада и подскочи, когато в скута му се изля ледена течност от чашата ѝ.

— Дяволите да го вземат, Съни, заля ме с колата си!

Понечи да се изправи, но замръзна на място, когато устните ѝ се притиснаха към неговите. Усети напирания ѝ смях. Спирачката пречеше, ала все пак се опита да я привлече по-близо.

— Сериозно ли го каза? — попита го тя и изтърси остатъка от сандвича си от седалката.

Но Джейкъб не падаше лесно по гръб.

— Кое?

— Онова, което каза преди малко, на опашката.

Нарочно я сложи да седне върху мокрото петно на панталона си.

— На каква опашка?

Въздухът излезе от устата ѝ със съскане, ала Съни беше решила да се държи мило и обви ръце около врата му.

— Каза, че ме обичаш. Вярно ли е?

— Може и да съм го казал. Не помня. — Премести ръце нагоре под палтото ѝ, но бе принуден да се задоволи само с трикото на бузата ѝ. — Сигурно съм се чудел как да поведе разговор.

Тя прехапа устна.

— Давам ти последен шанс, Хорнблоуър. Сериозно ли го каза?

— Да. — Господ да им е на помощ. — Защо, пак ли търсиш повод за скандал?

— Не. — Опря бузата си до неговата. — Изобщо не искам да се караме. Поне засега. — Отново въздъхна мъчително. — Просто се уплаших.

— Значи сме двама. И аз бях уплашен.

Целуна го по врата и се отмести.

— И още по-страшно ще става. Защото и аз те обичам.

Той вече го знаеше, и все пак... Не бе подготвен да види израза на очите ѝ и движението на устните ѝ, докато произнасяше точно тези думи, както не бе подготвен да се справи със силата на чувствата, които внезапно го заляха. Цял водопад от чувства. Едва успя да изплува от него и притисна устни към нейните.

Ала все не успяваше да я притисне достатъчно близо до себе си. Не виждаше нищо странно в това, че се прегръщаха на някакъв паркинг в близост до оживена магистрала, и то посред бял ден. Истинското чудо бе, че той се намираще тук и сега, и че я бе намерил, въпреки вековете, което ги разделяха.

Съни не можеше да отиде в неговото време. Както Джейкъб не можеше да остане в нейното. Въпреки това, в този малък отрязък от пространство и време, те бяха заедно.

А времето продължаваше да тече.

— Просто не зная какво ще стане с нас — промърмори. Сигурно имаше някакво решение, някакво уравнение или теория. Но кой компютър би се справил с анализ на данни, чисто емоционални по същество?

— Нали се разбрахме, че един ден и за това ще помислим, помниш ли? — Тя се облегна назад и се усмихна. — Има време. — Прегърна го, без да забелязва тревогата в очите му. — И като си говорим за време, трябва да ти напомня, че до Портланд има най-малко два часа път.

— Много е — простена той.

Съни се засмя и се завъртя на седалката.

— И аз си помислих същото.

Изведе бавно колата от паркинга и потегли, като внимателно оглеждаше пътя. Усмихна се доволно, когато забеляза знак за мотел.

— Предлагам да се отбием за кратка почивка. — Грабна си чантата и отиде на администрацията.

Този път използва пластмасова кредитна карта — нещо, което му беше значително по-добре познато. Без излишни въпроси администраторът ѝ подаде ключ.

— С колко време разполагаме? — попита Джейкъб и я прегърна през раменете.

Тя го погледна през рамо.

— Може да е само крайпътен мотел — заяви обидено, като се насочи към врата, на която имаше цифрата „9“, — ала е част от реномирана хотелска верига и не дават стаи на час. Така че... — завъртя ключа и отключи вратата — разполагаме с останалата част от деня. А ако искаме, можем да останем и през нощта.

— Искаме, разбира се. — Сграбчи я веднага щом отвори. След това я завъртя и с гръб затвори вратата. А тъй като ръцете му бяха заети, Съни се протегна и сложи за по-сигурно и веригата.

— Джей Ти... Чакай малко.

— Защо?

— Искам първо да дръпнем завесите. — С една ръка той започна да шари по стената, търсейки копчето, а с другата смъкваше палтото ѝ. — Какво правиш?

— Търся бутона за завесите.

Тя се засмя и се сгуши във врата му.

— Срецу трийсет и пет долара на нощ се очаква да ги дръпнеш с ръка. — Измъкна се от ръцете му и му показва как се прави. — Много бих искала да видя мотелите, с които си свикнал.

Стаята потъна в полумрак. Остана само една ярка резка там, където се събираха завесите. А Съни стоеше точно там и светлината се виждаше като огнен меч зад гърба ѝ. Подейства му като магия.

— Има един много хубав хотел в Мейн. — Свали якето, което му беше дала назаем, и се залови с ботушите си. — Построен е на скала, издадена над морето, и имаш чувството, че стеите висят между въздуха и водата. Вълните се разбиват от всички страни — в пода, в стените. А прозорците... — Как да ѝ го обясни? — Те са направени от специален материал, така че се вижда цялото пространство до хоризонта, но не и останалата част от хотела. Имаш чувството, че извън стаята ти няма нищо, освен скали и океан. Във всеки апартамент има огромна вана, а водата благоухае на парфюм. — Развълнува се при този спомен. Представи си, че отново е там, с нея. — Мислено можеш да си поръчаш каквато искаш музика. По същия начин, ако искаш лунна светлина или дъжд, достатъчно е само да докоснеш копчето. Леглата са просторни, меки и гъвкави, така че когато мъжът се протегне към жената, има чувството, че лети към нея. Докато си там, времето спира, ала само ако сам го пожелаеш. Тя въздъхна от вълнение.

— Не е вярно. Измисляш си.

Джейкъб поклати глава.

— Стига да можех, веднага бих те завел там.

— Аз имам развито въображение — съобщи Съни, докато той ѝ сваляше палтото. Потръпна при допира на пръстите му. — Искаш ли да си представим, че сме там? Само не мога да приема лунната светлина.

Той се усмихна, повали я на леглото и започна да ѝ събува ботушите.

— А какво предпочиташ?

— Гръмотевици. — Гласът ѝ трепна, когато пръстите му се спуснаха към глезена ѝ. — И мълнии. Точно това чувствам, когато ме докосваш.

В него забушува буря. В очите ѝ видя отразена нейната сила. Тя се надигна и тялото ѝ се плъзна под неговото. Сантиметър след сантиметър, мъчително бавно. Преди да успее да овладее устните ѝ, Съни ги бе притиснала, горещи и тръпнещи, към врата му. Намери пулсираща вена и се възпламени. За да го усети още по-близо, вдигна пуловера над главата му и го пусна върху купчината дрехи на пода.

С нечленоразделен звук на задоволство прокара устни по гърдите му, като поглъщаше познатото ухание на кожата му. Мека, нежна кожа, като сън. Стегнати мускули. Неговият аромат, земен и мъжествен, ѝ доставяше неописуема радост.

Наистина имаше гръмотевица. Усети я, когато намери с устни мястото, където туптеше сърцето му. Туптеше за нея. Имаше и мълния. Появи се като взрив от светлина в очите му.

Джейкъб се изненада, че още можеше да стои прав. Това, което тя правеше с него, предизвикваше замайване и копнеж. Тези дълги и нежни пръсти, които толкова добре познаваха тялото му. И всеки път го изумяваха, откривайки нови и неизследвани тайни места.

А устата ѝ... Сграбчи я за раменете, когато устните ѝ започнаха дългото си пътуване по гърдите му, по трептящите мускули на корема му. Езикът ѝ оставяше влажна следа. И през цялото време в съзнанието му отекваше гърленият ѝ смях.

Пръстите ѝ се преместиха към ципа на джинсите и памучната материя бавно се смъкна от кръста му. Заля го вълна на задоволство.

Времето не стоеше неподвижно. Тръгна в обратна посока, докато той не се почувства примитивен като мъжете, които сами са ковали своите оръжия от камък. Изруга и я привлече към себе си, а устата му изгори нейната — цялата огън и сила.

В следващия момент тялото ѝ се оказа на леглото под неговото, напрегнато като пружина. Дъхът ѝ се изтръгна със сила от белите дробове, докато ръцете му бясно препускаха по тялото ѝ. Беше само негова. Говореше ѝ нещо, но силният рев на бурята в главата му не позволяваше да разбере собствените си думи. Окончателно загубил контрол над себе си, Джейкъб дръпна блузата ѝ и копчетата се

разхвърчаха. Обезумели от копнеж да я докоснат, пръстите му проникнаха под памучната яка и я разкъсаха.

Съни извика името му — беше прикована към леглото и ужасена от силата, която бе изтръгнала от него. В следващия миг започна да се бори за глътка въздух, докато я заля първата вълна на удоволствието. Ала този път не се чувстваше безпомощна.

Енергично се изви към него и го обви с крака така, че двамата почти коленичиха на леглото. Гърди до гърди, бедра до бедра. С отметната назад глава му позволи да превземе устата ѝ със своята, доставяща и получаваща удоволствие.

Като обезумял той задържа джинсите ѝ. Тя плъзна ръце по лепкавата му кожа, за да го притисне към себе си. Тогава усети, че цялото му тяло вибрира от желание с неподозирана мощ, за което дори Съни не знаеше, че крие в себе си.

Накъсано прошепна името му, но Джейкъб вече бе проникнал в нея, като я изпълваше и възпламеняваше. Усети коравите му мускули, когато я притисна към себе си, и се остави на страстта.

Движеше се все по-бързо и по-дълбоко, а тя се издигаше вълна след вълна. Изви се назад, примамвайки устата му да я последва. Усещанията се напластяваха едно върху друго, докато накрая се превърнаха във вихрен лабиринт от светлини, цветове и звуци. Когато я отметна назад и впи тялото си в нейното, Съни не бе в състояние да определи къде свършваше тя и къде започваше той. А и беше без значение.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Съни отключи апартамента, без да обръща внимание на тихото проскърцване на съседната врата. Госпожа Моргенстърн пак изгаряше от любопитство да види кой влиза или излиза на етажа.

Съни беше избрала апартамент на третия етаж, въпреки капризите на асансьора и шумните съседи, защото той предлагаше нещо, което би могло да се определи като балкон. На малкото пространство се побираше само един стол, но ако го наместеше малко накриво и си вдигнеше краката на парапета, можеше да се наслаждава на приятен изглед към парка.

А за нея това бе достатъчно.

— Ето, че сме у дома — обяви, изненадана от носталгията, която я обзе при вида на познатата обстановка.

Джейкъб влезе след нея. През тясната врата на терасата вдясно проникваше ярка слънчева светлина. На стените бяха окачени снимки, графики, картини с масло, плакати. Дори в жилището си тя предпочиташе да не е сама.

Възглавнички в ярки цветове бяха струпани върху ниско, изтърбушено канапе с избеляла дамаска. Пред него имаше масичка, затрупана със списания, книги и писма, някои отворени, други — не. В ъгъла бе изправена висока ваза със сухи цветя.

В противоположния край на стаята имаше още една маса, която той веднага определи като произведение на изкуството от по-ранен век. Всичко беше покрито с тънък слой прах, включително балетните пантофки, няколкото сини панделки и счупения чайник. В дървена кутия имаше колекция от грамофонни плочи, а на висока поставка — порцеланов папагал, чиито ярки пера сияеха на слънцето.

— Много интересно.

— Това е моят дом. Поне през повечето време. — Подаде му книжния плик с бисквити и безалкохолни напитки, които бяха купили по пътя. — Би ли ги оставил в кухнята? Искам да проверя телефонния секретар.

— Добре. Как да стигна до кухнята?

— Оттук — посочи тя към малко коридорче и изчезна зад някаква врата.

В кухнята Джейкъб отново занемя. Този път не бе впечатлен от уредите. Почти бе свикнал с тях. Заинтригуваха го чайниците.

Те бяха навсякъде, на всяко свободно местенце, като се започне с трите полочки на стената и се стигне до хладилника. Чайници във всички цветове на дъгата и с различни форми, от най-елегантни до най-громави и тумбести.

Никога не би допуснал, че Съни може да колекционира някакви предмети. Беше прекалено подвижна и безпокойна, за да си губи времето с подобни занимания. Странно, ала се трогна при мисълта, че бе способна на толкова сантиментална проява.

Изпълнен с любопитство, започна да разглежда един от чайниците — шарено произведение от края на двайсети век. Трудно би могло да бъде определено като изкуство. Чайникът беше нисък и тумбест, изработен от порцелан с ниско качество. На капака му имаше нещо като релефна птичка, по цялата повърхност бяха изрисувани големи грозни маргарити. Според Джейкъб това не беше предмет, достоен за вниманието на сериозен колекционер.

Остави го и продължи да разглежда.

Откри, че сините ленти бяха награди. По плуване, фехтовка, езда. Изглежда Съни цял живот се бе лутала между многобройните си таланти. Някои картини на стената бяха подписани с нейното име. Повечето представляваха изгледи от градове или претъпкани с хора плажове. Досети се, че сигурно сама беше правила и повечето снимки.

Във всички произведения си личеше ярък талант, точен поглед и остър ум. Сигурно, когато вземеше решение точно с какво иска да се занимава, бързо щеше да пожъне голям успех. И отново си помисли, че колкото и да бе странно, но я предпочиташе такава — разпиляна, експериментираща, търсеца нови области на познанието. Изобщо не искаше да я променя.

Ала тя го бе променила. Колкото да не искаше да признае, но откакто бяха заедно, той бе променил някои от основните си възгледи. Оказа се, например, че може да се задоволи с един човек. Компромисите не бяха непременно отстъпление. Да обичаш не

означаваше да загубиш част от себе си, а да спечелиш, при това много повече.

И най-важното, беше го накарала да се замисли как ще прекара останалата част от живота си без нея.

Обърна се и тръгна към спалнята.

Намери я застанала в тясно помещение, което той в първия момент помисли за дрешник. После видя леглото и разбра, че това бе спалнята. Стаята беше най-много три на три метра и отново нямаше и сантиметър свободно място. Видя още книги, плюшен мечок с оранжева риза, зимни кънки. На стената бяха кръстосани като саби ски за бягане.

На тоалетката бяха наредени множество шишенца и кутийки, разноцветни и излъчващи различни ухания. Забеляза и снимка на семейството ѝ.

Не успя да я разгледа по-внимателно, защото Съни стоеше до леглото гола до кръста. Беше свалила пуловера му, който ѝ даде, след като в хотела беше разкъсал блузата ѝ. Сега тя слушаше апарата, който явно служеше едновременно за радио, будилник и телефонен секретар, и търсеше в гардероба някаква връхна дреха.

— Здравсти, кукло. — От апарата се разнесе игрив и изключително мъжествен глас. Джейкъб на секундата го намрази. — Пит се обажда. Нали вече не ми се сърдиш? Хайде, Съни, забрави за случилото се, о кей? Обади се да те заведе на танци. Липсва ми сладката ти муцунка.

Съни презрително изсумтя и посегна към топъл блузон.

— Кой е този Пит?

— Олеле! — изпищя тя и постави ръка на голите си гърди. — Изкара ми акъла.

— Кой е Пит? — заплашително повтори той.

— Един познат. — Навлече си блузона през главата. — Надявах се да донесеш нещо безалкохолно. — Седна на леглото, за да си свали ботушите.

— Съни. — Този път гласът беше спокоен и женствен. — Получихме картичка от Либи и Кал. Обади се кога смяташ да се прибереш в града.

— Това е майка ми — обясни тя, докато си смъкваше чорапите. Усмихна се и му подаде пуловера. — Можеш да си го вземеш. Повече

не ми трябва.

С объркани чувства Джейкъб свали якето. Отдолу беше гол. Докато се преобличаше, секретарят включи следващото съобщение.

— Хей, Съни, Марко е. Къде изчезна, сладурано, мътните те взели? Цяла седмица не мога да те открия. Като се върнеш, дрънни един телефон. — След това се чу звук на сочна целувка и отново сигнал „свободно“.

— Какъв е този Марко? — попита Джейкъб с ледено спокойствие.

— Също познат. — Изглежда го смаяно, когато се приближи към нея и грубо я изправи на крака.

— И колко са общо?

— Съобщенията?

— Мъжете.

— Съни... Боб е. Чудех се дали си съгласна да...

Тя решително изключи апарата.

— Не съм ги броила — каза спокойно. — Искаш ли да сравним кой колко връзки е имал, преди да се запознаем. Джей Ти?

Не отговори, защото усети колко глупаво се държи. Пусна я и се отдалечи в другия край на стаята.

Ревност. Изпълваше го като сапунен мехур, който всеки момент ще се пръсне. Той мразеше такива неща. Не беше някой мухльо, ала поне вярваше, че е достатъчно интелигентен. Животът на Съни не започваше от момента, в който го бе срещнала. Жена като нея, красива, ярка и чаровна, без съмнение привличаше мъжете. И то много мъже. Ако имаше възможност, с удоволствие би ги убил един по един за това, че се осмеляваха да докосват неговата жена.

Негова, но не за дълго.

Изруга и рязко се извърна. Тя го наблюдаваше от вратата.

— Пак ли ще се караме?

Прониза го болка. За това, което имаше в момента, ала нямаше да има в бъдеще.

— Не.

— Добре.

— Не искам никой да се приближава до теб — неочаквано заяви той.

— Не се дръж като кретен.

С три крачки стигна до нея.

— Говоря сериозно.

Съни си издърпа ръцете от неговите и го изгледа унищожително.

— И аз. Дяволите да те вземат, мислиш ли, че след теб мога да погледна друг мъж?

— Ако не... — Изведнъж проумя думите ѝ и замълча. Вдигна ръце и отстъпи назад. Тя направи крачка напред.

— Ако какво? Внимавай, момче. Зле ти се пише, ако си въобразяваш, че можеш да ми заповядваш какво да правя. Не съм длъжна да...

— Вярно е, не си длъжна. — Прекъсна тирадата ѝ и я хвана за китките. Не е твоя, напомни си отново. Постепенно трябваше да свикне с тази мисъл. — Зная, че се държа тъпо. Сигурно защото никога досега не съм бил влюбен.

Войнственият блясък в очите ѝ угасна.

— И аз. Поне не по този начин.

— Да, точно така. Не и по този начин. — Поднесе пръстите ѝ към устните си. — Само те моля да преразгледаш отношенията си с останалите мъже, съгласна ли си?

Досмеша я от сериозното му изражение.

— Разбира се. Слушай, в кухнята ще намериш нещо за хапване. Телевизорът е в спалнята, стереото — също. Ще се върна след час-два.

— Къде отиваш?

Съни си обу чифт маратонки, които отдавна бяха приготвени за изхвърляне.

— При нашите. А ако си в настроение, после можем да хапнем навън и да отидем да потанцуваме.

— Съни... — Хвана я за ръката, докато си обличаше палтото. — Искам да дойда с теб.

Погледна го изпитателно и сериозно.

— Не си длъжен да го правиш, Джейкъб. Наистина.

— Зная. Но искам да дойда.

Тя го целуна по бузата.

— Сложи си якето.

Уилям Стоун тръгна бос към входната врата на елегантния си дом в стил късна английска готика. Пуловерът висеше на дългото му мършаво тяло. Коленете на джинсите му бяха протрити до дупка, ала той все отказваше да ги изхвърли. В едната си ръка държеше мобилен телефон, в другата здраво стискаше банан.

— Слушай, Престън, държа новата рекламна кампания да е по-скромна. Без танцуващи чаени торбички, хеви метъл и говорещи плюшени мечета. — Изсумтя недоволно, точно когато отваряше вратата. — Да, същото се отнася за зайчета, танцуващи валс. За Бога, искам... — В този момент забеляза дъщеря си и широко се усмихна. — Сам се оправяй, Престън — нареди и изключи телефона. — Здравей, моме. — Разпери ръце и Съни скочи в прегръдката му.

Тя го млясна шумно по бузата и грабна банана.

— Говориш като истински финансов магнат.

Уилям направи гримаса в посока на апарата. Притесняваше се, когато го наричаха така.

— Аз само... — Замълча, защото забеляза на прага Джейкъб. Замисли се за името му. Съни често водеше у тях момчета — приятели и колеги. Уилям не можеше да си представи, че неговото момиченце може да има и любовници. Този му изглеждаше смътно познат, но не си спомняше как се казва.

— Запознай се с Джей Ти... — обяви Съни, отхапвайки от банана. Беше прегърнала баща си през кръста.

Приличат си като две капки вода, помисли Джейкъб, доволен, че си спомни този старинен израз. Същият цвят на косата и очите, същата костна структура, същият откровен и преценяващ поглед. Реши да поеме инициативата в свои ръце. Пристъпи напред и подаде ръка.

— Приятно ми е, господин Стоун.

И тъй като с едната си ръка държеше дъщеря си за талията с вид на собственик, който няма намерение да я пусне скоро, Уилям пъкна телефона в задния джоб на джинсите си и чак тогава разтърси ръката на Джейкъб.

— Хорнблоуър — завърши Съни представянето, като искрено се забавляваше. — Джейкъб Хорнблоуър, братът на Кал.

— Без майтап? — Ръкостискането стана още по-ентузиазно, усмивката — по-любезна. — Е, много се радвам да се запознаем. Вече

започнахме да се тревожим, че Кал е измислил семейството си. Хайде, влизайте. Каро е тук някъде.

Пусна ръката на Джейкъб, ала не и Съни, докато ги превеждаше от фоайето в дневната. Джейкъб бе впечатлен от смелото съчетание на ярки и пастелни тонове. А също и от елегантната обстановка. Изчистена, неподдаваща се на капризите на модата елегантност.

Кристални вази, красиви старинни предмети и — Джейкъб чак сега осъзна какво вижда пред себе си — впечатляващите тъкани на Керълайн Стоун. Изненада се, когато забеляза нейните шедьоври, окачени на стените, но искрено се стресна, когато видя, че една от творбите ѝ спокойно бе просната на пода и очевидно се използваше като най-обикновена черга.

— Разполагайте се удобно — покани ги Уилям и, без да се смущава, стъпи върху безценното произведение на изкуството. — Какво ще кажете за едно питие?

— Не, благодаря. — Отмести невярващ поглед към кичестото лимонено дърво до прозореца. Баща му отглеждаше същия сорт.

— Непременно трябва да пийнеш един чай. — Съни го потупа предупредително по ръката. — Ако откажеш, ще нанесеш на татко смъртна обида.

— Разбира се. — Вдигна поглед и забеляза, че Уилям го наблюдава замислено с присвити очи.

Телефонът в задния джоб на Уилям пак започна да звъни. Той не му обърна внимание. Съни забеляза познатия блясък в очите на баща си и тъй като предпочиташе да отложи засега обичайния разпит, подаде му обелката от банана и обяви:

— Татко, и аз бих изпила един чай. Какво ще кажете за „Източен екстаз“?

— Чудесно. Сега ще отида да приготвя.

Уилям бързо излезе, а телефонът в джоба му продължаваше да звъни.

Съни се изсмя и отново хвана Джейкъб за ръката.

— Може би трябваше да те предупредя — Замълча и с интерес наклони глава настрани. С отворена уста Джейкъб зяпаше — нямаше по-подходящо определение за израза му, — едно от паната на майка ѝ. — Джей Ти? Чуваш ли какво ти говоря?

— Да. Какво?

— Искам да те предупредя, че баща ми обича навсякъде да си пъха носа. Като се върне, ще започне да ти задава купища въпроси. Някои от тях ще са доста лични. Просто си е такъв.

— Добре. — Не устоя и стана. Приблужи се до стената и докосна кървавочервените цветове на тъканта.

— Красиво е, нали?

— Да, много.

Съни се изправи и застана до него.

— Напоследък майка ми стана доста популярна.

Доста популярна беше меко казано за Керълайн Стоун. Нейните творби се пазеха зад стъклените витрини на музеите. Изучаваха се и се копираха от студенти по история на изкуството в цялата разумна Вселена. А сега той стоеше в нейния хол и докосваше с пръст едно от изящните ѝ произведения.

— В началото е продавала тъкани одеяла, за да има с какво да си купят храна.

— Това е само мит.

— Моля?

— Нищо. — Отпусна ръка и я пъхна в джоба си. За пръв път, откакто бе напуснал кораба, се почувства истински объркан. Беше учил за тези хора по учебните дискове. Те бяха исторически личности. А той се намираше тук, в дома им. Беше влюбен в тяхната дъщеря. Как бе възможно да обича жена, живяла и починала много преди да бъде роден?

Изпита истински ужас, а много мразеше това чувство. Обърна се и я хвана за ръцете. Бяха толкова живи, силни и топли.

— Съни?

— Какво се е случило? — Разтревожи се, когато видя колко бе преbledнял, а тъмнозелените му очи се открояваха на лицето му. — Какво има?

Джейкъб само завъртя глава. Нищо не можеше да каже. Нито знаеше с кои думи да ѝ обясни. Вместо това сведе устни към нейните и се остави на тяхната топлина и ухание да прогонят страховете му.

— Обичам те.

— Зная. — Трогната от копнежа в гласа му, вдигна ръка и го погали по бузата. За пръв път изпитваше потребност да успокоява, да

утешава някого. — И двамата имаме нужда от време, докато свикнем с чувствата си.

— Добър ден.

Отдръпнаха се един от друг и се обърнаха по посока на гласа. Беше Керълайн, застанала на вратата. Тъмната ѝ права коса свободно се спускаше по раменете. На ушите ѝ висяха обеци с мъниста. Кротка усмивка осветяваше красивото ѝ лице с големи, учудени очи. Беше облечена с мъжка риза, елегантен памучен панталон и мокасини, обшити с мъниста. На ръце държеше бебе, което се смееше радостно.

— Мамо! — Съни се втурна и прегърна едновременно жената и детето. Беше по-висока от Керълайн, затова се наведе да я целуне също така звучно, както баща си. Засмя се, грабна бебето на ръце и започна да го върти из стаята. — Здравсти, Сам! Как си? О, колко си пораснал!

— Защото има апетита на сестра си — изтъкна Керълайн.

Съни се засмя и сложи кикотещото се бебе на коляно.

— Джей Ти, това са майка ми Керълайн и брат ми, принц Самюъл.

— Джей Ти? — С опитно око на художник Керълайн вече бе уловила семейната прилика и бе направила връзката. — Сигурно сте братът на Кал?

— Да. — Чувството на нереалност отново се върна, докато пресичаше стаята. Вместо да му подаде ръка, тя го целуна топло.

— Най-последно да се запознаем с някой от близките на Кал. Той толкова се гордее с вас.

— Нима? — В тона му се промъкна сдържано неодобрение.

Керълайн го усети, ала се направи, че нищо не е чула.

— Да. С родителите си ли сте тук?

— Не. Те не успяха да дойдат.

— Жалко. — В очите ѝ проблесна кратко, но искрено разочарование. — Е, надявам се един ден всички да се съберем заедно. А къде е Уил? — обърна се тя към Съни.

— Прави чай.

— Естествено. Моля ви, седнете. Вие бяхте астрофизик, нали?

— Да, точно така. — Джейкъб седна на дивана, Керълайн Стоун — срещу него, а Съни с бебето се настани направо на пода.

— В момента Джей Ти се занимава с пътуване във времето.

— Пътуване във времето? — Керълайн се усмихна и кръстоса елегантните си крака. — Уил ще се побърка от радост, като разбере. Макар в момента да се интересува повече от паралелните светове.

— А какво стана с теорията за прераждането?

— О, продължава да я изучава усърдно. Убеден е, че в миналия си живот е участвал в първия Континентален конгрес.

— Революционно настроен, както винаги. — Съни погъделичка брат си по коремчето и се усмихна на Джейкъб. — Баща ми обича да се занимава с дискуссионни проблеми, за да може после да спори върху тях. О, вижте! Сам пълзи!

— Да, това е едно от последните му постижения. — Със смесено чувство на гордост и изненада, Керълайн се загледа как нейният пухкав син с кръгла главичка енергично се премества по килима. — Уил му е направил поне стотина видеозаписа.

— Хванах ви. Пак за мене клюкарствате — обади се той от вратата, тикайки пред себе си масичка за чай на колелца. — С ужас си спомням как, преди да се усетим, Съни премина от пълзене към ходене, а почти веднага след това — към тичане.

— А ти я снима със старата ни кинокамера. — Керълайн стана, прескочи сина си и целуна Уил, след което се зае да му помага с чая.

— И така... — В кухнята Уил бе успял да си състави списък на най-неотложните въпроси. — Откога си в Портланд, Джей Ти?

— Пристигнахме днес следобед — обясни Джейкъб и пое чашата си.

— Сигурно си търсил Кал и случайно си попаднал на Съни?

— Точно така. — Не можеше да свикне с мисълта, че пие „Билково блаженство“ с човека, който го е изобретил. — Той ми даде... — За малко да каже „координатите“. — Указания как да стигна до хижата.

— Хижата? — Чашата с чая не успя да измине целия път до устните на Уил. — Искат да кажеш, че си бил в хижата? Със Съни?

— Миналата седмица ни сполетя ужасна снежна буря.

Съни спокойно постави ръка на коляното на баща си.

— За два дни останахме без ток.

— Заедно?

Тя едва се удържа да не прихне.

— Трудно е да останеш без ток поотделно с някой в толкова малко пространство като хижата.

Керълайн се забавляваше, като наблюдаваше как синът ѝ пълзи по краката на Джейкъб.

— Жалко, че изпусна Кал и Либи. Надявам се да изчакаш, докато се върнат.

Бебето започне да дъвче подгъва на панталона му. Джейкъб остави чашата си и вдигна Сам на ръце.

— Непременно ще ги изчакам.

— Къде? — побърза да уточни Уилям.

Съни заби пръсти в коляното му.

— Знаеш ли, че Джей Ти експериментира пътуване във времето?

— Пътуване във времето? — Любопитството поведе безмилостна борба с бащинските чувства. Бащинският дълг победи. — И колко време прекарахте двамата сами в планината?

Джейкъб остави Сам да подъвче показалеца му.

— Около две седмици.

— Наистина ли? — Присви очи и постави собственически ръка на рамото на Съни. — Предполагам, само снегът ти е попречил да намериш по-подходящо място, където да отседнеш.

Съни вдигна очи от досада. Керълайн въздъхна. Джейкъб погали светлата пухкава косичка на Сам.

— В хижата ми беше много добре.

— Не се и съмнявам. — Уилям се наведе напред и изохка от болка, когато пръстите на Съни отново се впиха в тънкия плат на протритите му джинси.

— Джей Ти, а знаеш ли, че майка ми е пристанала на баща ми — с удоволствие произнесе тази дума, — когато е била само на шестнайсет?

— На седемнайсет — поправи я Уилям.

— Ненавършени — обади се и Керълайн, докато отпиваше от чая си.

Той ѝ отправи възмутен поглед.

— Е, без два месеца. Тогавя беше съвсем различно.

— Естествено — съгласи се Съни.

— Такива бяха времената — промърмори Уилям. — Това бяха шейсетте години.

Съни го целуна по ощипаното коляно.

— Което обяснява всичко.

— Не си била там и не знаеш. Освен това нямаше да избягаме, ако бащата на Каро не ни се бъркаше за всичко и не беше такъв досадник.

— Напълно си прав... — Съни невинно затрепка с мигли. — Няма нищо по-досадно от баща, който навсякъде си пъха носа, включително там, където не му е работата.

Той я хвана с два пръста за носа и го стисна.

— Внимавай какво приказваш.

Тя само се усмихна.

— Я по-добре си признай, дядо продължава ли да не ти говори?

— Почти.

— Говорят си само докато подскачат заедно около Сам — отново се обади Керълайн. — Покрай бебето баща ми почти ни прости, че не му дадохме възможност да разглези Либи и Съни, когато бяха малки. Джей Ти, искаш ли да взема Сам?

— Не, добре сме си двамата. — Сам се кикотеше весело и си играеше с пръстите му, като ги захапваше един по един. — Много прилича на теб — промърмори Джейкъб на Съни.

Тя се усмихна. Беше й приятно да го гледа как си играе с бебето.

— Дано.

Уилям забарабани с пръсти по облегалката на креслото. Изглежда братята Хорнблоуър притежаваха чар, който въздействаше на неговите дъщери. Започваше да свиква с мисълта, че Кал може би беше достоен за Либи. Ала за този още нямаше мнение.

— Значи си учен, така ли? — Уилям се отнасяше с голямо уважение към учените, но не можеше да приеме спокойно факта, че един от тях му отмъкваше дъщерята. И то след като бе живял с нея сума ти време в собствената му къща. При това без ток.

— Да.

Проклетникът не е от най-приказливите, помисли Уилям, ала не се отказа да задълбочи разпита.

— И се занимаваш с астрофизика?

— Точно така.

— Къде си учил?

— След малко ще поискаш да ти покаже студентската си книжка и удостоверение за средния си успех — недоволно промърмори Съни.

— Млъкни — плесна я Уилям по главата. — Знаеш ли, винаги съм се интересувал от космоса. — Усмивката му неволно стана по-дружелюбна. — Затова те разпитвам толкова.

Джейкъб реши, че ако това бяха правилата на играта, той щеше да ги приеме.

— Завърших право в Принстън.

— Право? — изненада се Съни. — Нищо не спомена за право.

— Не си ме питала. — Отмести поглед към нея, след което отново го прикова към баща ѝ. — Отначало започнах да се занимавам с физика като хоби.

— Доста необичайно — отбеляза Уилям.

— Така е — усмихна се Джейкъб. — Също като отглеждането на билки.

Уилям се засмя доволно.

— А що се отнася до пътуването във времето...

— Дай му малко почивка, Уил — посъветва го Керълайн. — После можеш да продължиш да го печеш на бавен огън. Време е да се сменят пелените на Сам.

— А сега е мой ред. — Уилям разгъна дългите си крака. Отиде до Джейкъб и се разтопи, когато бебето протегна към него пухкавите си ръчички. — Ела, момчето ми. Пийни си още чай — обърна се към Джейкъб. — После пак ще си говорим за твоите експерименти.

— И аз ще дойда. — Съни се надигна от пода. — Искам да видя новите играчки на Сам.

— Само да видиш какво влакче си имаме... — започна да описва баща ѝ, докато излизаха от стаята.

— Уил обича да си въобразява, че играчките са за Сам — усмихна се Керълайн и стана да налее на Джейкъб още чай. — Не му се сърди много.

— За какво?

— За методите на испанската инквизиция. — Върна се на мястото си и седна на облегалката на креслото. Много напомняше за Съни. — Всъщност днес е направо тактичен, като се има предвид на какво бе подложен горкият Кал.

— Очевидно брат ми се е представил добре.

— Ние много го обикнахме. Уилям много се надяваше да го въведе в бизнеса. Но, както сигурно знаеш, Кал предпочита да лети.

— Винаги е искал само това.

— Отдалече се вижда. И с Либи беше така, от малка знаеше точно какво иска. При Съни е много по-трудно. Понякога дори ми се струва, че е прекалено енергична и интелигентна, за да се задоволи само с едно нещо. Ала ти сигурно я разбираш по-добре. — Забеляза въпросителния му поглед и обясни. — Изминал си пътя от правото в Принстън до астрофизиката. Това е доста голямо отклонение.

Джейкъб си спомни колко кратко се бе колебал на кое от двете професионални поприща да се спре и сви рамене.

— Някои хора имат нужда от повече време, за да вземат решение.

— И най-често се хвърлят презглава във всяко начинание, а после се парят. Поне при Съни е така.

Джейкъб си помисли, че тя бе по-прикрита от съпруга си и нямаше да успее лесно да я заблуди.

— Тя е най-прекрасната жена, която познавам.

Влюбен е в нея, помисли Керълайн. Това не го прави щастлив, но я обича.

— Съни е като шарена черга, изтъкана от ярки цветове. Някои нишки са невероятно силни и трайни. Други — изключително нежни. Съчетанието е наистина възхитително. Ала всяко произведение на изкуството има нужда от обич, не само от възхищение. — Вдигна предупредително ръце. — Тя много ще ми се разсърди, ако разбере как говоря за нея.

Очите му неволно се отместиха към живите цветове на тъканото пано на стената.

— Особено ако чуе думата „нежност“.

— Така е. — Керълайн изпита облекчение. Значи той добре познаваше малката ѝ дъщеря и я разбираше. — Сигурно ще ти се стори старомодно, но ние двамата с Уил искаме само тя да е щастлива.

— Никак не е старомодно. — На тръгване майка му беше казала същото за Кал.

Керълайн въздъхна и се извърна към паното, от което Джейкъб не сваляше поглед.

— Това е една от по-старите ми работи. Изтъках я, когато бях бременна със Съни. Продадох почти всичко, което бях изработила през

онзи период. Но сама не зная защo си запазих това пано.

— Много е красиво.

Тя се надигна и импулсивно я свали от стената. Пръстите ѝ бързо пробягаха по грапавата тъкан. Спомни си как седеше пред ръчно изработения стан и наблюдаваше играта на слънчевите лъчи, докато избираше съчетанието на цветовете. Уил беше в градината, Либи спеше на одеяло на тревата, а в утробата ѝ растеше още едно дете. Споменът ѝ се стори още по-красив поради изминалите години.

— Искам да ти я подаря.

Нямаше да е толкова поразен, ако му беше предложила Рембранд или О'Кийф.

— Не мога да я приема.

— Защо?

— Защото това е безценно произведение на изкуството.

Думите му я накараха искрено да се засмее.

— О, това е задължение на моя агент да поставя цени върху работите ми. В повечето случаи те са смешно високи. Няма да ми е приятно, ако моите тъкани живеят само в художествени галерии или музеи. — Сгъна чергата. — Предпочитам да доставят удоволствие на хората от моето семейство. — Тъй като Джейкъб нищо не каза, Керълайн поясни. — Дъщеря ми прие името на брат ти. Значи сме роднини.

Той не искаше да се чувстват близки. Предпочиташе да запази дистанцията и да мисли за Керълайн и Уилям Стоун като за исторически фигури. Но без да се усети, протегна ръка и взе чергата.

— Благодаря.

Детската стая бе боядисана в светлозелено. Старинното детско креватче от ковано желязо бе наметнато с одеялце в пастелни тонове, изтъкано лично от Керълайн. Навсякъде бяха натрупани играчки, към някои от които Сам щеше да прояви интерес след много години. Имаше десетки плюшени животни от слончета до традиционните мечета.

Съни взе едно от тях и изчака баща ѝ да сложи Сам на масата за смяна на пелените.

— Станал си сантиментален.

— Да не си забравила как се наказват непослушните момичета?
— тихо попита Уилям, докато сваляше ританките на Сам.

— Вече съм голяма да ме сложиш на стол и да не ми позволяваш да стана, докато не се извиня.

Баща ѝ бързо я изгледа.

— Хич не си въобразявай, че си голяма.

— Татко... — Тя въздъхна и остави мечето. — Откакто навърших тринайсет години, ти подлагаш на безмилостен разпит всяко същество от мъжки пол, което доведе у дома.

— Искам да зная с кого общува дъщеря ми. В това няма нищо лошо.

— Няма, ала не ми харесва начина, по който го правиш.

Сам гукаше и риташе с крачета, докато Уил му сваляше памперса. После го почисти и сложи пудра. Обожаваше миризмата на бебешка пудра.

— На тази възраст и ти беше много добро дете.

— Да, спомням си. — Стана и облегна лакът на рамото му. Колкото и да се бунтуваше, не можеше да не го обича. — Представям си как ще тормозиш момичетата, които ще ти води Сам.

— Разбира се, че ще ги тормозя. Аз съм за равенството на половете. — Уил никак не беше наивен. — Да не искаш да повярвам, че двамата с Джей Ти сте прекарвали няколко платонични дни в хижата?

— Не.

— И през ум не ми е минавало. — Закопча чистия памперс на сина си. Помисли си колко бе прост животът на родителите, когато трябва да се тревожат само да не свършат бебешките пелени в аптеката или за прорязването на поредното зъбче. — Съни, познаваш този човек само от няколко седмици.

Тя си прехапа езика, за да не каже нещо излишно.

— Да разбирам ли, че вече не вярваш в свободната любов?

— Сексуалната революция отдавна свърши. — Уил закопча ританките на бебето и се изправи. — И за това си има няколко много сериозни причини.

Съни протегна напред ръка.

— Преди да си започнал да ги изброяваш, искам да те предупредя, че напълно споделям твоите възгледи.

Това донякъде го успокои. Тя никога не лъжеше.

— Добре. Значи се разбрахме.

— За това, че безразборните сексуални връзки не са нито морални, нито благоразумни от физическа гледна точка? Абсолютно си прав. Винаги съм мислила така.

— Радвам се да го чуя. — Уилям забеляза, че очите на Сам се залепват за сън и внимателно го сложи в креватчето. Преди това отмести няколко плюшени животни, за да освободи място.

— Но не твърдя, че съм девствена.

Уил премигна притеснено — мразеше да се държи като лицемерен пуритан, и въздъхна.

— Подозирах го.

— Да седна ли на стола, докато се извиня?

Устните му трепнаха в усмивка.

— Не вярвам да ни помогне много в този случай. Имам вяра в способността ти да преценяваш хората, Сънбийм.

Баща ѝ беше просто трогателен. Хвана лицето му с двете си ръце и го целуна.

— Ала предпочиташ сам да се убедиш дали случайно не съм сбъркала.

— Естествено. — Уил се засмя и я потупа отзад. — Това е едно от предимствата на четиридесетгодишните.

— Ти никога няма да станеш на четиридесет години. — Тя за малко да се усмихне. — Татко, мога също да ти призная, че и преди съм била с мъж.

— Нали не говориш за онзи мазен червей, Карл Помине?

Съни направи физиономия.

— Имай ми повече доверие. И не ме прекъсвай, говоря сериозно. Когато съм с някого, това означава, че го харесвам, че между нас съществува взаимно уважение и отговорност. Нали вие ме научихте на това, ти и мама.

— Значи искаш да кажеш, че няма смисъл да се тревожа за отношенията ти с Джей Ти?

— Не, напротив. Можеш да се тревожиш колкото искаш. Искам само да ти кажа, че не го харесвам...

— Е, тогава няма...

— ... А го обичам...

Внимателно я погледна право в очите. Като всеки мъж, цял живот страстно влюбен в една жена, той добре познаваше признаците. Крайно време бе да си признае, че ги бе забелязал на лицето на дъщеря си от първия момент, в който бе престъпила прага на дома му този следобед.

— И?

— Какво „и“? — на свой ред запитва Съни.

— Какво ще правиш оттук нататък?

— Ще се омъжа за него. — Самата тя толкова се изненада от думите си, че се засмя. — Той още не знае, защото току-що го реших. И когато си тръгне на Изток, смятам да замина с него.

— А ако не те иска?

Съни гордо вдигна брадичка.

— Ще се примири.

— Явно проблемът е, че прекалено приличаш на мен.

Прегърна го през врата и зарови лице в яката му.

— Не искам да живея далече от вас. Но най-много от всичко искам да бъда с него.

— Ако това ще те направи щастлива. — Уил я отмести от себе си. — Пусто да опустее, само да е посмял да не те направи щастлива.

— Няма да му оставя възможност да избира.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Ще се позабавляваме. — Съни навлезе в тесния паркинг под ярката табела с надпис „Клуб Рандеву“.

Джейкъб с опасение погледна примигващите цветни светлини и тя го потупа по ръката.

— Имай ми доверие, приятел. И двамата имаме нужда от малко разтоварване.

— Щом казваш.

— Казвам го. Освен това искам да проверя как си с танците. Ако не се справиш, веднага те зарязвам, за да не си губя после времето. — Засмя се, когато той я дръпна за ухото. — Освен това си ми длъжник.

— От къде на къде?

Съни смъкна огледалцето за обратно виждане и критично се огледа. Извади от чантичката си ярко червило и започна да го нанася върху устните си.

— Ако не се бях сетила да измисля подходящо извинение, сега щеше да вечеряш с родителите ми.

— Защо не? Аз много ги харесвам.

Трогната, тя се наведе и го млясна по бузата. Червилото остави кървава следа. Съни наплюнчи пръст и енергично започна да го трие.

— Да му се не види, направи ме на клоун.

— Чакай малко — помоли го, когато Джейкъб се дръпна назад. — Почти свърших. — Доволна от резултата, прибра червилото в чантата си. — Разбрах, че хареса родителите ми. Аз също си ги харесвам. Ала в дома на Уил и Каро никога няма да хапнеш нещо свястно. — Наведе се и понижи глас. — Майка ми сама готви.

Джейкъб се предаде и я погали по бузата.

— В този щат това да не е престъпление?

— Не, но тя готви неща от сорта на „фондю“.

— Ох. — След като се опита да си представи какво може да означава това, той установи, че определено предпочита пикантната

мексиканска кухня, която бяха опитали преди малко. — Изглежда наистина съм ти задължен.

— И то до гроб — скромно се съгласи Съни. Отвори вратата и едва се промъкна през тясното пространство, което ги отделяше от съседната кола. Цветните светлини танцуваха по тялото ѝ и тя изглеждаше още по-вълнуваща и екзотична. — След две седмици, прекарани в лоното на природата, мисля, че и двамата имаме право да се насладим на малко музика на живо — колкото по-силна, толкова по-добре, — на стълпотворение от хора, на въздух, хубавичко отровен от цигарен дим.

— Да, бе, истински рай. — Той също едва се измъкна от другата врата. — Съни, притеснява ме това, че ти непрекъснато разменяш от парите си.

Тя въпросително вдигна вежди, донякъде учудена, донякъде развеселена от израза, който бе използвал.

— Пари се разменят, когато си в чужбина. В момента аз просто харча.

— Както и да го наричаш, ала аз нямам свои средства и не мога да участвам в разходите.

Колко жалко, помисли си Съни, че толкова интелигентен и отдаден на науката човек получава ниска заплата.

— Не се притеснявай. — Тя самата бе започнала да си брои стотинките едва откакто се бе отделила от родителите си. Дотогава не ѝ се бе налагало да се ограничава. — Когато дойда във Филадельфия, ти ще поемеш всичко.

— По-късно ще говорим за това. — Тъй като държеше да отклони разговора в друга посока, веднага намери подходящата тема. — Искан да попитам, как се казва това, с което си облечена?

— Това? — Погледна тясната къса червена рокля от кожа, която си беше сложила под зимното палто. — Секси тоалет — отвърна и навлажни устните си. — А ти как би го нарекъл?

— Предлагам и за това да си поговорим по-късно.

Съни го хвана подръка и двамата стъпиха на изронения тротоар. Тясното парче кожа се оказа лоша защита от пронизващия вятър, но ѝ беше приятно да си облече нещо различно от джинсите. Дори само заради погледа на Джейкъб, който често се спираше на откритите ѝ крака.

Забравиха за студа, когато отвориха вратата и отвътре ги блъсна вълна от силна музика и сгорещени тела.

— Ах, тази цивилизация...

Той видя затъмнено помещение, което от време на време се осветяваше от проблясъци на цветни светлини. Музиката, както тя бе обещала, беше много силна — пулсиращи звуци на бас китари и пронизващи извивки на саксофон. Усещаше се миризма на цигари, алкохол, пот и парфюм. И над целия този шум се извисяваха весели гласове и смях.

Докато Джейкъб се оглеждаше, Съни предаде връхните дрехи на гардероба и прибра номерчето в чантата си.

Тя отново се оказа права. Той наистина имаше нужда да види и изпита атмосферата на дискотеката. Не само като стимулатор след продължителната изолация и заради анонимната тълпа, но и за да придобие лично впечатление от начините на общуване през двадесети век.

Оказа се, че точно тук нямаше голяма разлика в сравнение с неговото време. Когато решат да се забавляват, хората винаги се събират заедно. И имат нужда от музика, смях, храна и алкохол. Смяната на епохите не оказваше голямо влияние на тези толкова простички и естествени потребности.

— Хайде, ела. — Съни го задърпа към дъното на помещението, където на две нива бяха наредени масички. Барът се намираше на долното ниво. Ала зад плота стоеше не синтетичен робот, а мъж от плът и кръв, който приготвяше напитките и раздаваше някакви купички с храна, която се яде с пръсти. Посетителите се тълпяха отпред, тясно притиснати един до друг.

На второто ниво имаше полукръгла сцена, на която свиреха музикантите. Джейкъб преброи осем души в неописуемо облекло, които държаха инструменти и яростно изтръгваха от тях пронизителни звуци, които изригваха от високи кутии, поставени от двете страни на сцената.

Отпред на малка правоъгълна платформа десетки тела, крака, ръце и глави се тресяха като обезумели в ритъма на музиката. Той се загледа в дрехите и установи, че нямаше определен стандарт. Тесни панталони или шалвари, дълги и къси поли, ярки цветове и чисто черни дрехи. Жените носеха ниски обувки или като Съни бяха с тънки

високи токчета отзад. Сигурно трябваше да означава, че искат да бъдат по-високи. Но постигаха и много приятен страничен ефект — краката им изглеждаха страхотно.

Постави висока оценка на непринудения стил и индивидуалния вкус на посетителите. Между неговата епоха и тази в историята на човечеството имаше период, когато на мода са били униформите. Много кратък, помисли си Джейкъб, ала трябва да е бил адски скучен.

Докато стоеше и наблюдаваше танцуващите, сервитьорки в къси полички пъргаво обслужваха гостите на заведението, като ловко балансираха таблите и записваха поръчките, без да спират.

Помисли си, че обслужването беше бавно и неефикасно, но интересно. Много по-лесно бе да натиснеш съответните бутони на таблото за сервиране и след секунди да си получиш поръчката от енергичен дроид. Ала така бе някак по-непринудено.

Без да пуска ръката му, тя го поведе нагоре по извитите стълби и се огледа за свободна маса.

— Забравих, че е събота вечер — извика му в ухото. — По това време тук винаги е истинска лудница.

— Защо?

— Нали всички ходят на среща в събота — засмя се Съни и го успокои. — Не се притеснявай, все ще намерим нещо. — Временно престана да се оглежда и се усмихна. — Как ти се струва дискотеката?

Той вдигна ръка и докосна трите топчета, които се полюляваха на нежните ѝ уши.

— Харесва ми.

— „Мародерите“ са страхотни. Говоря за състава. — Махна с ръка към саксофониста, който изпълняваше сложна солова мелодия. — В момента са на върха.

— На втората платформа — поправи я Джейкъб.

— Не, имах предвид... Няма значение. — Някой я блъсна и тя веднага се възползва от удобната възможност да прегърне Джейкъб през врата. — Всъщност това ни е първата среща.

Без да обръща внимание на околните, той я целуна.

— И как се справям засега?

— Невероятно.

Джейкъб реши, че това означава „добре“ и отново я целуна. Доволната ѝ въздишка предизвика у него верижна реакция.

— Можем да си стоим така цял живот — на свой ред извика право в ухото ѝ. — Никой не ни забелязва.

— Обаче е адски горещо — въздъхна отново Съни. — Можем само да...

— Съни! — Някой я прихвана през кръста, завъртя я и звучно я целуна по устата. — Маце, ама ти си се върнала!

— Марко, ти ли си?

— По-точно това, което е останало от мен. Откакто те няма, направо се поболях. — Прегърна я приятелски през раменете. — Къде се губиш?

— В планината. — Усмихна се, доволна, че го вижда. Беше мършав, естествен и безобиден. Въпреки страстната целувка, още преди години двамата се бяха разбрали да не си развалят хубавото приятелство със секс. — Какво ново в големия свят?

— Притиска ме жестока конкуренция, скъпа. Нали знаеш, при нас действа законът на джунглата. — Погледът му се плъзна зад гърба ѝ и чак тогава забеляза две пронизващи зелени очи, които се опитваха да го изгорят жив. — Ах... Кой е този?

— Джей Ти... — Съни постави ръка на рамото на Джейкъб. — Запознай се с Марко, старо приятелче от покера. Марко, никога недей да играеш с Джей Ти. Истински убиец е.

Марко и сам се бе досетил.

— Приятно ми е... — Обаче не се осмели да подаде ръка, защото държеше на целостта ѝ.

— И на мен. — Джейкъб го изгледа преценяващо. Ако отново си позволише да целуне Съни, лесно щеше да прекърши мършавия му врат.

— Джей Ти случайно се оказа брат на зет ми, мъжа на Либи.

— Колко е малък светът.

Джейкъб изобщо не трепна.

— Много по-малък, отколкото си представяш.

— Сигурно. — Ако носеше вратовръзка, Марко сигурно щеше да разхлаби възела. Но тъй като яката му вече бе разкопчана, не знаеше как да се освободи от чувството, че се задушаваше. — Слушайте, искате ли маса?

— Много.

— Няколко приятели сме се събрали там, отзад. Ако искате, елате при нас.

— Добре. — Съни погледна Джейкъб. — Искаш ли да се качим?

— Разбира се. — Дразнеше се от собственото си поведение. Ревността бе чисто емоционална, а не рационална реакция. Загледа се в дългите крака на Съни. Ала напълно оправдана. Мъжете може и да търпяха развитие в много отношения, но винаги щяха да си пазят територията.

Когато стигнаха до масата, на която седяха пет-шест души, оказа се, че повечето познаваха Съни. Тъй като не можа да чуе имената на хората, които се представиха, Джейкъб само кимна и седна на стола си.

— Аз черпя — обяви Марко, когато най-последно привлече вниманието на сервитьорката. — От същото — каза ѝ той. — Чаша шардоне за дамата и... — погледна въпросително към Джейкъб.

— Бира. Благодаря.

— Няма нищо. Днес продадох три коли.

— Браво. — Съни се приведе напред и извиси глас, за да надвика музиката. — Марко се занимава с препродажба на коли.

Джейкъб не можа точно да си го представи как става.

— Честито — каза, защото това му се стори най-безопасния коментар.

— Добре се справих. Само кажи, ако имаш нужда от нещо по-така. Тази седмица очакваме първокласна стока.

Джейкъб погледна чернокосото момиче, което седеше до него и притискаше лакътя си в неговия.

— Добре.

Доволен, че новото гадже на Съни вече не го гледа така, като че ли всеки момент се готви да му префасонира физиономията, Марко се отпусна и приближи стола си до масата.

— А ти каква кола караш, Джей Ти? — Всички на масата изръмжаха от досада. Марко го прие с добродушно свиване на раменете и на лапа шепи фъстъци. — Стига бе. Такава ми е работата.

— Също като курсовете по шофиране за богати и скучаещи възрастни дамички.

— Какво искате? Това е само средство за изкарване на прехраната. Сред нас няма ракетни инженери.

— Освен Джей Ти — обади се Съни.

— Настина ли? — Тъмнокосото момиче се премести още по-близо.

Джейкъб забеляза, че имаше големи кафяви очи. Очи, в които дискретно проблясваше покана.

— В известен смисъл, да.

— О, обожавам интелигентните мъже.

Той пое от сервитьорката халбата с бира и улови погледа на Съни през масата. Веднага разпозна блясъка. Изглежда ревността беше заразна. Нищо не бе в състояние да му достави по-голямо удоволствие. Отпи голяма глътка и спокойно се отнесе към цигарения дим, който брונетката издиша в негова посока. Беше безсмислено да я предупреждава, че застрашава белите си дробове, скрити зад толкова съблазнителна обвивка.

— Нима?

Тя прикова в него поглед и бавно смачка цигарата.

— О, да. Интелигентността винаги ме възбужда.

— Хайде да потанцуваме. — Съни се изправи и го хвана за ръкава. — Бързо напредваш, Шийла — промърмори под нос и завлече Джейкъб на дансинга.

— Така ли се казва? Шийла?

Тя се обърна и силно се притисна към него. Вдигна брадичка и внимателно го погледна.

— А има ли някакво значение?

— Нима ти е неприятно да се държа любезно с приятелите ти? — Ръцете му се преместиха към ханша ѝ. Благодарение на високите токчета очите ѝ бяха на нивото на неговите. А тялото ѝ така идеално му пасваше.

— Не. — Съни се нацупи и уви ръце около врата му. — Особено когато са апетитно закръглени.

Той с интерес се извърна към масата.

— Ама тя наистина ли е апетитно закръглена?

— Не се прави, че не си го забелязал. При нея коефициентът на интелигентност се определя от гръдната ѝ обиколка.

— Повече ми харесва твоя коефициент на интелигентност...

— Правилно. — Съни се усмихна широко и леко го целуна по устата. — Не я виня, че веднага ти хвърли око. Толкова си сладък.

— Сладки са малките кученца — промърмори недоволно. — А също и бебетата.

— Харесваш ли бебетата?

— Да, защо не?

Подръпна го за косата.

— Просто проверявам. Както и да е, ти също си сладък. А също и секси. — Игриво го ухапа по долната устна. — И умен. — Притисна буза до неговата, когато Джейкъб я притисна към себе си. И си мой, каза си наум. Само мой. — Какво означава буквата „Ти“?

— Коя буква „Ти“?

— В името ти.

— Нищо особено.

— Все трябва да означава нещо. — Въздъхна доволно. — Хубаво танцуваш.

Саксофонът отново свиреше соло, този път блус. Тя притвори очи. Почти стояха на място, притиснати от всички страни от други двойки. Ръцете му се местеха по гърба ѝ, а устните — по шията ѝ и Съни изобщо не се интересувахе дали се движат, или стоят.

Краката ѝ бяха притиснати до неговите. Тясно прилепналата рокля я обгръщаше като втора кожа и той си представи как бавно я освобождава от нея. Плавно я завъртя и се наведе да вкуси аромата на голото ѝ рамо. Дори при този шум усещаше как тялото ѝ вибрира от страст. Лениво плъзна устни по нейните.

— Ухаеш невероятно. Като пролет в пустинята — гореща, покрита с диви цветя.

Тя отвърна на целувката и усети как главата ѝ се замая.

— Джей Ти?

— Да?

— Не съм напълно сигурна, ала ми се струва, че могат да ни арестуват за това, което правим.

— Голяма работа. Едно арестуване.

Отвори очи и срещна погледа му.

— Хайде да се прибираме. Изглежда вече не обичам шумните тълпи, колкото преди.

Останаха в града цяла седмица и Съни успя да го заведе на кино, по магазините, в още клубове. Отдаваше смаяното изражение, което не напускаше лицето му, на факта, че досега не бе пътувал на Северозапад. Всеки път, когато излизаха, той се държеше така, като че за пръв път вижда подобни неща. Това ѝ доставяше огромно удоволствие.

А когато оставаха сами и тя тръпнеше в ръцете му, разбра, че за нея нямаше значение къде се намира. Важното бе да са заедно. С всеки изминал миг се влюбваше в него все повече и повече. При това се чувстваше свободна и неопикуемо щастлива.

За пръв път се замисли да прекара живота си с определен мъж. Представи си как заедно преминават през годините, невинаги доволни един от друг, но винаги задоволени. Често мислеше и за бъдещия си дом — не за бяла ограда, цветни лехи и двоен гараж, а за деца. Ясно си представяше как всички дружно се карат, шумно се сдобряват и непрекъснато се смеят.

Очакваше, че скоро ще започнат да си говорят за това. И да строят планове.

Джейкъб реши да си позволи тази седмица щастие. Какво бяха няколко дни за вечността. А за него означаваха толкова много. Записваше всичко, което бе възможно да се опише с думи, а останалото запечатваше в паметта си. Нищо не искаше да забрави, нито един прекаран миг.

Непрекъснато се притесняваше как да ѝ обясни заминаването си, и то така, че най-малко да я заболи. Още повече го тревожеше мисълта как ще събере кураж да живее без нея.

Когато решиха да се върнат в хижата, той си каза, че това бе началото на края. Щом трябваше да свърши, а Джейкъб не виждаше алтернатива, нека поне свърши честно. Реши да ѝ каже абсолютно всичко.

— Много се умълча — отбеляза Съни, когато завиха по черния път към къщата.

— Бях се замислил.

— Е, слава Богу, защото от пет часа не сме се карали. Започнах да се тревожа за здравето ти.

— Не искам да се караме.

— Сега вече наистина ме разтревожи. — Усещаше, че нещо се върти в главата му. Нещо, което караше дланите ѝ да се потят върху волана. Ала нарочно продължи бодро. — След няколко минути ще се приберем. Надявам се, че веднъж да те затворя в хижата, да те накарам да цепиш дърва и да започна да те храня с консерви, бързо ще си възстановиш формата за заяждане.

— Съни, трябва да поговорим.

Тя навлажни устните си.

— Добре. — Цялата трепереше от нерви, когато спря колата. — Кога? Преди или след като свалим багажа?

— Сега. — Трябваше да го направи веднага. Взе я за ръката и произнесе първите думи, които му дойдоха на ум. — Толкова много те обичам.

Страхът, който се бе впил в стомаха ѝ, леко я отпусна.

— Ако продължаваш в същия дух, никога няма да се скараме като хората. — Приблужи лицето си към неговото и го целуна. В същия миг забеляза, че от комина излиза дим. — Джейкъб, там има някой.

— Моля?

— В къщата. — Входната врата се отвори. — Либи! — Засмя се, отвори предната врата и изскочи навън. — Либи, изкара ми акъла! — Джейкъб я наблюдаваше как прегръща слабичка тъмнокоса жена. — Колко си почерняла!

— На Бора Бора винаги е слънчево. — Либи звучно разцелува сестра си по двете бузи. — Прибрахме се вчера и тъкмо решихме, че сме се разминали.

— Направих кратка екскурзия до големия свят, за да презаредя батериите.

Смехът на Либи бе весел и непринуден.

— И аз така казах на Кал. Всичките ти учебници са тук. — Внезапно сграбчи сестра си за ръцете. — О, Съни, колко се радвам, че си тук. С нетърпение искам да ти кажа, че... — Замълча, защото някакво движение привлече погледа ѝ. Вдигна глава и видя Джейкъб, който тъкмо излизаше от ленд роувъра. Очите им се срещнаха и щастливата ѝ усмивка се стопи. Пръстите ѝ здраво се вкопчиха в ръката на Съни.

— Какво има? О, да. — Съни се обърна и широко се усмихна. — Познай кой ни е на гости. Джейкъб, братът на Кал.

— Зная. — Либи имаше вид на човек, който всеки момент ще припадне. Беше виждала снимката му, която Кал пазеше на кораба. Но това не беше снимка. Беше мъж от плът и кръв, който при това я гледаше сърдито. Докато сезираха мълчаливо един в друг, кръвта бавно се оттегли от лицето ѝ.

Дошъл е за Кал, разбра тя и за малко не изплака от мъка.

Джейкъб веднага забеляза уплахата ѝ. Нещо се раздвижи в сърцето му, ала той съзнателно го прогони. Не искаше да я разбира. Предпочиташе да гледа на нея като на досадна пречка, която не пуска брат му да се прибере у дома.

— Джей Ти? — Съни инстинктивно прегърна сестра си, за да я защити. Усети, че нещо става. И че само тя не бе в течение. — Либи, цялата трепериш. Не бива да стоиш на студа без палто. Ела да се стоплиш. — Хвърли поглед през рамо. — Предлагам всички да влезем вътре.

— Нищо ми няма. — Трепереща от ужас, Либи веднага отиде при огъня, за да стопли премръзналите си ръце. Но никаква топлина не можеше да стопли сърцето ѝ. Реши да не го поглежда, докато не се успокои. Ала червейчето на страха продължаваше да измъчва съзнанието ѝ. Знаеше, че един ден те щяха да дойдат да си го приберат. Но не очакваше да стане толкова скоро. Бяха им оставили толкова малко време.

Време, помисли си отчаяно. Ето една дума, която искрено ненавиждаше.

Съни беше застанала между двамата. Виждаше се, че е объркана. Напрежението в стаята се усещаше също толкова ясно, колкото миризмата на изгорели дърва.

— Добре. — Тя премести поглед от Либи към каменното лице на Джейкъб, като се чудеше от кого да започне. — Няма ли някой да ми каже все пак какво става?

— Хей, Либи, ако се е върнала очарователната ти сестра, искам да ѝ кажа, че... — Бос и с разкопчана риза, Кал се появи откъм кухнята. Всички се извърнаха към него. Веселата му усмивка се смрази. Никой не помръдна от мястото си.

— Джей Ти... — Гласът му прозвуча като шепот, в който едновременно имаше и радост, и недоверие. — Джей Ти! — повтори по-високо. С радостен вик се втурна към брат си и здраво го прегърна. — О, Господи, Джейкъб, наистина си ти.

Либи ги наблюдаваше внимателно. Накрая сълзите замъглиха погледа ѝ и тя се извърна.

Съни цялата сияеше. Двамата братя се стискаха в мечешка прегръдка. Чувствата, които се изписаха на лицето на Джейкъб, ѝ се сториха прекрасни.

— Не мога да повярвам — промълви Кал и се отдръпна от брат си, за да го разгледа по-добре. — Наистина си тук. Как успя?

Джейкъб остави ръцете си на раменете на Кал, тъй като не искаше да прекрати толкова скоро контакта с брат си.

— По същия начин като теб, само че с повече финес и удобства. Добре изглеждаш. — Тайно бе очаквал да го намери пребледнял и изтощен от трудния живот през двадесетото столетие. Вместо това видя един почернял, жизнен и очевидно много щастлив Кал.

— Ти също. — Усмихна се притеснено. — Как са мама, татко?

— Добре са.

Кал кимна. Беше се примирил с тази болка.

— Значи си получил съобщението ми. Не бях сигурен дали ще стигне до теб.

— Да, получихме го — мрачно потвърди Джейкъб.

— Сигурно вече си се запознал с Либи. — Мъката в очите му се стопи. Обърна се и протегна ръка на жена си. Тя не помръдна.

— Да, запознахме се. — Джейкъб наклони глава и зачака. Сега Либи беше на ход.

— Вие двамата сигурно искате да си поговорите. — С огромно усилие на волята успя да го произнесе, без гласът ѝ да трепне.

— Либи... — Името ѝ прозвуча като гальовен шепот, когато Кал тръгна към нея. Сложи ръка на бузата ѝ и я задържа, докато тя вдигна очи към него. Видя в тях цялата ѝ любов и ужас. — Недей.

— Нищо ми няма. — Събра още смелост и му стисна ръката. — Трябва да свърша някои неща горе. А вие двамата имате да наваксвате. — Премести погледа си към Джейкъб. — Зная колко ви е било мъчно един за друг.

Обърна се и се заизкачва по стълбите.

Съни премести поглед от сестра си, която постепенно се отдалечаваше, към сериозното лице на Кал и накрая към сърдитите очи на Джейкъб.

— Какво става тук, по дяволите?

— Иди при нея, моля те. — Кал постави ръка на рамото ѝ, ала с поглед следваше жена си. — Не искам да остава сама.

— Добре. — Вече бе разбрала, че от тях двамата нямаше да дочака обяснение. Но Либи непременно щеше да ѝ каже какво се бе случило.

Кал я изчака да се качи при жена му. Чак тогава се обърна към Джейкъб, усетил неговия гняв и болката му.

— Трябва да поговорим.

— Прав си.

— Но не тук. — Мислеше за жена си.

— Така е. — Джейкъб мислеше за Съни. — Ела на кораба.

Съни спря за миг пред спалнята. Пое си дълбоко дъх и отвори вратата. Либи седеше на леглото с прибрани в скута ръце. Очите ѝ бяха сухи. Никакви сълзи не можеха да изглеждат толкова сърцераздирателно, колкото отчаянието, изписано на лицето ѝ.

— Миличка, какво се е случило?

Либи имаше чувството, че всичко това става насън. Вдигна поглед и го съсредоточи върху сестра си. Тя поне беше истинска.

— Кога пристигна?

— Преди три седмици. — Съни седна до нея и я хвана за ръката. — Кажи какво става. Очаквах да се зарадваш, че най-после се запознахме с брата на Кал.

— Аз наистина се радвам. За него... — Като се надяваше, че поне това бе вярно, тя притисна ръка към стомаха си, който не спираше да я присвива. — Обясни ли ти защо е дошъл? И откъде идва?

— Разбира се. — Озадачена, Съни леко разтърси сестра си за рамото. — Хайде, Либи, престани да се тревожиш. Джей Ти може да е малко противен на пръв поглед, ала все пак не е чудовище. Просто се тревожи за Кал и може би малко ревнува от теб. Не му е приятно, че брат му е останал да живее тук.

— О, Господи! — Либи усети, че не я сдържа на едно място, стана и отиде до прозореца. Забръмча мотор и след малко ленд роувърът се скри в гората. — Защо не го оставих да си отиде? В началото бях готова за това. Мислех, че нямам право да искам да изостави семейството си, работата си. А сега не мога да го пусна. И не искам.

— Къде да го пуснеш?

Либи опря чело на хладното стъкло.

— Да се върне обратно там, откъдето идва. — Тихо се засмя на собствените си думи. — Или по-точно да замине напред. Джейкб сигурно ти е обяснил колко е сложно.

Съни стана и постави ръка на рамото ѝ. Сестра ѝ беше напрегната като навита пружина. Машинално започна да я разтрива, за да се отпусне.

— Кал е зрял човек. Либи, и сам избра да остане тук. Просто Джей Ти ще трябва да се примири.

— А дали наистина ще го направи?

— Когато пристигна, Джей Ти му беше много сърдит и пълен с неприязън към нас. Не разбираше чувствата на Кал. Но постепенно нещата се промениха. И за двама ни.

Либи бавно се извърна към нея. Всичко, което се таеше в сърцето на сестра ѝ, бе изписано на лицето ѝ. Изплаши се за нея.

— О, Божичко, Съни...

— Хей, не ме гледай така. В края на краищата, аз само се влюбих в него, не съм на смъртно легло.

— Какво ще правиш сега?

— Ще замина с него. — Либи извика нечленоразделно от болка и се хвърли към сестра си. Здравно я прегърна. Не я пусна в продължение на няколко минути, само се олюляваше тихо. — За Бога, Либи, ти си по-лоша и от Джейкб. В края на краищата, става дума за Филадельфия. А ти се държиш така, като че ли заминавам за Плутон.

— На Плутон няма заселници.

Съни се отдръпна с приглушен смях.

— Е, дано това донякъде те успокоява. Ще се задоволим с апартамент във Филадельфия.

Либи внимателно я погледна и изведнъж изражението ѝ се промени. Сълзите ѝ пресъхнаха.

— Значи ти нищо не знаеш, така ли?

— Зная само, че обичам Джей Ти и че той също ме обича. Засега не сме обсъждали какво ще правим занапред, ала то е само въпрос на време. — Замълча, притеснена, и предпазливо попита: — Либи, защо ме гледаш така? Имам чувството, че имаш желание да ми извиеш врата.

— Не точно твоя. — Гласът на сестра й бе станал твърд като стомана. От двете тя беше по-кротката, но когато бяха засегнати интересите на любимите й хора, се превръщаше в истинска царица на амазонките.

— Копеле гадно.

— Моля?

— Казах: копеле гадно!

Независимо от сестринската любов, Съни също извади нокти.

— Слушай, Либи...

Тя поклати глава. Вече не можеше да спре.

— Наистина ли каза, че те обича?

Съни нетърпеливо потвърди:

— Да.

— И ти веднага си скочила в леглото му.

Очите на Съни се присвиха опасно.

— Да не си вземала уроци при татко?

— Естествено, че си спала с него — прошепна горчиво Либи и започна да крачи из стаята. — Допуснал е да се влюбиш в него, отвел те е в леглото си, ала не е проявил достатъчно почтеност да те предупреди.

Кракът на Съни нервно потропваше.

— За какво да ме предупреди?

— Че те двамата с Кал са от дваисет и трети век.

Кракът на Съни замря. Във внезапно настъпилата тишина тя невярващо зяпна сестра си. От проклетото слънце е, помисли си уплашено. Горката Либи. Мозъкът й е прегрял в Бора Бора. Бавно пресече стаята.

— Либ, предлагам да си легнеш, а аз ще ти сложа студена кърпа на челото.

— Не искам. — Все още разярена, тя поклати глава. — Предлагам ти да седнеш, а аз да ти донеса бренди. Повярвай ми, ще

имаш нужда от нещо по-силно.

Когато стъпи на мостика, гореща вълна от носталгия заля Кал. Пилотирането на товарни самолети, което бе избрал като своя професия в този свят, донякъде задоволяваше потребността му да лети, но в него нямаше никакво предизвикателство. С интерес прокара ръка по командното табло.

— Прекрасен е, Джей Ти. Нов модел ли е?

— Да. Специално го построих за това пътуване. Направих някои допълнителни приспособления за регулиране на топлината и мобилността.

Ръцете на Кал сами се насочиха към лоста за управление.

— Искан ми се да го вдигна в космоса и да видя на какво е способен.

— Нямам нищо против.

Кал се засмя.

— Ще ни засекаат още на първите две хиляди километра и после ще ни изтипосат на корицата на „Нешънъл Инкуайърър“.

— Какво е това?

— Някои неща трябва да видиш с очите си, за да ги разбереш. — Със съжаление се извърна от пулта и от изкушението. Отново започна да разглежда лицето на брат си сантиметър по сантиметър. — Господи, колко се радвам, те виждам отново.

— Как можа да постъпиш така, Кал?

Въздъхна дълбоко и се настани на мястото на пилота.

— Дълга история.

— Прочетох рапорта ти.

Кал го изгледа продължително и сериозно.

— Някои неща не могат да се опишат в един рапорт. Нали сам я видях?

— Да, видях я.

— Обичам я, Джей Ти. Не мога да ти опиша колко я обичам.

В гърдите на Джейкъб припламна искрица съчувствие, ала той го прогони. Сега не беше време да мисли за Съни.

— Мислехме, че си загинал. Почти шест месеца не знаехме, че си жив.

— Съжалявам.

— Наистина ли? — Джейкъб се извърна към предното стъкло и се загледа в снега навън. — Пет месеца и двайсет и три дни, след като те обявиха за безследно изчезнал, корабът ти се разби на около шестдесет километра от базата „Магдауъл“ в Баия. Празен. След това получихме рапорта ти. — Погледът му отново припламна гневно. — А аз трябваше да наблюдавам как мама и татко за втори път преживяват смъртта ти.

— Искях да ви съобщя къде съм. И защо съм тук. Джей Ти, не го направих нарочно. Ти сам си видял скоростната кутия.

— Да, видях я. — Челюстта му се отпусна. — Невероятно е как си останал жив. Изчислих фактора вероятност да си се измъкнал цял и невредим от хиперпространството. Нямахме никакъв шанс. — Джейкъб за пръв път се усмихна. — Но ти винаги си бил адски добър пилот.

— Така е, ала не можеш да въведеш съдбата си в компютър. — През последните месеци много бе мислил за това. — Либи е моето предопределение, Джей Ти. Каквито и изчисления да правиш за следващото хилядолетие, това няма да се промени. Колкото и да те обичам, не мога да я изоставя и да се върна с теб.

Джей Ти мълчаливо го наблюдаваше. Най-неприятното бе, че напълно го разбираше. Само преди няколко седмици щеше да спори с брат си, да му се кара и да крещи. Като нищо беше готов да затвори Кал в някоя кабина и да го върне у дома, без изобщо да го пита какво иска.

— Нима и тя те обича толкова много?

На устните на Кал заигра призрачна усмивка.

— Либи никога не ме е молила да остана. Дори направи всичко възможно, за да ми помогне с подготовката за обратния полет. Искаше да тръгне с мен. Беше готова всичко да изостави.

— Вместо това обаче ти реши да останеш при нея. И ти се отказа от всичко.

— Мислиш ли, че ми беше лесно? — попита Кал. Стана рязко от креслото, изпълнен с гняв и притеснение. — Това беше най-трудното решение в живота ми. По дяволите, нямах избор. Не бях сигурен дали корабът ще издържи обратния път и не можех да рискувам живота ѝ. Бях готов да жертвам своя, но не и нейния. А без нея за мен няма живот.

Колкото и да не искаше, Джейкъб го разбираше много добре.

— Две години работих непрекъснато, докато усъвършенствам процеса на преместване във времето, докато проектирам този кораб и наглася всички уравнения. Не твърдя, че окончателно съм приключил с изследванията, ала постигнах фактор на успеха 88.57 процента. Ела си у дома, Кал, и я вземи със себе си.

Брат му се загледа в предното стъкло. През последната година бе научил много неща. Най-важното от тях бе, че животът е сложно нещо. И че сериозните решения не се вземат лесно.

— Има още нещо, което не си включил в своите изчисления, Джей Ти. Либи е бременна.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Съни нищо не каза. През последните двайсетина минути ту си мислеше, че сестра ѝ е слънчасала, ту че самата тя неусетно се е побъркала.

Двадесет и трети век. Черни дупки. Космически кораби. Потъна в мълчание, след като Либи ѝ разказа за командировката до Марс — Божичко, до Марс! — и как Кал попаднал в неотбелязана на картата черна дупка. Именно тази дупка, поради невероятното съчетание от късмет, неговия талант на пилот и мистериозния пръст на съдбата, го бе изстреляла назад във времето — от средата на двайсет и трети век в пролетта на миналата година.

Така нищо неподозиращият Кал, пилот на галактически товарни кораби и любител на хубавата поезия, бе осъществил пътуване във времето.

Пътуване във времето.

О, Божичко, помисли си за пореден път. Пътуване във времето.

Много добре си спомняше загадъчната усмивка на Джейкъб, когато говореше за своите експерименти. Но това означава, че... Не. Дълбоко си пое дъх, за да се успокои и реши да не позволява на буйното си въображение да се развихри.

Сигурно беше шега. Никой никога случайно или по друг начин не преминаваше просто така през времето и не се влюбваше. Напомни си, че Джейкъб бе от Филадельфия и изпи брeндитo на екс. Той беше само учен с малко по-лош характер и нищо повече.

— Не ми вярваш — въздъхна Либи.

Внимание и търпение, каза си Съни и прокара ръка през косата си. Сестра ѝ имаше нужда от грижи и внимателно отношение.

— Миличка, хайде спокойно да си поговорим.

— Мислиш, че си въобразявам.

— Не зная какво да мисля. — Съни се прокашля и започна. — Окей. Искаш да ме убедиш, че Кал е бивш капитан от... Как беше?

— От Международните космически сили.

— Така. И корабът му се е разбил в гората, след като се върнал назад във времето поради това, че попаднал в черна дупка.

Надяваше се, че когато сестра ѝ го чуе от устата на друг човек, по-лесно щеше да излезе от маниякалното си състояние. Но Либи само кимна.

— Точно така.

— Добре. — Съни реши да опита отново. — А Джейкъб, използвайки по-точни методи, е минал по същия път, за да се види с брат си.

— Той иска да го върне у дома. Усещам го по погледа му.

Нещастното изражение на Либи накара Съни да протегне към нея ръка, за да я успокои.

— Кал те обича. Каквото и да направи или не направи Джей Ти, това няма да се промени.

— Така е, но... Съни, нима не разбираш? Джейкъб не се е появил току-така. Работил е упорито месеци, дори години, за да намери начин да осъществи това пътуване. А когато някой е обладан от подобна идея...

— Добре — прекъсна я сестра ѝ. — Да приемем, че не се е появил случайно. Поради някаква неясна за мен причина той е вбесен от това, че Кал се е оженил за теб и е останал да живее в Орегон.

— Не просто в Орегон — рязко възрази Либи. — А в Орегон през двайсети век.

— А сега карай по-бавно, скъпа. Разбирам, че си разстроена, но...

— Разстроена! — отново я прекъсна Либи. — Не можеш да си представиш колко си права — наистина съм разстроена. Този човек е изминал двеста години назад във времето и няма да иска да се върне без Кал.

Окончателно объркана, Съни се тръшна на леглото.

— Либи, трябва да се стегнеш. Нали ти беше разумната сестра? Разбери най-после, че това са пълни глупости.

— Добре. — Сестра ѝ реши да смени тактиката. — Можеш ли да се закълнеш, обаче честно, че не си забелязала нищо странно у Джей Ти? — Вдигна ръка, преди Съни да отговори. — Не ти ли се струваше, че не е само ексцентричен чудак, а направо странен?

— Ами, аз...

— Аха, видя ли? — Като прие колебанието на сестра си за положителен отговор, Либи упорито продължи. — И как е пристигнал тук, според теб?

— Какво искаш да кажеш?

— Питам, с кола ли е дошъл? Наоколо не видях никаква кола.

— Не, не е дошъл с кола. Или поне... — Ръцете ѝ внезапно се овлажниха и Съни ги изтри в джинсите си. — Появи се пеш от гората.

— Пеш от гората? — мрачно повтори Либи. — Посред зима?

— Либ, съгласна съм, че Джей Ти е малко особен.

— И непрекъснато се учудва при вида на най-обикновени предмети?

Съни си спомни за кухненската мивка.

— Да, всъщност има нещо подобно.

— А и невинаги разбира някои жаргонни изрази и думички.

— Да, случвало се е, но... Либи, не можем да го обявим за извънземен само защото понякога се държи малко странно и невинаги е в час с жаргона.

— Не за извънземен — търпеливо я поправи сестра ѝ. — Той е човек като нас. Само че от двама и трети век.

— О, и това обяснява всичко, така ли?

— Има и по-прост начин да те убедя. — Либи стана и я хвана за ръката. — Каквото и да се случи между нас двамата с Кал, ние ще го преживеем заедно. Ала ти трябва да узнаеш цялата истина. Имаш право да знаеш с кого си се захванала.

Съни само кимна. Не посмя да възрази, защото това, което ѝ казваше сестра ѝ, все повече започваше да прилича на ужасяваща истина. А тя се страхуваше от нея, и то много.

С уверени движения Либи извади от чекмеджето на бюрото нещо като ръчен часовник. Пред смаяния поглед на Съни тя го прикрепи към компютъра. Включи го и кимна:

— Ела да видиш нещо.

Съни предпазливо се приближи.

— Какво е това?

— Ръчното устройство на Кал. Компютър. „Започвам работа.“

При звука на механичния глас Съни отскочи назад и събори стола на земята.

— Как го направи?

— Съчетание на технологии от двадесети и двадесет и трети век.

— Но... Но... Но...

— Още нищо не си видяла — предупреди я Либи и отново погледна към екрана на монитора. — Компютър, искам информация за Джейкъб Хорнблоуър.

„Хорнблоуър, Джейкъб. Роден на 12 юни, 2224 година. Астрофизик, в настоящия момент ръководител на секция по астрофизика в научната лаборатория «Дърнам», Филадельфия. Завършил с пълно отличие Принстънския университет през 2242, след две години защитава научна степен по право. Образователна степен — най-висока. Защитава докторат по астрофизика в «О’Баниън» през 2248. Член на Междугалактичната лига по софтбоул с № 2247–49. Питчър. ЕРА 1.28.“

Съни истерично се изсмя.

— Стоп!

Компютърът веднага замлъкна. Тя отстъпи назад на омекналите си крака и се блъсна в леглото.

— Значи е вярно?

— Да. Поеми си дълбоко дъх — посъветва я Либи. — Имаш нужда от известно време, докато го асимилираш.

— Той наистина ми каза, че експериментира върху преместване във времето. — Отново се заля в смях, нервен и неконтролируем. — Страхотно! — После стисна очи. Всичко е само сън, каза си. Някакъв ужасен, странен сън. Кошмар. Но когато отвори очи, нищо не се бе променило. — Имам чувството, че някой си прави с мен жестока шега. — На долния етаж се затвори входната врата и Съни скочи на крака. — Отивам да си изясня нещата с него. И то веднага.

— Защо първо не... — Либи замълча, когато Съни се извърна рязко и изфуча от стаята. — Няма значение. — Отпусна се на леглото, докато сестра ѝ тичаше надолу по стълбите.

Ала попадна на Кал, а не на Джейкъб.

— Къде е? — попита само.

— А, той е на... Навън. Либи горе ли е?

— Да. Разстроена е.

— Нямаше защо да се тревожи.

Това, което видя в очите му, ѝ даде отговор на някои въпроси и тя се успокои.

— Радвам се, че си схванал какъв незаслужено щастлив кретен си, Кейлъб.

— И аз много те обичам.

Почувства се достатъчно благородна, за да го целуне по бузата. После, реши. По-късно внимателно ще обмисля. И вероятно ще се побъркам. Но сега имаше да свърши нещо много важно.

— А къде е онзи идиот, брат ти? И не се опитвай да увърташ. Либи всичко ми разказа.

Ала той продължаваше да е нащрек.

— Какво ти е казала?

Съни наклони глава встрани.

— Смяташ ли, че съм позакъсняла да те поздравя с „добре дошъл в двайсети век“?

Устните му се разтегнаха в усмивка.

— Не, не е късно. Джей Ти остана на кораба. На пет километра в североизточна посока. Просто върви по следите на роувъра. — Хвана я за ръката, преди да бе успяла да хукне. — Никак не му е леко, Съни. Нанесох му голям удар.

— О, нищо му няма. Чакай само да видиш аз как ще го халосам!

Кал понечи да каже още нещо, но навреме се усети. Джейкъб знаеше как да се грижи за себе си. Обърна се и тръгна нагоре по стълбите при жена си.

Тя продължаваше да седи на леглото, вперила неவிждащ поглед в прозореца. Лицето ѝ беше спокойно, ръцете — свити в скута и леко притиснати към новия живот в утробата ѝ. Прониза го чувство на безкрайна обич.

— Здравей.

Либи цялата подскочи, ала си наложи да се усмихне.

— Здравсти. Ден, пълен с изненади, нали? — Скочи от леглото, преди да бе успял да каже нещо. — Имам да върша десетки неща. Още не съм оправила багажа, а за довечера искам да приготвя за хапване нещо по-специално.

— Чакай малко. — Кал я хвана за ръцете, докато се опитваше да мине покрай него, и я прегърна. — Обичам те, Либи.

— Да, зная. — Прислони чело на рамото му и остана така за миг.

— Не, струва ми се, че не го знаеш. — Нежно я отмести и изпитателно се вгледа в лицето ѝ. — След всичкото време, откакто сме

заедно, ти още не си го разбрала. Как можа да си помислиш, че ще те оставя и ще си тръгна? — Тя само завъртя глава и нищо не каза. — Седни за малко — прошепна той.

— Кейлъб, не зная какво да кажа. — Либи пак седна на леглото и нервно преплете пръсти. — Представям си какво си почувствал, когато видя тук брат си, за когото мислеше, че никога няма да видиш. Сигурно ти е напомнил за всичко и всички, с които неволно си се разделил.

— Свърши ли? — Единственият отговор бе отчаяно свиване на раменете. — Джей Ти ми показа копие на писмото, което е намерил в нашата времева кутия. — Разтвори пръстите й, обви ги със своите и седна до нея. — Не го е чел — продължи Кал. — Писмото още беше в плика.

— Как е направил копие, след като... — Замълча и притеснено се засмя. — Извинявай, зададох глупав въпрос.

— Нали ти го беше сложила в капсулата, за да го прочета, когато се върна у дома. — Извади писмото от джоба си и тя се намръщи. Изглеждаше абсолютно по същия начин, както когато го бе пъкнала в кутията. Но все пак... Хартията беше различна, осъзна Либи, когато го пипна. По-плътна и по-здрава. А може би не беше и хартия. Поне според нейните представи. — На връщане от кораба спрях да го прочета. — Разтвори писмото на коленете си. — Дори дотолкова да си бях загубил ума, че да си тръгна, това писмо веднага щеше да ме върне при теб.

— Не го написах с тази цел.

— Зная. — Взе ръката й и я целуна. — Ала то е много важно за мен. Помниш ли какво пишеше?

— В общи линии, да.

— Ето това, например. — Кал прочете на глас: — *Искам да знаеш, че дълбоко в сърцето си искам да си там, където се чувстваш най-добре.* — Остави писмото и я погледна. — Вярно ли е?

— Да.

— Тогава трябва да си щастлива, защото съм точно там, където се чувствам най-добре. — С продължителни, бавни целувки я положи на леглото. — Там, където си ти.

Съни веднага видя следите. Бяха само две, едните водеха към гората, другите — обратно към хижата. С мрачен поглед и без да разсъждава, здраво се вкопчи във волана.

Още не искаше нищо да мисли. Поне засега. Иначе рискуваше да се разпищи и да се разбие в някоя скала. Вярно, че винаги бе харесвала необикновените истории, но тази беше малко прекалено смахната дори за нейния вкус.

Когато видя космическия кораб, уютно разположен върху плътната снежна покривка, рязко удари спирачки и колата поднесе встрани. Изглеждаше огромен като къща.

Ала сигурно беше два пъти по-малък от товарния кораб на Кал. И също така по-модерен. Ярката бяла повърхност на кораба блестеше под лъчите на зимното слънце. Отпред по цялата широчина се извиваше нещо като прозорец. Докато го разглеждаше невярващо, зад прозрачното стъкло се показва Джейкъб.

Само като го видя да наднича от нещо толкова невероятно, смайването ѝ прерасна в неописуем гняв. Изскочи от ленд роувъра и се втурна към кораба.

Той отвори люка. Вратата безшумно се плъзна встрани и отвътре изплува широка, удобна стълба. Съни се изкачи по нея, вече значително по-бавно. Като си преговаряше наум речта, която си беше приготвил, Джейкъб ѝ подаде ръка, за да ѝ помогна да се качи.

— Съни, аз... — Каквито и да бяха плановете му, те се изпариха в момента, в който юмрукът ѝ здраво го улучи в челюстта. Загуби равновесие, пред очите му избухна цяло съзвездие и той тежко се стовари на земята.

Тя го изгледа унищожително, а очите ѝ горяха от справедлив гняв.

— Ставай, малодушно нищожество, защото искам пак да те ударя!

За миг Джейкъб остана неподвижен, като си разтъркваше брадичката. Не възразяваше, че го бе ударила. Дори го бе очаквал. Но нямаше да допусне да го наричат нищожество. Въпреки че при тези обстоятелства по-добре бе да я изчака да си излее гнева.

— Изглеждаш разстроена.

— Разстроена ли? — изсъска Съни през зъби. — Сега ще ти покажа какво значи разстроена.

И тъй като той очевидно нямаше намерение да се изправи, наведе се към него. Вторият удар му изкара въздуха, преди да бе успял да я хване за ръцете.

— Съни, престани, мътните те взели. Ще бъда принуден да отвърна на удара.

— Искаш да ме удариш ли? — Заслепена от ярост, тя отново замахна, ала Джейкъб се хвърли напред и я събори на пода. Този път му нанесе смъртоносен удар с коляно в корема. Окончателно останал без дъх, той се стовари върху нея. — Ставай от мен, влечуго такова!

Но Джейкъб не бе в състояние да помръдне, дори от това да зависеше животът му. Болката, заслужена или не, го пронизваше като кинжал от слабините до мозъка. Единственото защитно средство оставаше тежестта на тялото му, затова той остана върху нея, без да смее да си поеме дъх.

— Съни. — В главата му избухна още едно съзвездие. — Признавам се за победен — отстъпи накрая.

Бойният дух веднага я напусна. Не искаше да се издаде колко слаба и безпомощна се чувстваше. Здравно стисна зъби и мълчаливо се помоли поне гласа ѝ да не трепери.

— Казах да станеш от мен.

— Добре, веднага щом се убедя, че съм в състояние да помръдна. Ако ми дадеш кратка почивка, можем да преминем към следващия рунд. — С усилие вдигна глава и я погледна.

Тя плачеше. Огромни, мълчаливи сълзи се събираха в очите ѝ и след това се плъзваха надолу по страните ѝ. Потресен от тази гледка много повече, отколкото от физическата болка, Джейкъб поклати глава.

— Не плачи. — Изтри сълзите ѝ с пръст, ала на тяхно място веднага се появиха следващите. — Да му се не види, Съни, престани.

— Пусни ме. — Претърколи се встрани и реши да я остави сама да се успокои. Ала докато се усети, вече я държеше в скута си и я галеше по косата. — Не ме докосвай. — Тялото ѝ беше напрегнато. Заливаха я вълни на гняв и унижение. — Не искам да ме докосваш.

— Зная, но не мога да спра.

— През цялото време си ме лъгал.

— Да. — Притисна устни към косата ѝ. — Извинявай.

— И ме използва.

— Не е вярно. — Прегърна я още по-силно. — Знаеш, че не е така.

— Аз изобщо не те познавам. — Опита се да се отскубне, ала той я притисна още по-силно до себе си. Тя се изви и зарови лице на гърдите му. — Мразя те. И ще те мразя, докато съм жива.

Вече не плачеше безмълвно. Сълзите бяха съпроводени с накъсани, разтърсващи ридания. Джейкъб мълчеше. Нямаше какво да каже. Разбираше и добре познаваше жената с толкова силно дясно кроше. Знаеше как да се справи с нея, когато драскаше, хапеше и го обиждаше. Но тази Съни, нежна и нещастна малка топка в ръцете му, беше пълна мистерия и не знаеше какво да прави с нея. Беззащитна, крехка, с разбито сърце. Той се влюби и в тази жена.

А тя искрено се ненавиждаше. Искаше да го удари, да го заболи за това, което си беше позволил да й причини. Ала бе в състояние само да се притисне към него и да приеме утехата, която й предлагаше.

Джейкъб се изправи внимателно, без да я пуска. Искаше да я успокои, да я защити, да й обясни колко я обича. Да я утешава, докато сълзите пресъхнат и тялото й отново се отпусне. А най-много от всичко копнееше да й покаже, че тя бе най-хубавото нещо в живота му.

Съни не можеше да спре сълзите си, въпреки че искрено се презираше. Дори нямаше сили да го удари. Можеше само да се сгуши в него и да се остави на нежността, с която я прегръщаше.

Той я отнесе в своята кабина и намали осветлението. Постави я на мекия воден матрак, застлан с бледосини чаршафи. Стените също бяха сини. Спокоен, ненаатрапчив цвят. Без да я пуска, легна до нея. Сълзите й продължаваха да мокрят бузата му.

Когато риданията й започнаха да отслабват, нежно прокара пръст от слепоочието до шията й. Устните й бяха мокри и трепереха. Когато се опита да я целуне, тя се извърна настрана.

— Съни... — Чувстваше се неудобно. Докосна я по рамото. — Моля те, кажи нещо.

Тя дори не си направи труда да отмести ръката му. Просто лежеше, вперила невиждащ поглед в бледосинята стена.

— Каква съм глупачка. Да рева, и то за кого? За теб.

Доколкото му бе известно, никога друга жена не бе плакала за него. Или поне не в ръцете му.

— Не исках да те заболи.

— Винаги боли, когато те лъжат.

— Не съм те лъгал. Просто не ти казах цялата истина. — На него това му се струваше съвсем логично. Но се съмняваше, че Съни щеше да го приеме.

Тя се изсмя.

— Нима и в двайсет и трети век се използват същите изтъркани доводи? — Ето, каза го на глас. Двайсет и трети век. А тя се намираще в нещо, което можеше да се определи само като космически кораб, и то с мъж, който щеше да се роди много време след смъртта ѝ. Колко би искала всичко това да е само сън, ала болката беше прекалено истинска.

— Дойдох за брат си — обясни ѝ Джейкъб. — Нямах намерение да се влюбвам в тебе. Стана някак прекалено бързо.

— Сама съм си виновна.

— Погледни ме в очите.

Съни само поклати глава.

— Хайде просто да го забравим, Джей Ти. Мъжете като теб си въобразяват, че във всеки век трябва да ги чака по една жена.

— Казах да ме погледнеш. — Изгубил всякакво търпение, здраво я разтърси за раменете и тя бе принудена да го погледне в очите. — Обичам те.

Думите проникнаха в съзнанието ѝ и отслабиха съпротивата. Гневът остана единствената ѝ защита.

— Очевидно понятието за любов доста се е променило с вековете. Спи си спокойно. Нищо ми няма. И без теб ще се оправя.

— Ще ме изслушаш ли най-после?

— Няма значение какво ще кажеш.

— Нищо няма да ти стане, ако просто ме изслушаш.

Съни яростно разтърси глава. Сълзите бяха пресъхнали и отново бе готова да се нахвърли върху него.

— Никога не си имал намерение да прекараш живота си с мен. За теб това бе само случайно стечение на обстоятелствата. Не мога да те виня. Нищо не си ми обещавал, само намекваше. Дори не се наложи да използваш изтъркания номер с вечерята на свещи и хубаво вино, за да предизвикаш звезди в очите ми. — Тя си помисли, че всъщност имаше звезди. И че се бе поддавала на блясъка им. — Както и да е. Аз сама нося

отговорност за чувствата си. Но не мога да ти простя и те презирам за това, че не беше честен с мен.

— Беше прекалено сложно. Не знаех как ще го приемеш.

— Нали уж учените обичат да правят експерименти. А ти си учен, нали?

— Да. Добре. Истината е, че докато бяхме заедно, не исках да мисля за нищо, освен за теб. — Съни само сви рамене и понечи да се отмести, ала той не й позволи. — Щом искаш честен отговор, трябва да ме изслушаш. Каквото и да съм направил, беше просто защото не можех да спра. И не исках. Ако съм сбъркал в нещо, то е, че престанах да разсъждавам разумно. Не виждах как да ти обясня кой съм и откъде идвам. Чувствах, че започвам да се влюбвам и окончателно се обърках. Дори не знаех как очакваш да се държа. — Смутено я погали по бузата. — Съни, мислех, че нямам право да ти кажа истината. И не знаех как. — Спря и изруга. — Ако имах възможност, щях да ти осигуря повече романтика. Но не съм ти приготвил подарък.

— Подарък? — Мислеше, че бе прекалено изтощена и нямаше да има сили да се ядосва повече. Оказа се, че се бе подценила. — За какво, по дяволите, намекваш?

— За романтика — отвърна още по-притеснено. — За проява на внимание, комплименти, подаръци.

— Е, това вече е най-голямата глупост, която съм чувала. Романтика ли? Това ли е разбирането за романтика на вашата висша цивилизация? — Отблъсна ръцете му. — Нещастен глупак. Романтиката няма нищо общо с комплиментите и подаръците. Тя се проявява в това, да се грижиш за някого, да споделяш с него своите надежди и мечти. Романтиката означава да бъдеш честен.

— Добре. Ето сега съм напълно честен.

Сведе устни към нейните. Тя се приготви да го отблъсне с ледено презрение. Ала за пръв път устата му не бе нито алчна, нито страдна, а безкрайно нежна. Красотата на чувствата му проникна в нея като лъч светлина. И нейната защитна стена от безразличие се стопи като пролетен сняг.

Погледна очите му. Наистина ли бе забелязала в тях смущение? Каза си, че това няма никакво значение. Не можеше да си позволи отново да се разчувства. Но Джейкъб постави успокояващо ръка на бузата ѝ и леко докосна с устни нейните устни.

Той не знаеше, че нежността може да го остави без сили. Или да изпълни цялото му тяло. Винаги, когато я докосваше, усещаше прилив на сила. Като мощна вълна. А сега усети само топлина, която се разля по тялото му като пълноводна река. Искаше да я сподели с нея, да ѝ покаже колко беше важна за него, сега и завинаги.

— Обичам те — прошепна той.

Съни се опита да разтърси глава, ала Джейкъб започна да го повтаря с тих шепот отново и отново, притиснал устни към нейните.

Вече не беше в състояние да се съпротивлява. Особено когато съзнанието ѝ бе замъглено, а тялото ѝ се потапяше в някаква гъста като сироп тъмнина. Дъхът ѝ трепна, когато се опита да произнесе името му. Той покри треперещите ѝ устни със своите. Внимателно, с безкрайно търпение и нежност.

Времето, помисли си, докато я целуваше. *Трябва да вземем от него колкото се може повече.* А когато тяхното време свършеше, тя дори нямаше да узнае, че той никога повече нямаше да обича жена така, както бе обичал нея.

Съблече я. Въпреки че пръстите му трепереха, не бързаше. Копче след копче разтваряше блузата ѝ, като притискаше устни към всеки сантиметър от тялото ѝ, който се откриваше пред него. Внимателно я освободи от лекия плат.

Този път не изпитваше страст, а само болезнена, горчиво-сладка нежност.

Съни се размърда и бавно вдигна пуловера към раменете му, докато почувства прохладната кожа. Щом ѝ оставаше само днешният ден, тогава нямаше да мисли за всички предишни и следващи дни. Устните им се докоснаха и двамата почувстваха, че това бе първата им целувка. Първият път, когато правеха любов.

Тя искаше да запомни всичко. Тръпчивият вкус на устните му, тихите, красиви думи, които ѝ шепнеше. Никакви обещания. И не можеше да има обещания. Съществуваха само бездънната зеленина на очите му, в които да се потопи. Да се загуби в невероятната нежност на неговите ръце.

Джейкъб смъкна джинсите ѝ и проследи пътя им с устни надолу по бедрото, към коляното и накрая до глезена ѝ. В полутъмната тиха кабина не съществуваха понятия като ден или нощ. А сърце, което обичаше толкова силно, не можеше да бъде разбито.

Съни му действаше като магия. Постепенно започна да вярва, че двамата завинаги щяха да останат тук, сами сред приглушените звуци на мекото легло, което послушно повтаряше движенията на телата им. Сами, с успокояващото докосване на нейните пръсти по кожата му. Сами, с нейното неповторимо ухание.

Любовта пулсираше във вените му, проникваше в костите му и той изведнъж осъзна, че никога нямаше да се освободи от нея. Това го зарадва. Въпреки разстоянието във времето, тя винаги щеше да е с него.

С копнеж и болка проникна в нея. Съни го прие с безкрайна щедрост. Времето замря, докато се движеха заедно.

Тя се събуди в тъмното и премигна. В първия миг се уплаши. Мястото до нея беше прохладно. Джейкъб си бе отишъл. Със свито от ужас гърло бързо се изправи. Прехапа устни, за да не извика и след това изведнъж се успокои.

Той не си беше отишъл или поне не беше отишъл далече, тъй като тя още бе на кораба, в неговото легло. Сърцето ѝ силно биеше. Отпусна се на възглавницата, за да помисли.

Беше я любил толкова нежно, толкова красиво и спокойно. Като на сбогуване. Няма повече да плача, закле се Съни и преглътна напиралците сълзи. Плачът нищо нямаше да промени. Ако наистина го обичаше, а това бе точно така, трябваше да бъде силна. Заради него.

Облече се и тръгна да го търси.

Корабът я озадачи. Мина покрай още една кабина, малко по-малка от тази на Джейкъб, но в същите бледосини тонове. В следващото помещение, което ѝ се стори нещо като галерия, забеляза тесен плот, върху който беше поставен кашон с някакви напитки. В дъното имаше метална врата. След като я огледа, Съни реши, че е нещо като печка.

Намери го в командното отделение, седнал пред таблото. Беше само по джинси. През прозрачния екран се разкриваше панорама към гората и далечните планини. Той гледаше към тях и говореше на компютъра.

— Нагласи координатите за 15:00 часа.

„Потвърдено. — Предпочитано направление: максимално близо до времето и мястото на отпътуването. Разбрано.“

— Изчисли приблизителното време на полета от излитането до времевия скок.

„Изчислявам... Приблизително три часа и дваайсет и две минути от излитането до орбитата на Слънцето. Необходими ли са по-точни данни?“

— Не.

— Джейкъб...

Той се извърна рязко и за малко не падна от креслото.

— Прекрати командата. — Екранът на компютъра побеля. — Мислех, че спиш.

— Да, наистина бях заспала. — На устните ѝ напираха обвинения, заплахи и молби. Ала тя нищо не каза. Беше си обещала да бъде силна. — Заминаваш.

— Нямам избор. — Стана и се приближи до нея. — Съни, опитах се да намеря друго решение. Няма такова.

— Но...

— Обичаш ли родителите си?

— Да, разбира се.

— И аз обичам моите. — Взе ръката ѝ и я претегли в своята. — Не мога да ти обясня какво преживяхме, когато мислехме, че Кал е загинал. Майка ми... Тя е силна жена, ала когато пристигна съобщение, че брат ми е изчезнал безследно и по всяка вероятност е загинал, тя буквално се разболя от мъка. Не знаехме дали ще го преживее.

— Съжалявам — тихо каза Съни. — Само мога да си представя как си се чувствал тогава.

Джейкъб завъртя глава. Още му беше трудно да говори за онези дни.

— После, когато научихме истината, и двамата се опитаха да я приемат. Но ги измъчваше мисълта, че никога няма да го видят, нито ще узнаят как е и какво прави. — Замълча притеснено. — Може би ще свикнат с това, когато им разкажа колко е щастлив. Особено когато разберат за детето.

— Какво дете?

— Кал ще... Либи носи неговото дете. Тя нищо ли не ти каза?

— Не. — Потресена, Съни притисна ръка към слепоочието си. — Всичко е толкова объркано. А аз... Либи е бременна. — Засмя се тихо и отпусна ръка. — Какво ще кажеш? Ще имаме племенник или племенничка. — Колко хубаво, че точно когато бе най-нешастна, изведнъж се появи този мъничък лъч надежда за бъдещето. Същото онова бъдеще, заради което щеше да го загуби. — За да се роди дете, са необходими само девет месеца — промълви, като се стараеше да говори спокойно. — Сигурно няма да останеш, за да видиш дали ще бъде момченце, или момиченце.

Впи поглед в очите ѝ, където зад усмивката се спотайваше тъга.

— Не искам да рискувам да открия кораба тук. А и вече останах по-дълго, отколкото позволяват изчисленията ми. Съни, родителите ми имат право да научат за щастието на Кал и за детето. То е тяхно внуче.

— Разбира се.

— Ако можех да остана... За мен няма нищо по-важно от това, че те намерих. Повярвай ми.

Тя запази спокойствие, въпреки чувството, че целият ѝ свят се разпада на парчета.

— Вярвам ти.

— Обичам те. Ала никога няма да си простя, ако не се върна и не им дам спокойствието, което заслужават.

Извърна се, защото много добре го разбираше.

— Когато бях на девет или десет години, аз се загубих в гората. Беше лято и бяхме дошли в хижата на почивка. Реших да се поразходя. Мислех, че добре познавам гората. Но се обърках и прекарах нощта под едно дърво. Намериха ме чак следващия следобед. Мама и татко бяха като обезумели от тревога. За пръв път видях баща ми да плаче така.

— Тогава сигурно разбираш защо не мога да ги изоставя?

— Да. — Почти успя да му се усмихне и го погледна в очите. — Извинявай, че направих такава сцена.

— Престани.

— Наистина много съжалявам. Нямах право да ти наприказвам всички онези гадости. — При цялото си желание обаче не можа да се извини за това, че го беше ударила. — Не мога да си представя какво ти е било през всички тези седмици. Да загубиш толкова много време, докато Кал се върне.

— Никак не ми беше зле. Защото имах теб.

— Да. — Вдигна ръка към лицето му, ала я пусна, без да го докосне. — Радвам се, че стана така. Искам да го знаеш.

— Съни...

— И така, кога тръгваш? — Нарочно се отмести, за да не може да я докосне. Страхуваше се, че ще припадне и от най-нежния допир.

— Утре.

Едва успя да се задържи на омекналите си крака.

— Толкова скоро?

— Така е най-добре за всички.

Изненада се, че се усмихва.

— Прав си. Сигурно искаш да прекараш малко повече време с Кал. Изминал си дълъг път, за да се видиш с него.

— Ще поговоря с него утре сутринта. А също и с Либи — допълни. — Искам двамата да си изясним нещата.

Този път се усмихна без усилие.

— Много си подхождат, нали?

— Трябва да си напълно сляп, за да не го забележиш.

— Като оставим науката и логиката настрана, понякога чувствата се оказват по-точни от всяко уравнение. — Вече се почувства по-силна и протегна ръка. — Искам тази нощ да остана тук, при теб.

Притегли я към себе си, като внимаваше да не я смачка в прегръдките си.

— Ще се върна. — Когато тя поклати невярващо глава, той я отблъсна. В очите му гореше гняв. — Кълна се. Просто имам нужда от още малко време, за да завърша експеримента. Постигнах всичко това само за две години. След още две полетите насам ще станат също толкова елементарни, колкото совалките до Марс.

— Совалка до Марс — тихо повтори Съни.

— Само трябва да ми вярваш. — Отново я прегърна. — Когато свърша, ще разполагаме с много повече време заедно.

— Много повече време — прошепна тя и затвори очи.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Съни си тръгна, докато Джейкъб още спеше. Така бе най-добре. Не бе мигнала цяла нощ. Лежеше будна и се опитваше да намери изход от безнадеждната ситуация.

Той бе пуснал музика, някаква мечтателна и красива мелодия от композитор, когото не бе чувала. Тъй като още не беше роден. После бе нагласил светлините така, че кабината изглеждаше окъпана от лунни лъчи.

За да ѝ осигури романтична обстановка. Вече разбираше какво бе имал предвид и го обичаше още повече. Искаше да ѝ даде всичко възможно през тази последна нощ. И наистина го бе направил. Не бе ѝ дал само онова, за което тя копнееше с цялото си сърце. Бъдеще с него.

Докато мислеше за обрата, настъпил в живота ѝ, Съни изведнъж осъзна, че разглеждаше всичко в бяло-черни тонове. Правилно или неправилно, добро или зло. Но точно сега, в този най-важен момент от живота ѝ, между доброто и злото имаше хиляди оттенъци.

Качи се в колата и, като караше бавно, за да помисли още, се върна в хижата. Как да се сбогува с него още един път? Беше прекалено болезнено. Дано само да я разбере правилно. И дано самата тя успееше да се разбере.

Спря зад хижата и остана известно време на волана, загледана в искрящия лед върху голите клони на дърветата на бледата светлина на утрото. И се заслуша в абсолютната тишина. Въздухът миришеше на сняг, изглежда всеки момент отново щеше да завали.

Потисна скръбта и тихо влезе в кухнята. Либи беше оставила на прозореца старата газена лампа. Когато я видя, Съни не успя да спре омразните сълзи. Преглътна мъчително и седна до дървената маса. Погали я по същия начин, както бе направил Джейкъб само преди няколко седмици.

— Много си подранила.

Вдигна поглед и видя сестра си.

— Здравсти — усмихна се и допълни, — мамче.

Либи инстинктивно постави ръка на корема си.

— Значи Джейкъб ти е казал. Искях сама да го направя.

— Голямата новина винаги е голяма, независимо от източника на информация. — Стана и я прегърна. Либи носеше нещо толкова хубаво в себе си, че поиска да се вкопчи в нея. — Прилошава ли ти сутрин?

— Не. Никога не съм се чувствала толкова добре.

— Не е зле Кал малко да те поглези.

— Няма нужда. — Либи се отдръпна и погали сестра си по косата. Забеляза, че очите ѝ са замъглени и тъжни. — А ти как си?

— Добре. — И тъй като краката ѝ отново омекнаха, Съни се извърна и седна до масата. — Извинявай, че вчера избягах така.

— Няма значение. — Либи беше с огромен пуловер и клин, любимата ѝ екипировка в планината. Докато я разглеждаше, Съни реши, че сестра ѝ още повече се бе разхубавила. Дали и тя някога щеше да носи в утробата си дете?

— Направо го размазах.

— Правилно — кимна одобрително Либи. Машинално напълни чайника с вода и го сложи на газовия котлон. — Искаш ли да закусиш?

— После.

— Съни, толкова съжалявам.

— Недей. — Съни протегна ръка и докосна ръката на сестра си. — Нищо лошо не се е случило.

— Ала ти наистина го обичаш.

— Така е.

Либи най-много от всичко искаше сестра ѝ да е също толкова щастлива, колкото нея. Допря бузата си до косата ѝ.

— Кал каза, че Джей Ти смятал да поработи още върху уравненията. Искал да направи пътуването във времето по-безопасно и по-достъпно, ако може така да се каже.

— Да, той ми каза.

— Джейкъб е блестящ учен, Съни. Почти гениален. Не го зная само от хвалбите на Кал. Прочетох цялата му биография. А и след като е успял да осъществи това пътуване само след двегодишен труд. Веднага, щом приключи с експериментите, той пак ще се върне.

— Надявам се да успее. — Съни затвори очи. — Искрено се надявам. — Тихо се засмя и зарови лице в ръцете си.

— Помисли си само, говорим си за пътуване във времето, като че ли няма нищо по-естествено от това. Сигурно още съм в шок.

— Измина повече от година, а аз все още понякога се будя сутрин и си задавам въпроса дали е истина, или сън.

— Но ти имаш Кал — промълви Съни и отпусна ръце, — живото доказателство, че не сънуваш.

— Съни, ако само... — Прекъсна, защото влезе Кал. Вдигна рамене и отново ги отпусна. — Какво мога да направя за теб?

— Нищо. Сама ще се справя. Обещавам ти.

— Отивам да глътна малко чист въздух — обяви Либи. — Кал, нали ще се погрижиш за чая?

Двамата бързо се спогледаха.

— Разбира се.

Съни ги познаваше достатъчно, за да се досети, че се бяха разбрали Кал да поговори с нея насаме.

— Какво предпочиташ? — попита я той, когато вратата зад Либи се затвори. — Овесени ядки или прегоряла филийка?

— Джей Ти оправи тостера.

— Така ли? — Изгледа я спокойно. — Нищо чудно. Той обича да се занимава с разни уреди. — Водата в чайника завря и Кал спечели още малко време, за да обмисли добре думите си. — Съни... Изглежда ще завали още преди да е паднала нощта.

— Кал, отпусни се. Колкото и да ми се искаше, все пак не съм убила брат ти. Нека си живее.

— Не това ме притеснява. — Наля гореща вода в две чаши. — Или по-точно това не е най-важното. Не зная как да ти обясня.

— Че брат ти е кретен ли? Нищо ново.

— И е много чувствителен.

Съни с радост установи, че не бе загубила окончателно чувството си за хумор. Истинско облекчение.

— За един и същи човек ли говорим? Джейкъб Хорнблоуър? Астрофизикът? Онзи, с дебелия глава и отвратителния характер?

Доста точно го описа, помисли Кал.

— Да. Нямам предвид, че се залива в сълзи, докато гледа любовни филми — обясни й той. — Нито, че се връзва особено, когато го обиждаш. Брат ми е чувствителен главно когато става въпрос за други хора. Особено от семейството. — Без да е сигурен, че добре се

справя със ситуацията, пренесе чашите до масата. — Като малък винаги се биеше с момчетата, които ме закачаха. Това ужасно ме дразнеше, защото исках сам да се оправям, а той не ми даваше възможност. А родителите ми... Никога не забравя рождените им дни и Деня на майката.

— Още ли празнувате Деня на майката?

— Естествено.

— Кал... — Тя разсеяно си сложи захар. — Как реши да останеш?

— Нищо не съм решавал — възрази той. — Или по-точно не става дума за решение. Защото то предполага избор. А аз никога не съм го имал. Не мога да живея без Либи. Както и никога не съм преставал да мисля за семейството си.

— Никак не ти е било лесно.

— Напротив, за мен всичко беше просто и ясно. Не бях сигурен дали ще мога да се върна у дома. Изпратих им кораба и рапортите, тъй като прецених, че ако съществува и минимален шанс да стигнат до тях, нека поне разберат, че съм жив и здрав. — Сложи ръката си върху нейната ръка. — При Джей Ти е съвсем различно. Той знае, че може да се върне. А ако остане, майка ми и баща ми окончателно ще загубят надежда. Джей Ти не може да им причини подобна мъка.

— Прав си, не може. — Съни вдигна глава и го погледна. — Сигурно ти е било много трудно при нас, Кал.

— Това беше най-хубавата година в живота ми.

— И все пак, приспособяването, раздялата...

— Нямах да се разтревожа, ако се бях върнал още пет века назад във времето. Важното е, че намерих Либи.

— Тя също е щастлива, че те е намерила.

— Дано — усмихна се радостно Кал, ала отново стана сериозен. — Съни, той те обича.

В очите ѝ проблесна нещо, преди да ги сведе.

— Той ли ти каза?

— Да, въпреки че не беше необходимо. Разбрах го още първия път, когато произнесе името ти. Основното, което исках да ти кажа, е, че Джейкъб никога не е изпитвал същите чувства към друга жена.

— Кал, искаш ли да ми помогнеш? Тръгнах си от кораба, докато той още спеше. — Стисна здраво устни, за да престанат да треперят. —

Не мога да се сбогувам с него.

Застанала до потока, Либи наблюдаваше как водата си пробива път през леда. Представи си как щеше да изглежда това място през пролетта, когато водата лениво заобикаля камъните и отвсякъде се чува чуруликане на птици. А тревата е мека и зелена.

Точно тук двамата с Кал бяха заровили времевата капсула. И точно тук бяха правили любов, докато сърцето ѝ се обливаше в кръв при мисълта как той отново щеше да напусне Земята, за да отиде в онази пролет на стотици години напред във времето.

Но Кал бе останал при нея, а неговият брат беше намерил капсулата. И беше разбил сърцето на сестра ѝ.

С нищо не можеше да помогне на Съни.

Не беше справедливо тя да има всичко, а Съни — нищо. Тя имаше Кал, любим дом, бъдеще. Имаше дете. Усмихна се и докосна корема си. Дете, което щеше да се роди в края на лятото и да направи любовта им още по-силна.

А сестра ѝ щеше да има само спомени. И Либи нищо не можеше да направи за нея.

Обърна се и забеляза Джейкъб.

Стоеше на няколко крачки от нея. Снегът беше заглушил стъпките му и не го бе усетила кога се бе приближил. Под сенките на дърветата Либи изведнъж забеляза колко прилича на Кал. Същото телосложение, същите очи, същите изрязани черти. Забеляза преценяващия му поглед и се замисли откога ли стои там и мълчаливо я наблюдава.

Не направи никакъв опит да тръгне към него. Въпреки че не представляваше заплаха за нея — сега вече съзнаваше колко бе било глупаво да се страхува от него, — този човек беше наранил сестра ѝ. И беше съсипал живота ѝ.

— Кал е в хижата. — Гласът ѝ прозвуча хладно. Нямахше намерение да проявява излишна любезност.

Джейкъб си помисли, че нейният гняв се проявяваше по различен начин. Съни избухваше и нападеше фронтално. А Либи криеше гнева си и го оставяше да тлее и да я изгаря отвътре. Интересно, дали разбираше, че това бе също толкова опасно?

— Исках да поговорим.

Либи не обичаше конфликтите, ала този път не издържа.

— Каквото и да кажеш, не мога да накарам Кал да тръгне с теб. Независимо дали ми вярваш, или не, но той сам решава какво да прави. Винаги е било така.

— Да, зная. — Джейкъб бавно прекоси преспите и се изправи пред нея. — По-рано мислех, че никога няма да го разбере и да приема решението му, ала сега е различно. Родителите ни... За тях ще е голямо облекчение, когато им разкажа за теб. И за детето.

— Много му е мъчно за тях — дрезгаво се обади Либи, опитвайки се да се справи с наплива на чувства. — Непременно им го кажи.

— Добре.

— Защо не си я предупредил? — внезапно попита тя. — Защо допусна да се влюби в теб, когато винаги си знаел, че ще заминеш?

Ръцете му конвулсивно се свиха в юмруци и той ги скри в джобовете си.

— Две години изчислявах сантиметър по сантиметър това пътуване. Поради една-единствена причина. За да намеря брат си и да го върна у дома.

В очите ѝ се появи опасен пламък.

— Не можеш да го направиш.

— Така е. — Вече почти се усмихваше. Изглежда Либи приличаше на сестра си повече, отколкото бе предполагал. — Както не мога да имам Съни. Ще трябва да се примиря. Тя не е единствената, която се е влюбила. Както и не е единствената, която губи.

— Само че за разлика от нея ти си знаел какво правиш.

Трепна от болка и се извърна към нея. Либи за пръв път забеляза колко измъчени и нещастни бяха очите му.

— Ти също си вярвала, че Кал ще замине. Това попречи ли ти да го обичаш?

— Не. — Въздъхна тихо и сложи ръка на рамото му. — Не, изобщо не ми попречи.

— Съни е много силна. — Джейкъб омекна, когато усети разбирането в тона ѝ. — Няма да се остави да страда дълго време. Ако не успее да се върна... — Замълча от пронизващата болка в

гърдите си. — Ако не успея да се върна, тя ще намери сили да продължи напред.

— Наистина ли вярваш в това?

— Нямам избор. — Прокара треперещи пръсти през косата си. Измъчван от съмнения, той ѝ бе казал онова, което не смееше да каже на Съни. И в което сам не искаше да повярва. — Още не съм усъвършенствал метода. Този път закъснях с няколко месеца. До следващото пътуване може да минат години. Тя може да е уредила живота си. Трябва да съм готов да го приема.

Либи му се усмихна.

— Аз изучавам народите и техните култури. Когато това се превърне в твоя професия, започваш да виждаш повече неща, не само обичаите и правилата на поведение. Научаваш, че истинската любов се среща много рядко. Тя не бива да се приема като даденост, Джей Ти. Тя е дар на съдбата и трябва много да се пази.

Той отмести поглед. Постепенно започваше да разбира този свят.

— Ще мисля за нея всеки ден, докато съм жив.

— Не си ли чувал думата „компромис“?

— Не си падам много по компромисите. Но нищо не пречи да опитам да се усъвършенствам. Искам да ти кажа само, че веднага щом пристигна у дома, ще започна да търся начин да се върна тук в същия ден и час, в който съм заминал.

Трогната, Либи се вдигна на пръсти и го целуна по бузата. Изненада се, когато Джейкъб протегна ръце и я прегърна, ала не се поколеба да отвърне на жеста му.

— Грижи се за тях. И за двамата.

— Добре. — Прегърна го още по-силно и се усмихна, когато забеляза приближаващия се Кал. Отново целуна Джейкъб, пусна го и подаде ръка на мъжа си. — Искаш ли да приготвя нещо за закуска?

— Благодаря. — Той нежно стисна пръстите ѝ. — Обичам те.

Либи отново се усмихна и тръгна към хижата.

— Съни там ли е?

Кал отново се обърна към брат си.

— Прибра се рано сутринта. — Постави ръка на рамото на Джейкъб, за да го спре. — Джей Ти, тя ме помоли да ти предам, че ти

пожелава лек път, но не може отново да се сбогува с теб.

— По дяволите, пусни ме.

— Джейкъб... — Кал мина напред и блокира пътя на брат си. — Остави я. Съни сама го пожела. Повярвай, няма да ѝ стане по-леко, ако те види още веднъж.

— И да си замина просто така? — Джейкъб се отскубна от хватката му. — Толкова е лесно, нали?

— Не съм казал, че е лесно. Никой по-добре от мен не знае как се чувстваш. Ако наистина я обичаш — продължи, — остави я сама да реши какво да прави.

Джейкъб вдигна ръце, обърна се и отстъпи. Заля го болка, граничеща с отчаяние и обида. Тя дори не искаше да го види за последен път. За нея той бе само спомен. *А може би така е най-добре, помисли си обидено. Нека ме забрави.*

След като не можеше да ѝ предложи нищо по-добро, поне трябваше да уважи молбата ѝ.

— Добре. Кажи ѝ само, че... — Обърна се и тръгна, като мърмореше под нос някакви проклетия. Нямаше думи, с които да изрази чувствата си. Дори да притежаваше поетичния талант на Кал, пак щеше да е напълно безпомощен.

— Съни всичко разбира — успокой го Кал. — Хайде, ела да закусим.

Следобед Либи и Кал го закараха до кораба. Джейкъб през цялото време се чудеше дали Съни не гледа след тях през прозореца на стаята си. Погледна назад и я потърси с поглед, но точно тогава слънцето светеше право в стъклото и той нищо не видя.

Кал говореше, без да спира, опитвайки се да запълни с думи настъпилата празнота. Джейкъб забеляза, че подава ръка на Либи и успокояващо стисна нейната ръка.

А той бе лишен дори от това. От едно последно докосване.

Проклинайки Съни, слезе от колата.

— Всичко ще разкажа на мама и татко.

Кал кимна.

— И — умната! Искам да съм сигурен, че ще се прибереш жив и здрав и скоро ще ни ги доведеш на гости.

— Непременно ще се върна. — Джейкъб прегърна брат си.

— Обичам те, Джей Ти.

Въздъхна дълбоко и се обърна към Либи.

— Предай на сестра си, че рано или късно ще намеря обратния път.

— Разчитам на обещанието ти. — Либи преглътна напирещите сълзи и му подаде плик. — Съни ме помоли да ти го предам, ала само ако обещаеш да не го отваряш, докато не се върнеш в своето време.

Той протегна ръка, но тя не му го даде.

— Първо обещанието. Кал твърди, че държиш на думата си.

— Добре. Няма да го отварям, докато не се прибера у дома. — Сгъна внимателно писмото и го прибра в джоба си. След това я целуна първо по едната буза, после по другата и накрая — по устните. — Пази се, сестричке!

Очите ѝ се наляха със сълзи.

— И ти също! — Зарови лице на рамото на Кал, когато Джейкъб стъпи на подвижния трап.

— Либи, той ще се върне. — Кал вдигна ръка за сбогом и я пусна, когато брат му се прибра в кораба. Усмихна се и притисна устни към косата на жена си, която горчиво ридаше на рамото му. — Всичко е само въпрос на време.

В кораба Джейкъб се отърси от мисълта за Съни и се съсредоточи в полета. Процедурата по излитането беше съвсем рутинна, ала той методично провери всички показатели като пилот първа година. Не биваше да мисли за нея. Не можеше да си го позволи.

Предварително знаеше, че ще боли, но не си бе представял, че болката ще бъде толкова тъпа и мъчителна. Пръстите му застинаха на уредите.

Лампите премигнаха, когато включи горенето. През стъклото видя как Кал отмести Либи на безопасно разстояние. За последен път огледа гората, търсейки с поглед Съни. Нищо. Натисна последното копче на пулта.

Корабът се издигна меко, почти безшумно. Знаеше, че не бе хубаво да се бави, ала се задържа възможно най-дълго на ниска скорост, докато брат му не се превърна в малка точкица на бяло-зеления фон на гората. Изруга, натисна докрай лоста и изстреля кораба в атмосферата.

Космосът му поддържа успокояващо със своето тъмно безмълвие. Но той не търсеше спокойствие. Предпочиташе да изпитва гняв. Стисна здраво челюсти и задейства компютъра.

— Въведи координатите с направление към Слънцето.

„Координатите въведени.“

През предното стъкло Земята приличаше на красива пъстра топка.

Автоматично пое навигацията на кораба, докато премине през слаб метеоритен поток. Всъщност всичко бе толкова просто. Сега нямаше движение, нито търговско, нито пътническо. Нямаше патрулиращи кораби, с които да трябва да общува. Нямаше проверки.

Натисна копчето и излетя като куршум в хиперпространството. Също като преди, очите му се присвиха, мускулите се стегнаха, когато се изви към Слънцето. Безстрастно наблюдаваше как уредите измерват увеличаването на външната температура. Закри екрана и продължи като опитен пилот, но без онази страст, която го водеше на идване.

С помощта на компютъра увеличи скоростта и нагласи ъгъла. Педантични и опитни, пръстите му се местеха по командното табло. Макар да бе подготвен, притеглянето отново го отхвърли назад в креслото. Продължи по курса, ала изруга яростно, изпълвайки командната кабина със своя гняв и отчаяние.

Вече нямаше връщане назад, въпреки че сърцето му бе останало на хиляди километри разстояние.

А той се отдалечаваше от него през пространството и времето като куршум, изстрелян от пушка.

Когато преходът завърши, беше останал без дъх. По гърба му се стичаше струйка пот. Един поглед към монитора бе достатъчен, за да разбере, че процедурата бе преминала успешно.

Успешно, нещастно си повтори наум и разтърка очи. Вдигна защитния екран и се загледа в своето време.

Нищо не се бе променило — звездите, планетите, мастилената тъмнина. Само дето в орбита бяха изведени много повече спътници, а примигващата светлинка в далечината трябва да беше новата изследователска лаборатория. След по-малко от трийсет секунди щеше да навлезе в галактическото трасе. Където нямаше да е сам. Облегна се назад и затвори очи в безмълвно отчаяние.

А нея я нямаше.

Съдбата ги беше събрала, а след това ги бе разделила. Съдбата и собствената му воля, напомни си Джейкъб. Дори да се наложи да работи цял живот, непременно щеше да намери начин да се върне при нея.

Знаеше колко мъчителни щяха да бъдат всички онези дни или може би години, докато завърши необходимите изчисления, които щяха да го върнат много по-безопасно и по-близо до времето на неговото заминаване. Така Съни почти нямаше да усети колко дълго го бе нямало.

Бавно извади писмото от джоба си. Само това му беше останало от нея. Кратко послание. Няколко думи на обич. Изобщо не ми е достатъчно, помисли си гневно и разкъса плика.

Видя само една дума.

„Изненада.“

Озадачен се вторачи в нея.

Изненада ли, помисли си. Просто изненада и нищо друго. Ама че начин да се сбогуваш с любимия. Типично за нея, ядоса се Джейкъб и смачка хартията. След това размисли и реши да се задоволи с малкото, което има. Отново разгъна писмото и го приглади с ръка.

В този момент някакъв тих звук го накара да се завърти с креслото си.

Тя стоеше на прага на командното помещение. Смъртнобледа, със стъклен поглед. Но докато я наблюдаваше, загубил ум и дума от изненада, устните ѝ се разтеглиха в доволна усмивка.

— Значи вече си прочел бележката ми?

— Съни? — Отначало прошепна името ѝ, като се чудеше дали не халюцинира. Очакван страничен ефект при преминаване през кривата на времето. Само да не забрави да го отбележи в рапорта си.

Ала не ставаше въпрос само за зрително-слухови халюцинации, защото той много ясно усещаше уханието ѝ. Скочи от креслото и я прегърна, впивайки жадно устни в устата ѝ като умирац от жажда човек.

И тогава разбра. Беше ужасен.

— Какво правиш тук? — попита и здраво я разтърси за раменете. — Какво си направила пак, мътните те взели?

— Това, което трябваше да направя. — Олюля се и Джейкъб отново я изруга.

— После ще ми крещиш — каза спокойно Съни. — Сега смятам малко да си подремна.

— Не се и надявай. — Колкото и да бе вбесен, взе я на ръце и внимателно, като че бе направена от стъкло, я сложи в креслото. След това започна делово да я разпитва. — Вие ли ти се свят?

— Да. — Тя притисна с пръсти слепоочията си. — Отвратително пътуване.

— Да усещаш гадене?

— Малко.

Той натисна някакво черно копче в пулта и отстрани се отвори малко отделение. Извади от вътре квадратна кутия, а от нея — тънко като хартия хапче.

— Остави го да се разтопи на езика ти — нареди Джейкъб. И допълни, въпреки че Съни се подчини. — Нещастна идиотка. Не си преминала физическа подготовка за преминаване през хиперпространството.

Тя незабавно почувства облекчение. Пое си дълбоко дъх, доволна, че няма да повърне и да се изложи. За момента престана да му обръща внимание и се взря в прозрачния защитен екран. Пред нея се простираше безкрайната галактика.

— О, Божичко! — Цветът, който току-що се бе появил на лицето ѝ, отново изчезна. — Невероятно е. Това... Това наистина ли е Земята?

— Да. — Дланите му се овлажниха. Ако стомахът му не се успокоеше до няколко секунди, щеше да се наложи да прибегне до същите хапчета. — Съни, осъзнаваш ли какво си направила?

— С каква скорост се движим?

— Съни, по дяволите!

— Да, осъзнавам какво съм направила, Джейкъб. — Завъртя се на стола и постави ръце на коленете му. Погледна го с тъмни и ясни очи. — Преминах заедно с теб през кривата на времето.

— Явно си се побъркала. — Идеше му хубавичко да я разтърси, докато намести мислите в глупавата ѝ глава. Или да я притисне към себе си, докато двамата се слоят в едно цяло. — Как можа да ми извъртиш толкова тъп номер?

— С помощта на Кал и Либи.

— Те са ти помогнали? И са знаели, че ще го направиш?

— Да. — Когато усети, че ръцете ѝ треперят, тя се облегна назад и ги прибра в скута си. Не искаше той да види колко бе уплашена. — Реших го вчера през нощта.

— Ти си го решила — повтори Джейкъб.

— Точно така. — Вирна гордо брадичка и го изгледа унищожително. — А тази сутрин го споделих с Кал. — Вече значително успокоена, Съни се обърна към екрана. На черния фон проблясваха светлини. Звезди, досети се веднага и се загледа в черната пустота. Колкото и да бе невероятно, тя се носеше в космическото пространство с единствения мъж, когото обичаше и когото щеше да обича до края на живота си.

Джейкъб много добре знаеше, че поне единият от двамата трябваше да е спокоен и да разсъждава разумно. Но съвсем не беше убеден, че това беше той.

— Съни, не съм убеден, че разбираш какво си направила.

— Глупости. Прекрасно го разбирам. — Обърна се и го погледна. Осъзна, че тя отново бе спокойна, с ясна мисъл и щастливо сърце. — Кал се опита да протестира, ала по-скоро заради Либи, отколкото заради мен. Но когато поговорих с нея, тя ме разбра. Тази сутрин сама ме изпрати до кораба, докато ти беше в гората с Кал.

— А родителите ти...

— Те винаги са искали да бъда щастлива. — Прониза я болка, нетърпима болка, когато си помисли за тях. — Либи и Кал всичко ще им обяснят. — След като се убеди, че краката ѝ бяха престанали да треперят, стана и се разходи около командното табло. — Не искам да кажа, че няма да им е мъчно, особено ако не успеем да се върнем. Ала имам чувството, че баща ми ще умре от завист при мисълта къде се намирам. — Съни се засмя щастливо. — Или по-точно, в кое време се намирам. — Отново се обърна с усмивка към него. — И двамата не си падаме по компромисите, Джей Ти. При нас въпросът винаги е или всичко, или нищо. Ето защо толкова си подхождаме.

— Но аз наистина щях да се върна. — Закри лицето си с ръце, след което вдигна глава и ги прокара по косата си. — Да му се не види, Съни, изрично ти казах, че ще се върна. След година. Най-много след две или три.

— Не ми се чакаше.

— Глупачка. Нали ако бях усъвършенствал процедурата, щях да се върна в твоето време пет минути след заминаването си. — В нейното време. Тази мисъл толкова силно го потресе, че не бе в състояние да продължи. — Нямаше право да взимаш толкова важно решение, без да си се посъветвала с мене.

— Решението си е мое. — Вбесена, тя пак се нахвърли върху него. — Ако не ме искаш, ще си намеря някоя симпатична компания, в която ще ме разбират и харесват такава, каквата съм. Дори може да замина на Марс. Зная как да се оправям в живота, приятел. Спомни си само колко хитро се промъкнах на кораба.

— Не съм казал, че не те искам, а кое е най-добре за теб.

— Сама мога да преценя кое е най-добре за мене. — Заби юмрук в гърдите му. — Мислех, че това си ти, ала и преди съм правила грешки. — Завъртя се и отстъпи няколко крачки назад, преди да успее да я сграбчи.

— Къде си тръгнала пак? — попита я той. — Остават няколко хиляди километра до зоната на годна за дишане атмосфера.

— Корабът е голям.

— Седни.

— Няма да...

— Казах да седнеш. — Не особено любезно я блъсна и Съни тупна в креслото. — И млъкни. Искам нещо да ти кажа. — Тя стисна с ръце облегалката на креслото, с намерението да се надигне, но Джейкъб вдигна предупредително ръка. — Кълна се, че само да си мръднала, здравата ще те опердаша.

Съни отстъпи, като отбеляза:

— Ето един израз, който е надживял вековете.

— Ако знаех какво си намислила, отдавна да съм го използвал. В преместването във времето съществува определен риск, за който ти си нямаш понятие. Ако бях допуснал и най-малката грешка...

— Ала не я допусна, нали?

— Не става дума за това.

— А за какво, Хорнблоуър?

— Не биваше да идваш.

Тя въздъхна с досада.

— Няма смисъл да повтаряш едно и също като развален грамофон, защото вече съм тук. Предлагам да преминем към

следващата фаза на конското.

Той усети как му омекват краката и седна на пулта.

— Възможно е никога да не се върнеш у дома.

— Зная. Мислила съм за това.

— Ако си промениш мнението...

— Джейкъб... — Въздъхна и се изправи на колене до него. — Не мога да си променя мнението, освен ако не спра да те обичам. А това просто не е възможно.

Протегна ръка и я докосна по косата.

— Никога не бих се осмелил да поискам от теб подобно нещо.

— Зная. А ако те бях помолила да ме вземеш със себе си, щеше да ми изброиш десетки основателни причини защо това не може да стане. — Облегна бузата си на дланта му. — И щеше да сбъркаш. Защото единственото невъзможно нещо е да живея без теб.

— Съни...

— Погледни нещата от моя гледна точка. Винаги съм имала чувството, че съм изпреварила своето време и съм се родила в неподходяща епоха. Може би в твоята ще се чувствам повече на мястото си.

— Постъпката ти е ужасна и адски глупава. — След което той я премести в скута си и нежно я залюля. — Но, слава Богу, че си тук.

— Значи вече не ми се сърдиш?

За да ѝ покаже колко бе вбесен, впи яростно устни в нейните.

— Днес, когато отказа да ме изпратиш, имах чувството, че си ми изтръгнала сърцето от гърдите. Но за мен това беше без значение, тъй като и без това го бях оставил при теб.

Очите ѝ се замъглиха, ала тя успешно се справи със сълзите. Вместо това се усмихна.

— Колко поетично.

— Само не си въобразявай, че ще седна да ти пиша стихове. — Без да я пуска, Джейкъб се наведе и нагласи някакви копчета на контролното табло.

— Ще ме научиш ли да управлявам това чудо?

Изглежда я стреснато. Съни беше тук. Наистина. И беше негова. Завинаги.

— Изтръпвам при мисълта, като си представя, че може да караш пътнически кораб, пълен с невинни хора.

— Аз схващам бързо.

— Точно това ме плаши най-много. — Дръпна я към себе си, за да я облегне на рамото си. — Не съм много сигурен, че моят свят е подготвен за твоето нашествие.

— Важното е, че ти си готов да ме приемеш.

Отново я целуна, този път много нежно.

— Винаги съм бил готов.

Съни въздъхна и докосна устните му с ръка. Желанието веднага се надигна в него.

— Не можеш ли да оставиш това чудо на автопилот?

— Още не.

— Но извършихме преместването, нали?

Той се наведе към екрана.

— Още малко.

— Не, друго имах предвид. Коя година сме сега?

Джейкъб погледна скалата.

— 2254.

Призля ѝ от тази цифра. Ала се успокои от допира на ръцете му.

— Следователно, аз съм на... 287 години. — Вдигна въпросително вежди. — Как се отнасяш към по-възрастните жени?

— Умирам си за тях.

— Запомни, че чак след като навърша триста, ще започна да се усмирявам. — Целуна го леко. — Но дотогава смятам да превърна живота ти в истински ад.

— Разчитам на това.

Заедно се загледаха в приближаващата се синьо-зеленикава сфера, която беше техният дом.

ЕПИЛОГ

Стаята бе изпълнена с грохота на разбиващи се океански вълни. През прозрачната стена се разкриваше изглед към прорязваното от светкавици небе и кипящото море. Ухаеше на жасмин. Въпреки силния рев на вълните и гръмотевиците, се чуваше тиха, пулсираща музика.

— Видя ли, че пак се оказах права? — промърмори Съни.

Джейкъб се размърда на леглото, пухкаво като облак, и я притегли до себе си.

— Този път за какво?

— За бурята. — Знаех си, че нощта не е подходяща за лунни лъчи и тропически залези.

Наистина бе права. Но никак не му се искаше да го признае.

— Обстановката не беше чак от толкова голямо значение.

Тя се претърколи или по-скоро преплува разстоянието до него и се просна отгоре му.

— Защо ме доведе тук? Защото ми беше разказвал за този хотел ли?

— Доведох те, за да се отпуснем за няколко дни.

— А, ето какво било. И кога ще започнем да се отпускаме? — Усмихна се доволно и започна да го целува по гърдите. — Ето, пак се напрегна.

Той прокара ръка по косата ѝ.

— Откога сме женени?

Съни лениво докосна един бутон отстрани на леглото. Във въздуха проблеснаха цифри, показващи датата, часа и минутите и бързо изчезнаха.

— От пет часа и двацет минути.

— Според моите изчисления, след петдесет години ще започнем да се отпускаме. — Ръката му се премести нагоре по голото ѝ рамо. — Харесва ли ти?

— Кое? Това, че сме женени ли? — Беше изключително трогателен, като се опитваше да я убеди, че изобщо не е

сантиментален. — Много ми харесва. И тъй като сме младоженци, позволено ни е да се поглезим малко. Това е най-романтичното нещо, което си правил за мен — да ме доведеш тук.

— А аз мислех, че предпочиташ Париж или Курорта на уединението на Марс.

— Винаги можем да отидем на Марс — изкиска се тя. — Почти свикнах с подобни разговори. Нали ти казах, че бързо схващам.

— Тук си вече от шест месеца.

— Ама и ти никак не си лесен. — Смъкна се надолу и подпря буза на гърдите му. — Цели шест месеца — повтори замислено. — Трябваше да мине половин година, докато се сетиш да ми предложиш да се оженим.

— Щях да тегля чертата още преди шест месеца, ако вие с баща ми не се бяхте обединили срещу мен.

— Да теглиш чертата? — Вдигна глава и очите ѝ проблеснаха опасно. — Можеш да теглиш чертата само когато попълваш данъчна декларация.

— Данъчна декларация? — повтори Джейкъб неразбиращо.

— Вярно, забравих, че не знаеш какво е това. Искях да кажа, че така се говори само когато искаш да приключиш някое неприятно и досадно задължение. Щом ти е било толкова неприятно, защо изобщо се ожени за мен?

— Защото иначе непрекъснато щеше да мрънкаш и да ми вадиш душата. — Премигна, когато Съни го плесна по главата. — Добре, понеже това беше най-малкото, което можех да направя за теб. — Сега вече и той се засмя, претърколи се върху нея, ала извика от болка, когато ноктите ѝ се забиха в ръката му. — Или защото добре се биеш.

— Не е достатъчно.

— И си почти интелигентна.

— Карай нататък.

— Защото, когато се любим, имам чувството, че съм получил токов удар.

— Така вече е по-добре. — Щастлива, тя уви ръце около врата му. — Сватбата ни беше хубава, нищо, че беше прекалено шумно и падна голямо търчане около подготовката. Радвам се, че баща ти ни убеди да направим нещо по-традиционно.

— Да, мина добре. Като повечето сватбени церемонии. — Но си спомни как бе занемял от възхищение, когато я видя да минава между редиците в църквата в снежнобяла рокля, хванала баща му под ръка.

— Харесвам родителите ти. Направиха всичко възможно, за да се почувствам като у дома. — Прехапа замислено долната си устна и отново го погледна. — Особено след като ме посветиха в най-мрачните семейни тайни.

— Например?

— Например какво означава „Ти“ в името ти, Джей Ти. — Той направи недоволна гримаса, с което ѝ достави неопишуемо удоволствие. — Бил си толкова проклето и непослушно дете, че...

— Бях просто любознателен.

— Истинско магаре — поправи го щастливо и продължи безмилостно, — че баща ти често те наричал детето торнадо. И така, буквата „Ти“ станала част от името ти. Прикрепила се направо като безцветна лепенка.

— Още не си изпитала какво е истинско торнадо.

Съни се надигна и го ухапа по устната.

— С нетърпение очаквам да ми покажеш.

Джейкъб я целуна набързо и стана от леглото.

Къде си се разбързал? Още не съм приключила с теб.

— Забравих нещо. — И излъга. Изобщо не бе забравил, просто изчакваше подходящия момент. Нагласи светлината така, че да се получи ефект като от стотици запалени свещи. След секунди се върна с някаква кутия. — Приготвил съм ти подарък.

— Защо?

— Защото никога не съм ти правил подаръци. — Постави кутията в ръцете ѝ. — Няма ли най-после да го отвориш, или само ще зяпаш с отворена уста?

— Наслаждавам се на момента. — Тя прехапа език и бавно отвори подаръка. В кутията имаше чайник — нисък и тумбест, от евтин порцелан, с птичка на капака и огромни грозни маргарити. — О, Божичко!

— Искях да имаш нещо от своето време. — Почувства се глупаво и не посмя да признае, че от месеци бе обикалял из антикварните магазини, докато го открие. — Когато го видях, почувствах, че е нещо като съдба. Не плачи, моля те.

— Не мога да не плача. — Вдигна към него навлажнените си очи. — Оцелял е. През всички тези векове.

— И слава Богу.

— Джейкъб! — Махна безпомощно с ръка и прегърна чайника. — Това е най-хубавият подарък, който можеше да ми направиш.

— Има още нещо. — Седна до нея и я прегърна. — Искаш ли да прекараме Коледа заедно с вашите?

За миг остана безмълвна.

— Сигурен ли си?

— Почти успях, Сънбийм. — Избърса една сълза от бузата ѝ. — Само ми имай още малко доверие.

Опитвайки се да спре сълзите си, тя уви ръце около него.

— Няма значение колко още ще чакам. Нали времето е наше?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.